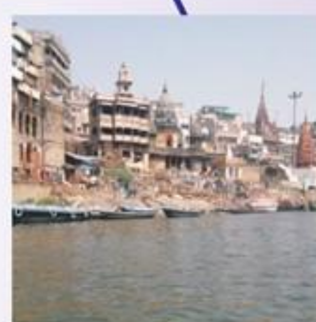

அவனுடன் ஒரு யாத்திரை

தூளி பாபா

சிவமயம்
ஸ்ரீ பாண்டுரங்க பரப்பிரம்மனே நம;
ஸ்ரீ ஸத்குரு திருவடி துணை!

அவனுடன் ஒரு யாத்திரை

வெளியீடு :
அன்பின் குடில்,
253/1, மேட்டூர் - பவானி மெயின் ரோடு,
கோம்பூர், நெரிஞ்சிப்பேட்டை,
அந்தியூர் தாலுக்கா, ஈரோடு மாவட்டம்,
தமிழ்நாடு - 638 311
தொலைபேசி : (04256) 227655
மின் அஞ்சல் : anbinkudil@yahoo.co.in

முதற்பதிப்பு : மே 2017

பிரதிகள் : 1000

அச்சிட்டோர்:
ஆரித்ரா பிரிண்டர்ஸ்,
பெங்களூர் - 560 003.
தொலைபேசி (080) 23346025

முகவுரை

எம் ஞான மழலைகளே!

உங்களுக்கு மங்களம் உண்டாவதாக உங்கள் கவனக் குறைவினால் சேகரித்த ஆசைகளும், அந்த ஆசைகளினால் விளைந்த குணானுபவமும் அந்த குணத்தினால் விளைந்த குலாபிமானமும், அந்த குலத்தினால் விளைந்த அபிமான பற்றும், அந்த பற்றால் விளைந்த மோகமும், அந்த மோகத்தால் விளைந்த பாபமும், அந்த பாபத்தை போக்கடிக்க உங்கள் புண்ணிய கர்மாவும், பக்தியும், யோகமும், மந்திர ஜப தப ஆச்சார அனுஷ்டானங்களும் எப்படி இருக்கிறது என்றால் கனவில் கடித்த தேளின் விஷம் போக நனவில் பரிகாரம் தேடும் தன்மையை ஒத்திருக்கிறது. வேடிக்கையாக இருக்கிறதா? பொய்யை பொய்யென்றறியும் போதத்திற்குன் மெய் அருளே (மெய் அறிவே) அன்றோ விளம்பாய் பராபரமே! எம் தாயுமானவர் சொன்னபடி பொய்யான உலகை தள்ளிவிட்டால் இருப்பது மெய் ஒன்றே இருக்கும்! சந்தேகமாக தோற்றுகிறதா?

நூறு வருடம் ஓர் அறை இருள் மண்டிக் கிடந்தாலும் ஓர் தீக்குச்சியைக் கிழித்த மாத்திரத்தில் இருள் ஓடிவிடுமா? அல்லது நான் இந்த அறையில் நூறு வருடம் குடியிருந்திருக்கிறேனே இன்று என்னைப் போகச் சொல்கிறாயே எனச் சாதிக்குமா? சாதிக்காது; அந்த வினாடியே போய்விடும். அத்தன்மைபோல் தன்னை அறியும் அறிவு பிரகாசித்துவிட்டால் அதாவது ஒருவனுக்கு தம் ஸ்ரீபரமாத்ம

ஸ்வரூபம் தனக்குத்தானே ஸ்ரீகுரு கிருபையால் பிரகாசித்து விட்டால் அங்கு இந்த ஜீவோபாதியான உலகம் தோற்றாது; இது உறுதி. இனி ஓர் ஜீவோபாதியான ஓர் ஜீவனின் கதையைப் படித்து ஓர் முடிவுக்கு வரவும். இனி கதையைப் படியுங்கள் ஒவ்வொரு வரும் இதன் கதாநாயகனாகவே உங்களைப் பாவித்து அனுபவிக்கவும்.

பாபா.

ஸ்ரீ ஸத்குரு பத்மபாதம் துணை!

எம் ஞானச் செல்வங்களே!

ஸ்ரீகுரு நாம சங்கீர்த்தனத்துடன் தொடங்குவீர்களாக

குருவடி சரணம்! திருவடி சரணம்!!
ஸத்குரு திருமலரடி சரணம்!!!
ஸத்சித் ஆனந்த வடிவே சரணம்!
உன் சரணகமலாலய பீடமே சரணம்!!

நமச்சிவாய வாழ்க :

சிவாய நமவென்று சிந்தித்திருப்போர்க்கு துக்கமும் அதைச் சார்ந்த பயமும் இல்லை.

குருமணி தன் தாள் வாழ்க:

எதனால் கோகழி ஆண்ட தன்மையினால்! எம்மிடம் உள்ள பசுத்தன்மையும், பாசத்தன்மையும் நீக்கி ஆண்டு கொண்ட ஸ்ரீ ஸத்குரு மணியின் திருவடியை சரண் அடைவோம்!

பொருளடக்கம்

1. அவனுடன் சிலகாலம் புனித யாத்திரை!.................. 1

அரவணைத்தான் ஆரம்பித்தான்!............................ 1

கனவின் காட்சி அவனே சாட்சி! 8

பிராப்தம் தானே நடக்கும்! 12

அவன் ஆட்சி செய்த இடம்! 16

கோகுலமும் கோவர்த்தனமும்!............................ 18

அவனால் ஆகாத காரியம் என்ன? 32

ஹரித்துவாரிலிருந்து வெள்ளியங்கிரி வரை!............ 34

காசி யாத்திரை! 50

ஏன் இந்த கோரக்காட்சி?.................................. 67

இதுவரை சரி இனி இல்லை! 73

அவன்தான் தாங்களா? தாங்கள்தான் அவனா?........ 83

2. சபரிமலையில் ஸ்ரீபக்தவத்ஸலன்! 90

3. காந்தமலை ரகசியம்! 92

4. மறுபடியும் ஸ்ரீபண்டரிபுரம்! 99

5. அது கரைந்துவிட்டது! 115

6. யோகமும் தியாகமும் 120

7. ஒரு மூடசீடனின் சேவை 126

8. ஞானப்பழம்...136

9. காரணகுரு 141

10. பக்தியும் ஞானமும் 144
11. நான், எனது என்ற விஷம் 147
12. ஸ்ரீகண்ணனின் அருளுரை 149
13. ஞானி 151
14. நாரதரின் விபரீத கற்பனை 152
15. ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை பாராயணம் 155
16. விவேகி 157
17. ஸ்ரீ பதி சேவை 159
18. கண்ணனுடன் அக்ரூரர், ராதை, யசோதை 163
19. சாம்பார் (கர்மா) ரசம் (பக்தி)
பாயாசம் (யோகம்) தயிர் (ஞானம்) 166
20. நல்முத்து 169
21. ஜீவர்கள் நிலை 171
22. ஸ்ரீ ஸத்குரு சேவை 174
23. ஞான உபதேசம் 176
24. ஸ்ரீ வசிஷ்டர் உபதேசம் 179
25. முடிவுரை 181

எல்லாம் நீ!

ஸத்தியம் பேசு.
(ஸத்திய வாக்கை) தர்மம் செய்.
நாவை அடக்கு.
கருணையோடு இரு.

அவனுடன் சிலகாலம் – புனித யாத்திரை!

அரவணைத்தான் ஆரம்பித்தான்!

குழந்தைகளே!

இந்த பைத்தியம் ஸ்ரீஸத்குரு கிருபையினால் அவன் அருளால் அவன் தாள் வணங்கி என்ற நிலைப்படி அவனுடன் (திருடன்) சிலகாலம் அதாவது ஒரு வருஷம் தீர்த்தம், மூர்த்தி, ஸ்தலம் ஆகிய இம்மூன்றையும் முறையாகச் செய்தது. அது முடியுமா? என்றால் முடியும்.

''அதாவது உண்மையை உணர்ந்த நிலையிலும், உலகத்திற்கு உதவாத நிலையிலும் ஓர் பைத்தியமானால் நீங்களும் அனுபவிக்கலாம்!'' *அவனுடன் சஞ்சாரம் செய்யும் காலங்களில் அவனை உணர முடியவில்லை.* ***அதுதான் அவனுடைய சாமர்த்தியம்!***

வினை பரிபாகம், மன பரிபாகம் என இரண்டு உண்டு. இந்த ஜீவனுடைய பூர்வ புண்ணியமும், இந்த ஜன்மாவில் கேட்டு வாங்கி வந்ததும் பக்குவப்பட்டு வந்தால் வினை முடியும். ஆசை, கோபம், மோகம், பயம், துக்கம், சந்தேகம் ஆகிய குணதோஷங்களினால் பீடிக்கப்பட்ட மனமானது பக்குவம் அடைந்து மனம் மஹத்தானால் மனம் முடியும். இந்த இரண்டும் முடிந்தால் ஸத்யம் தாமே பிரகாசிக்கும்.

தெளிவு ஸ்ரீஸத்குரு திருமேனி காண்டல்!
தெளிவு ஸ்ரீஸத்குரு திருவார்த்தை கேட்டல்!!
தெளிவு ஸ்ரீஸத்குரு திருநாமம் செப்பல்!!!
தெளிவு ஸ்ரீஸத்குரு திருஉரு சிந்தித்தல் தானே!!!!

அருள்ஞானக் குழந்தைகளே!

அவன் அன்றி அணுவும் அசையாது! அவன் அருளால் அவன் தாள் வணங்கி என்றபடியும், நீட்டினேன், நிமிர்ந்தேன், விழுந்தேன் என்றபடியும் அவன் ஸ்ரீதிருவடியை கெட்டியாகப் பிடித்து தம்மை முழுமையாக ஆக்கிக்கொண்டால் அவன் உங்களை ஆனந்தமாக நடத்தி வைக்க காத்துக் கொண்டிருக்கிறான். இதை தம் சுயஅனுபவத்தில் உணர்ந்தது இந்த பைத்தியம்! நீங்களும் பைத்தியமானால் இதை படிக்கலாம்.

இந்த பைத்தியம் தம் ஸ்ரீ சுவாமிகளுக்கு ஆட்பட்டு சேவை செய்துவரும் காலத்தில் மூர்த்தி, தீர்த்தம், ஸ்தலம் இவைகளை முறையாக செய்துவர மானசீகமாக வேண்டிக் கொண்டது! இந்நிலை கண்ட ஸ்ரீ பரமாத்மா ஸ்ரீ குரு அருளாகவும், ஸ்ரீ திரு அருளாகவும் ஓர் நாடகத்தை நடத்தி வைத்தது! ஸ்ரீ மஹா பக்தவிஜயத்திலுள்ள ஸ்ரீஅடியார்கள் சரித்திரங்களை படித்து உணர்ந்து ஸ்ரீ பண்டரி ஸ்தல பெருமையையும், மஹிமையையும், ஸ்ரீ பாண்டுரங்கனின் பக்த வாத்ஸல்யத்தையும், ஸ்ரீசந்திரபாகா நதியின் மஹிமைப் பிரபாவத்தையும், அந்த ஸ்தலத்தில் அவன் அருள் பெற்று கோயில் கொண்ட வரலாற்றையும் உணர்ந்து ஸ்ரீபண்டரிபுரம் எப்படியாவது போக வேண்டுமென ஓர் சங்கல்பத்தை உறுதிசெய்து அவனிடம் முறையிட்டது. அதையும் அந்த பைத்தியத்தின் மனம், வினை (காலம், பக்குவம்) அறிந்து ஓர் காலத்தில் (1970-ல்) ஒரு நாளில் நிறைவேற்றி வைத்தான்!

அந்த பைத்தியம் ஒரு நாள் அவன் அருளால் ஸ்ரீ குரு கிருபையுடன் திருமந்திரநகர் விட்டு ரயில் ஏறி செல்லும்போது ரூபாய் அறுபது மட்டும் கொண்டு சென்றது. திருத்தலம்

சேரும்போது ரூபாய் இருபது தான் மிஞ்சியது. சந்திரபாகா நதியில் நீராடி ஸ்ரீ பாண்டுரங்கனை தரிசித்து விட்டு ஸ்ரீ அடியார்கள் கோயில் கொண்ட இடங்களை எல்லாம் தரிசித்து பேரானந்தம் அடைந்தது. தமிழை தவிர வேறு பாஷை தெரியாத காரணத்தினால் எதுவும் பேசவோ, கேட்கவோ முடியவில்லை. ஐந்து தினங்கள் ஆயின. கொண்டு சென்ற பணமும் தீர்ந்து விட்டது.

ஆறாவது நாள் உபவாசம் ஆகிவிட்டது. ஏழாவது நாள் பசியின் கொடுமை தாளமுடியவில்லை. ஸ்ரீ தெய்வாதீனமாக அரைகுறையாக தமிழ் பேசும் செட்டியார் ஒருவரை பார்க்க நேர்ந்தது. அவர் மூலமாக அவர் விலாசத்தில் திருமந்திர நகருக்கு தபால் எழுதி ரூபாய் அறுபது மட்டும் அனுப்பும்படியாகவும், ஊருக்கு திரும்பி விடுவதாகவும் எழுதியது. எட்டாவது நாள் மனம் மிகவும் நைந்து அதிவேதனையுடன் நதியில் நீராடிவிட்டு கோயிலுக்குச் செல்லும்போது கதறி அழுது புலம்பிக் கொண்டே சென்றது அந்த பைத்தியம்!

கண்ணா! உன்னை கருணைக்கடல் என்றும், பக்தவத்ஸலன் என்றும், பதிதபாவனன் என்றும், தீனபந்து என்றும் சொல்வதெல்லாம் பொய்யா? இந்த அனாதையிடம் என்ன வன்மமோ? ஏன் இந்த பாராமுகம்? பக்த விஜயத்தில் காணப்படும் உன் மஹிமைப் பிரபாவங்கள் அனைத்தும் வாசகம் மட்டும்தானா? உண்மை கிடையாதா? இதை வாய் பேசா ஊமையாக்கி விட்டாயே? இனம், மொழி தெரியாத காட்டில் இப்படி புலம்ப விட்டுவிட்டாயே? வாய் பேச முடியாமலும், முகம் பார்க்க முடியாமலும் இருக்கும் இந்த அபலையிடம் உனக்கென்ன வன்மம்? இந்த அனாதையின் குரல் உன் செவியில் விழவில்லையா? உன் வீடு தேடி வந்த ஓர் அபலையை இப்படி தெருவில் அலைய வைத்துவிட்டாயே இது முறையா? இது உனக்கு அடுக்குமா? இது தர்மந்தானா?

ஓ... கண்ணா! ஹரே... கிருஷ்ணா! என முறையிட்டு கதறி அழுதுகொண்டே ஆலயத்துள் சென்றதும் அவன் இடுப்பில்

இருகரம் வைத்து புன்முறுவலுடன் செங்கல் மேல் ஆனந்தமாக நிற்கும் காட்சியை கண்டதும் அளவற்ற துக்கம் தொண்டையை அடைத்தது. அடுத்து அந்த துக்கம் பீறிட்டு வெடித்தது. ஏ... கண்ணா! மணிவண்ணா! ஹே... பிரபு! நீ கல்தானா? கருணையே உன்னிடம் கிடையாதா? அன்று நாமதேவர் ஊட்டிய அன்னம் உண்டது நீதானே? யாத்திரை செல்ல இருந்த நாமதேவரை பிரிய மனம் இல்லாமல் அழுது புலம்பினாயே? அவர்தான் உன் குழந்தையா? துகாராம் ஸ்வாமிகளை ஆலிங்கனம் செய்து நீயும் யாமும் ஒன்று என உணர்த்தினாயே! நிம்பராஜன், ஷேக்முஹமது போன்று வேறு பாஷை பேசும் அடியார்களையும் அவரவர்க்குத் தகுந்தபடி பேசி அரவணைத்துக் கொண்டாயே! அது பொய்யா? இந்த அனாதை அந்த பேறு பெறவில்லையா? உன்னையன்றி வேறு கதியில்லை கண்ணா! உன் குழந்தையை உதாசீனம் செய்தால் அது எங்கு செல்லும்? ஆதரிப்பார் யார்? இந்த திக்கற்ற தீனனை பார் கண்ணா! பேசு கண்ணா! பேசு கண்ணா! பேசு கண்ணா! என கதறி அவன் திருவடியில் முட்டி மோதியது! ஓர் பைத்தியம்தான் புலம்புகிறது.

அந்த நேரம் அந்த கோயிலில் தெய்வாதீனமாக இரண்டொரு ஆத்மாக்களைத் தவிர வேறு எவரும் இல்லை. அந்த நேரம் அந்த அதிசயம் நடந்தது. எதிர் படிக்கட்டில் அறுபது வயது மதிக்கத்தக்க ஓர் பெரியவராக அவன் நின்றுகொண்டு அந்த பைத்தியத்தின் நாமாவை சொல்லி அழைத்து, ஏன் அப்பா! அங்கே முட்டி மோதிக் கொள்கிறாய்? வா இப்படி. உனக்கு என்ன வேண்டும்? நீ அனாதையா? நான் இருக்கும்போது நீ எப்படி அனாதையாக முடியும்? என்றார்.

குழந்தைகளே!

அவரைக் கண்ட அந்த கணத்தில்...... அதை எழுத முடியவில்லை! சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்தது. அவர் அதை கைவாகு கொடுத்து அரவணைத்தபடி வெளிமண்டபத்திற்கு அழைத்து வந்து தம் தோளில் போட்டிருந்த வஸ்திரத்தால் அதன்

கண்ணீரைத் துடைத்து (கண்ணீரை துடைத்தானா? திரையிட்டு மூடினானா?) அமைதிப்படுத்தினான். அதன் பிறகுதான் உலகம் தெரிந்தது.

குழந்தைகளே!
அவர் சொன்ன வாசகம்:

தம்பி! என் சொந்த ஊர் பெங்களூர். எனக்கு மூன்று குழந்தைகள் உண்டு. இரண்டு ஆண், ஒரு பெண். எல்லோரும் நல்ல நிலையில் இருக்கிறார்கள். என் மனைவி ஒரு பையன் வீட்டில் இருக்கிறாள். என்னை எவரும் சரிவர கவனிப்பதில்லை. நான் பால்யத்திலேயே யதேச்சையாக திரிந்தவன். கட்டுப்பாடு எனக்குக் கிடையாது. அவர்களின் கட்டுக்குள் அடங்கி இருக்க என்னால் முடியவில்லை. நான் ஊரைவிட்டு கிளம்பி மூன்று தினங்கள் ஆகின்றன. இங்கேயே இருக்கலாமென வந்தேன். நதியில் குளித்துக் கொண்டிருந்த உன்னைக் கண்டேன். நீ அழுதுகொண்டு வரும்போது உன் பின்னால் வந்தேன். நீதான் எதையும் கவனிக்கவில்லையே? என்னை எங்கு கவனிக்கப் போகிறாய்?

உன் நிலை கண்டு பரிதாபம் கொண்டேன். சரி நமக்கு ஓர் துணை கிடைத்ததென உன்னை பற்றிக்கொண்டேன்! இருவரும் இனி ஒருவருக்கொருவர் துணையாக இருப்போம். அடுத்து என்ன செய்ய வேண்டும்? உன் எண்ணத்தின்படி நான் நடக்கிறேன்! என் எண்ணத்தின்படி உனக்கு நடக்க முடியாது என்றார். அன்றிலிருந்து அவரை அப்பா என்றும், சிலசமயம் ஸ்வாமி என்றும் அழைப்பதுண்டு.

அந்த பைத்தியம் தன் வரலாற்றையும் சொல்லி, ஊர் போவதற்கு பணம் கேட்டு எழுதியிருப்பதாகவும், இனி ஊர் செல்ல விரும்பவில்லை என்றும், வடக்கே சென்று சகல ஸ்தலங்களையும் தரிசிக்க உங்கள் அனுக்ரஹம் வேண்டும் எனவும் அவரை வேண்டிக் கொண்டது. அவரும் சரி எனப் பகர்ந்து, உன் பணம் வந்து அதன்

மூலம் நீ யாத்திரை செய்ய விரும்புகிறாயா? அல்லது எந்த மார்க்கமாக யாத்திரை செய்ய விரும்புகிறாய்? என கேட்டார்.

ஸ்வாமி! பணம் உயிர்கொல்லி என அப்பா சொல்லுவார்கள். ஆகவே பண உதவி இல்லாமலே யாத்திரை செய்ய வேண்டும் எனக் கூறியது. அதற்கு அவர் பணம் இல்லாமல் பஸ்ஸிலும், ரயிலிலும் பிரயாணம் செய்ய முடியாதே! அப்படியானால் பாத யாத்திரையாக செல்ல உத்தேசமா என கேட்டார். அது சொன்னது: ஸ்வாமி! ரயிலிலேயே பிரயாணம் செய்யலாம். ரயில் செல்ல முடியாத இடத்தில் பாத யாத்திரையாகச் செல்லலாம் எனக் கூறியது. அதற்கு அவர் ரயிலில் டிக்கட் எடுக்க வேண்டாமா? எனக்கேட்டார். அது கூறியது: ஸ்வாமி! இதன் அப்பா முன்பு யாத்திரை செய்தார்கள்! அப்போது இது உன் ''அப்பன் வீட்டு ரயில்'' என ஸ்வாமி அப்பாவிடம் சொன்னானாம். அப்படியானால் நமக்கு இது தாத்தா வீட்டு ரயில் எனக்கூறியதும் அவர் கடகடவெனச் சிரித்தார். உன் யூகம் சரியானதே எனக்கூறினார். அதன் முதுகில் தட்டியும் கொடுத்தார்.

ஸ்வாமி! வரும் பணத்தை வாங்காமலே சென்று விடலாமா? என அது கேட்டது. அதை வாங்கு, சில சாமான்கள் வாங்க வேண்டுமென அவர் சொன்னார்! அதுபோல் பணம் வந்தது. வந்ததும் ஓர் சால்வை (அவர் சால்வை வைத்திருந்தார்) இரண்டு அலுமினிய சட்டி, இரண்டு மூடி, இரண்டு டம்ளர், இரண்டு தட்டு, இரண்டு ஜால்ரா இவைகள் வாங்கி மீதி ரூபாய் இருபதை திரும்ப அனுப்பிவிட்டது. முடிவில் அவரும் அதுவும் நதியில் இறங்கி சங்கல்பம் செய்து கொண்டார்கள்.

அந்த சங்கல்பமாவது:

அது பாட வேண்டுமாம்; அவர் தாளம் போட வேண்டுமாம். தர்மார்த்தமாக கிடைக்கும் சில்லரை ரூபாய் நான்கு சேர்ந்தால் பாட்டை முடித்து யாசகத்தை நிறுத்திவிட வேண்டும். பணம் சேமிப்பு ஆகாது. அன்றைய ஆகாரத்திற்கு அது போதுமானது. இரவுகாலம்

தங்கும் இடம் மஸானமாக இருக்க வேண்டும்! இல்லையேல் ஜன நடமாட்டம் இல்லாத ஓர் இடமாகப் பார்த்து பயன்படுத்த வேண்டும்.

இரவு காலங்களில் தங்கும் இடத்திலோ, ஆலயத்திலோ அமர்ந்து ஒரு மணி நேரமாவது உருகிப் பாடவேண்டும். ரயிலில் ஏறி பயணம் செய்யும்போது எந்த இடத்திலும் டிக்கட் பரிசோதகர் டிக்கட் என்று கேட்கக்கூடாது. கேட்டால் அதற்கு மேல் ரயிலில் பயணம் செய்யக்கூடாது. போதும் என்ற நிறைமனம் வரும் வரை யாத்திரையை தொடர்ந்து செய்யலாம் என்ற பிரதிக்ஞையுடன் காவி வஸ்திரம் ஒன்றுக்கொன்று மாற்றிக் கொண்டதுகள்.

பதினைந்தாவது தினம் சந்திரபாகா நதியில் இறங்கி ஸ்நானம் செய்து அந்த இரண்டும் ஆலயத்தில் சென்று உருகி வழிபாடு செய்து கண்ணீர் ஆறாகப் பெருக விடை கோரியதுகள். ஸ்ரீபாண்டுரங்கனும் அன்று ஸ்ரீஞானேஸ்வரரையும், ஸ்ரீநாமதேவரையும் வழி அனுப்பும் பான்மை அங்கு பிரதிபலித்தது. ரயில்வே ஸ்டேஷன் வரை அதற்கு நடக்க முடியவில்லை, நடை பின்னலாடியது. அவர் இதன் கரம் பற்றியே அழைத்துச் சென்றார். திருக்கோவில் கோபுர தரிசனத்திலேயே லயித்து அழுத வண்ணமாக ரயிலில் அமர்ந்தது.

ரயில் புறப்படும் சமயம் அவர் அதன் நிலைகண்டு ஓர் புன்னகையுடன் பெயர் சொல்லி அழைத்து நான் உன் அருகில் இருக்க வேறு எதைத் தேடுகிறாய்? எதை விட்டுப் பிரிகிறாய்? இங்கு பார் எனக் குரல் கொடுத்தார்! அவரைக் கண்டதும் அப்படியே ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டது. அந்நிலையில் தினமும் ''ஸ்ரீபண்டரிநாதனை ஆலிங்கனம் செய்த உணர்ச்சி உண்டாக'' அவரை நோக்க அந்த ஸ்ரீகாருண்யமூர்த்தி அதன் கண்ணீரைத் துடைத்தார், அதை எழுத முடியவில்லை. அன்று ஸ்ரீநாமதேவர் நிலை அந்நிலை போலும்? திருக்கரம் பட்டமாத்திரத்திலேயே உலக காட்சிகள் தோன்றியது, யாத்திரை செய்கிறோம் என்ற உணர்வு வந்தது.

கனவின் காட்சி அவனே சாட்சி!

குழந்தைகளே!

*ஸ்ரீபண்டரியிலிருந்து **குருதுவாடி** என்ற ஸ்டேஷனுக்கு வந்தார்கள். அதிலிருந்து பம்பாய் செல்லும் ரயில் மூலமாக சென்றார்கள். இடையில் சில ஊர்களில் இறங்கி அங்கு உள்ள ஆலயங்களை தரிசித்து **பூனா** சேர்ந்தார்கள். அங்கிருந்து **ஸ்ரீசிருடிபாபா** ஆலயம் கால்நடையாக சென்றார்கள். அங்கு முஹமதியர்களும், இந்துக்களும் நிறைய செல்கிறார்கள். அங்கு மலையில் சிறிது தூரம் சென்றதும் ஓர் பள்ளிவாசல் இருக்கிறது. அங்கு முஹமதியர்கள் தொழுகை நடத்துகிறார்கள். அங்குதான் ஸ்ரீபாபா அடங்கிய இடம் என அவர்கள் கொள்கை. அதை அடுத்து சற்று தூரத்தில் ஓர் ஆலயம் இருக்கிறது. அங்குதான் ஸ்ரீபாபா அடங்கிய இடம் என இந்துக்கள் வழிபடுகிறார்கள்.*

இந்த இரண்டையும் தாண்டி ஓர் அடர்ந்த கானகத்தினுள் அந்த பைத்தியத்தை அழைத்துச் சென்றார். அங்கு மனித சஞ்சாரமே கிடையாது. அங்கு ஓர் குகை இருக்கிறது. அதன் வெளியே நின்றபடி ஸ்வாமிகள் ஓர் குரல் கொடுத்தார். அந்த குரலின் தன்மையோ, அர்த்தமோ ஒன்றும் அதற்கு புரியவில்லை. ஆனால் உள்உணர்வில் ஏதோ ஓர் அரிய காட்சி கிடைக்கும் என விழிநீர் மல்கி நின்றுகொண்டிருந்தது.

குகைக்குள் இருந்து ஒன்று சூலம், கபாலம் ஏந்தி ஜடாமுடியுடன் காட்சி அளித்தது. அந்த பைத்தியம் அவர் திருவடியில் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்தது. திருவடியை பற்றிக் கொண்டது. பிறகு எழுந்தது. காட்சி மாறியது. அங்கு ஓர் தபஸ்வி

நின்று கொண்டிருந்தார். அவர் யோகதண்டு கமண்டலத்துடன் காட்சி தந்தருளினார்.

அந்த மஹான் அந்த பைத்தியத்தை தம் மார்போடு அணைத்த வண்ணம் ***''நீ கொடுத்து வைத்தவன்''.*** *இந்த புருஷனை எங்கே தேடி கண்டுபிடித்தாய்? எனக்கேட்டார். அதற்குள் ஸ்வாமிகள் இடைமறித்து, நானும் உன்னைப் போன்றுதான் அலைந்து பண்டரியில் இவனைப் பார்த்தேன். ஏனோ இவனை விட்டுப்பிரிய மனம் இல்லை. நீயும் பல இடங்களில் சுற்றிவிட்டு இங்கு வந்து அமர்ந்துவிட்டாய் போலும்! உன் சீடர்கள் எங்கே? எனக்கேட்டார். அதற்குள் நான்கு பேர் குகைக்குள் இருந்து வந்தனர்.*

இந்த காட்சிகளை கண்டவுடன் அந்த பைத்தியத்திற்கு அவர்கள் நால்வரும் சனத்குமாரர்களாகவும், அவர் ஸ்ரீதட்சிணாமூர்த்தி ஆகவும், ஸ்ரீஸ்வாமிகள் ஸ்ரீபாண்டுரங்கனாகவும் தோன்றியதாம்! என்ன பாவனை பாருங்கள்? இப்படியும் காண முடியுமா?

பைத்தியம் என்றால் சுத்த பைத்தியம் போங்கள்! நீங்களும் பைத்தியமானால் இந்நிலை பெற முடியும். உங்களுக்கும் பைத்தியக்காரன் பட்டம் கட்டுகிறது. அது உங்கள் மனோ நிலையை பொருத்திருக்கிறது.

குழந்தைகளே!

அங்கு மூன்று தினங்கள் தங்கி இருந்தார்களாம்; விசேஷமான விருந்து! பல உபசாரத்துடன் இந்த இரண்டையும் அனுப்பி வைத்தார்கள். அந்த ஸ்ரீமஹானைப் பிரியும் சமயம் இருவர் கண்களிலும் கண்ணீர் பனித்து முத்தாக நின்றது! கீழே விழவில்லை! அதை இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் தம் அபயகரத்தால் துடைத்துக்கொண்டனர். அதன் தன்மை என்னவென்று தெரியவில்லை. வந்து கொண்டிருக்கும் போது சகலமும் கனவாக மாறிவிட்டது.

அது ஸ்ரீஸ்வாமிகளிடம் கேட்டது, ஸ்வாமி! அவர்கள் யார்? நெடுநாள் பழக்கம் உள்ளவர்களைப் போல் பேசிக்கொண்டீர்களே? அந்த நேரம் ஏதோ தோற்றியது. உடனே மறந்துவிட்டது! அதன் காரணம் என்ன? எனக்கேட்டது.

அதற்கு ஸ்ரீஸ்வாமிகள், அவர் எங்கள் ஊர்க்காரர்தான். ஓர் வகையில் பந்துவும் ஆவார். சுமார் பதினைந்து வருஷங்களுக்கு முன் ஓர் சாதுவை கண்டு, அவர் பின்னால் இவர் ஓடிவிட்டார். நல்லவேளை கல்யாணம் ஆகவில்லை! சில மாதங்களுக்கு முன் பெங்களூருக்கு வந்தார். இந்த நான்கு சீடர்களையும் உடன் கூட்டிவந்தார்.

வடக்கே இமயமலை வரை சென்றதாகவும், யோகத்தின் மூலம் சில சக்திகளை பெற்றதாகவும், இந்த நான்கு பேர் சீடர்களாக சேர்ந்தார்கள் என்றும், இனி ஏதாவது ஓரிடத்தில் அமரவேண்டும் என சொல்லிச் சென்றார். இங்கு அமர்ந்துவிட்டார் போலும்? நல்ல இடம்! அமைந்தால் இப்படி அல்லவா அமைய வேண்டும். கிடைத்தால் இப்படி அல்லவா சீடர்கள் கிடைக்க வேண்டும்! கொடுத்து வைத்தவர் என புகழ்ந்து கொண்டே வந்தார்.

ஸ்ரீஸ்வாமிகளை அந்த பைத்தியம் கேட்டது, ஆமாம் ஸ்வாமி! இந்த குகையில் இவர் இருப்பதாக உங்களுக்கு எப்படி தெரியும்? நேராக சொல்லி வைத்ததுபோல வந்து நின்று ஏதோ பரிபாஷையில் அழைத்தீர்களே! இந்த மலையில், இந்த குகையில் இருக்கப்போவதாக உங்களுக்கு தகவல் கொடுத்தாரா? எனக்கேட்டது.

அதற்கு ஸ்ரீஸ்வாமிகள் சொன்னதாவது:

(ஓர் புன்முறுவலுடன்) நன்றாக கேட்கத் தெரிந்து கொண்டாயே! இந்த குகையில்தான் ஸ்ரீபாபா இருந்ததாக பெரியவர்கள் கூறுவார்கள். நான் பாபாவைத்தான் அழைத்தேன். இவர் வந்தார், எனக்கு ஒன்றும் தெரியவில்லையப்பா! என உரைத்து

சிரித்தார். அந்த சிரிப்பின் அர்த்தம் ஒன்றும் புரியவில்லை. அது மாயப்புன்னகை. அதை யாரால் அறிந்து கொள்ளமுடியும்? அது பாபாவா? பரமனா? அதற்கு அவனே சாட்சி.

குழந்தைகளே!

எந்தெந்த வடிவில் உங்கள் மனம் உறுதிப்படுகிறதோ அந்த வடிவில் காட்சிகளும் அமையும். காண்பானும் காட்சியும் ஒன்றுபடும்போது அங்கு தோற்றம் இராது! மௌனம்தான் நிலவும். அங்கு விகாரமோ, விவகாரமோ இராது! அதுவே உங்கள் சொரூபம். நீங்களும் அனுபவிக்கலாம். அதாவது காரியத்தை (உலக சுவை) மறந்தால் காரணத்தை (இறை நிலையை) உணர முடியும். இதுவோ ஓர் பைத்தியம், அது கண்டதை எழுதுகிறது. அது ஓர் கனவின் காட்சியே!

எல்லாம் நீ!

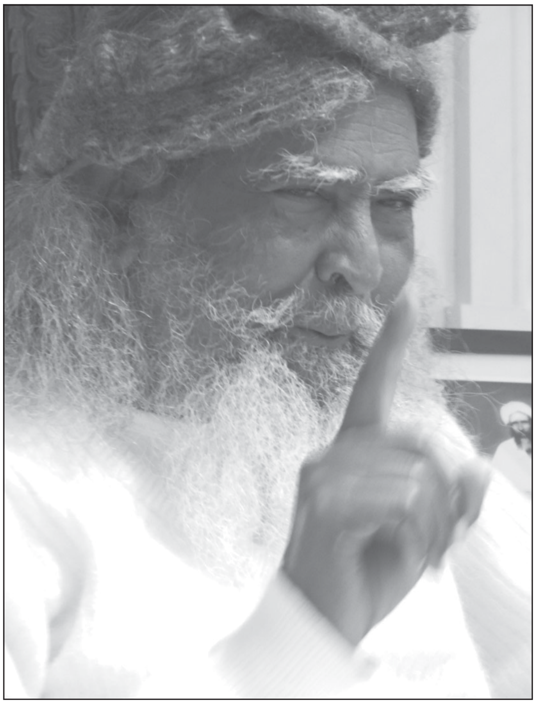

பிராப்தம் தானே நடக்கும்!

குழந்தைகளே!

இரண்டொரு மாதங்கள் ஒவ்வொரு ஆலயங்களாக தரிசித்து வரும்போது **பஞ்சவடி** வந்தார்கள். அந்த புண்ணிய நதியின் ஒரு கரை பஞ்சவடி, மறுகரை **நாசிக்.** இதில் பஞ்சவடி ஸ்ரீராமன் பர்ணசாலை அமைத்த இடமும், நாசிக் சூர்ப்பனகை மூக்கு அறுபட்ட இடமும் என சொன்னார்கள். அங்கு தரிசிப்பதற்கு ஒன்றும் இல்லை போலும். ஆகவே அவைகளை காட்டிவிட்டு அடுத்து **ஜடாயு மோட்சம்** பெற்ற இடம் ஒன்று இருக்கிறது என்றும், அங்கு ஓர் ஸ்ரீமஹான் இருக்கிறார் என்றும், அவரை தரிசிக்க வேண்டும் என்றும் அழைத்துச் சென்றார். அங்கு பாதயாத்திரையாக ஒரு வாரம் நடந்தார்கள்.

அப்படி நடந்த காலத்தில் ஓர் கிராமத்தில் ஒரு தோப்பில் அமர்ந்தார்கள். அதை அடுத்து ஓர் சிறிய வீடு. அதில் ஓர் திருமண வைபவம்; அவர்கள் சம்பிரதாயப்படி நடந்து முடிந்து தம்பதிகளை அழைத்து அந்த வீட்டிற்குள் சென்று கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது ஸ்ரீஸ்வாமிகள், அங்கு சென்று கொஞ்சம் ஜலம் வாங்கிவா எனப் பணித்தார்! அதற்கு அது, ஸ்வாமி! இதுக்கு பாஷை தெரியாதே! ஏதாவது கேட்டால் என்ன பதில் சொல்வது? நீங்கள் சென்றால் நலமாக இருக்கும் என்றது. அதற்கு ஸ்ரீஸ்வாமிகள், நீதான் செல்ல வேண்டும், அங்கு ஓர் காரியம் உன்னால் நடைபெற வேண்டும் என்றார். நான் இங்கு இருந்தே உன்னை கவனித்துக் கொள்கிறேன் என்று சொன்னார். சரி என சம்மதித்து அது கையில் ஓர் பாத்திரத்துடன் அங்கு சென்றது.

ஓர் ஓரமாக நின்றுகொண்டு அங்கு நின்ற ஓர் பெரியவரைப் பார்த்து பாபுஜீ என்றது. அவர் திரும்பிப் பார்த்தார். அவருக்கு என்ன தோன்றிற்றோ தெரியவில்லை. அதன் திருவடியில் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்தார். அந்நிலையில் அது அவனுடன் தன்னை ஐக்கியப் படுத்திக் கொண்டது. விழுந்தவர் அதன் கரங்களை தம் கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டு வீட்டின் உள்ளே ஏதோ சப்தமிட்டு அழைத்தார். புதுமணத் தம்பதிகளும் மற்றும் சிலரும் வெளியே வந்தனர். பெரியவர் தம்பதிகளை நமஸ்காரம் செய்யச் சொன்னார். அதன் கைகளில் அட்சதையை கொடுத்து ஆசீர்வதிக்கச் செய்தார்.

அந்த பைத்தியத்திற்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. கண்களில் நீர்சுரக்க வெளியே மரத்தடியில் அமர்ந்திருந்த ஸ்ரீஸ்வாமிகளை நோக்கியது. அவர் ஆசீர்வதிக்க ஜாடை செய்தார். அவன் கைக்கருவியாக இருந்துகொண்டு அட்சதையை எடுத்து அந்த புதுத்தம்பதிகளை ஆசீர்வதித்தது. எல்லோரும் ஸ்வாமிகளிடம் வந்துவிட்டார்கள். அவர் ஏதோ பாஷையில் சொல்ல அவர்கள் ஜலமும், உணவும் கொணர்ந்து தந்தார்கள். எல்லோரும் நமஸ்காரம் செய்தபடி நின்றிருக்க கைகளை அசைத்தபடி ஸ்ரீஸ்வாமிகள், அந்த பைத்தியத்தின் கரத்தைப் பற்றி இழுத்துச் சென்றுவிட்டார். வழியில் செல்லும் போது இது என்ன நாடகம்? எனக்கேட்டது. பிராப்தம் தானே நடக்கும், அதை நீ கண்டு கொள்ளாதே என்றார்கள்.

குழந்தைகளே!

ஜடாயு மோட்சம் பெற்ற இடத்தை அடையும்போது இரவு எட்டு மணி இருக்கும். அது ஒரு அடர்ந்த காடு. அதன் நடுவே ஓர் பாழ் மண்டபம் போல் ஒரு குகை. அங்கு வெளிச்சம் இல்லை. மரங்களிடையே முன் நிலவின் வெளிச்சம் பாதை காட்டியது. அந்த மண்டப படிகட்டுகளில் அனுபவம் உள்ளவர் போல் ஸ்ரீஸ்வாமிகள் அதன் கையைப் பிடித்து அழைத்துச் சென்றார். அடுத்து ஓர் குறுகலான வழி அதில் மூன்றுபடி ஏறி அதிகமாக குனிந்து செல்ல வேண்டும். அந்த இடத்தில் ஓர் பாறையில் அமரும்படி

சொல்லிவிட்டு தனியே உள்ளே சென்றார். உள் நுழைந்தவுடன் ஒரு குரல் கொடுத்தார்.

மங்கலான தீவட்டி வெளிச்சத்தில் அங்கு நடப்பதை கவனிக்க முடியும். அதன்படி அவன் அருளால் அது கவனித்தது. ஸ்ரீஸ்வாமிகளுடைய குரல் கேட்டதும் உள்ளே இருந்து சுமார் ஏழு அடி உயரம் உள்ள ஓர் ஸ்ரீமஹான் ஜடாதாரியாய் வந்து ஸ்வாமிகள் திருவடியில் வீழ்ந்து பணிந்து, ஓ.. கண்ணா! ஜனார்த்தனா!! மதுசூதனா!!! என பல நாமாக்களை உரக்கக் கூவி கதறி வீழ்ந்தார். வீழ்ந்தவரை ஸ்வாமிகள் இருகரம் கொண்டு தூக்கி நிறுத்தி அவர் வாயைப் பொத்தி, கண்ணீரைத் துடைத்து, சத்தம் போடாதே! காட்டிக் கொடுத்துவிடாதே! உன் போன்ற ஒருவனை அழைத்து வந்திருக்கிறேன். இது ரகசியமாக இருக்கட்டும் என அமைதிப்படுத்தி, அவர் ஓர் நிலைப்பட்டவுடன் அந்த பைத்தியத்தின் பெயரைச் சொல்லி அழைத்து, நிதானமாகப் பார்த்து உள்ளே வரலாம் என்றார். அவர்கள் குரல் எப்படி காதில் விழுந்தது எனத் தெரியவில்லை. (அதுவும் ரகசியமாக இருக்கட்டும்)

உள்ளே சென்றதும் அந்த ஸ்ரீமஹானுபாவர் திருவடியில் விழுந்து கெட்டியாக பற்றிக்கொண்டது. எழுந்திருக்கவே முடியவில்லை. அந்த ஸ்ரீபாகவதோத்தமரே தம் இரு கரத்தாலும் தூக்கி ஓர் குழந்தையைப் போல் இடுப்பில் வைத்த வண்ணம் ஒரு கரத்தால் அதன் கண்ணீரைத் துடைத்து ஆசுவாசப்படுத்தினார். அதை என்னவென்று எழுத முடியவில்லை.

அந்த ஸ்ரீமஹரிஷியின் தோற்றம் சுமார் ஏழு அடி உயரம் இருக்கும். திருமுகத்தில் பிரம்மதேஜஸ்! ஜடாமுடி முழங்காலை தொட்ட வண்ணம் அமைந்திருந்தது! பத்து விரல்களிலும் மூன்று அங்குல நீளத்திற்கு நகம், இடையில் ஓர் கௌபீனம்! ஆனால் அவர் பல நூற்றாண்டு காலமாக அங்கு இருக்கிறார் என தெரிந்தது! அவர் எங்கும் செல்வதில்லை. அவர் சீடர்கள் இருவர். அவர்களே வெளியே உஞ்சவிருத்தி எடுத்துவந்து பணிபுரிவதாக தெரிகிறது!

தமிழ் அரை குறையாக பேசுகிறார்கள். ஆனால் அந்த ஸ்ரீமஹான் தமிழில் தெளிவாக பேசுகிறார்.

அந்த ஸ்ரீமஹரிஷி சொன்னதாவது:

குழந்தாய்! ஸ்வாமிகளை எப்படி கண்டு கொண்டாய்? எங்கு கண்டு கொண்டாய்? எவ்வளவு காலமாகத் தெரியும்? நீ பெற்ற பேறு இனி யார் பெற முடியும்? இப்படி கேள்விகள் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும்போதே வெளியே சென்ற ஸ்வாமிகள் வந்து விட்டார். உடனே அவர் அவசரமாக, நான் சொன்னது என்ன? நீ சொல்வது என்ன? ***''மௌனம் கலக நாஸ்தி''.*** *ஏதாவது ரொட்டி இருந்தால் கொடு, பசி அகோரமாக இருக்கிறது என துரிதப்படுத்த அதற்கு மேல் எதுவும் தெரியாமலும், உணர முடியாமலும் மறைத்தான் போலும்?*

ஒரு மணி நேரம் பஜனை நடந்தது. அதில் அனுபவித்த நிலைகளை எப்படி எழுதுவது? அடுத்து உணவு உட்கொண்டதும் நித்ராதேவி ஆட்கொண்டாள். விடிந்ததும் புறப்படு என துரிதப்படுத்தி கிளப்பிவிட்டார். அந்த ஸ்ரீமஹானை மீண்டும் நமஸ்கரித்தது. அவர் ''சர்வ ஞானாபீஷ்ட சித்திரஸ்து'' என்றார். வரும் வழியில் அவரைப்பற்றி விசாரிக்கும்போது, இங்கு பல நூற்றாண்டுகளாக ஓர் ஞானி உலகத்திற்கு தோற்றாமல் இருக்கிறார் என கேள்விப்பட்டேன், தெய்வாதீனத்தால் அவரை தரிசிக்க முடிந்தது என்றார். யார் யாரை தரிசித்தார்களோ? அது ரகசியமானது.

எல்லாம் நீ!

அவன் ஆட்சி செய்த இடம்!

குழந்தைகளே!

அடுத்து குஜராத் மாநிலத்திற்கு வந்தார்கள். அங்கே அவன் ஆட்சி செய்த இடம் **நவத்துவாரஹா** என ஒன்பது இடங்கள் இருக்கின்றன. நவத்துவாரங்களான இந்த தூல உடலில் இந்த ஜீவன் இருந்து ஆட்சி செய்வதுபோல் அமைந்திருக்கிறது. அதன்படி அவன் மாயா வடிவை மறைக்கும்போது சகலத்தையும் மறைத்துவிட்டான். அவைகள் சமுத்திரத்தில் மூழ்கிவிட்டன. இப்பொழுது இருப்பது வியாபாரத்திற்காக கட்டப்பட்டது போலும்!

அந்த துவாரகையை சமுத்திரத்தில் ஜலத்தின் அடியில் தோன்றும் ஒரு சில கட்டிடங்களை கைடுகள் யாத்திரைவாசிகளுக்கு படகில் அழைத்துச் சென்று காட்டுகின்றனர். ஸ்வாமிகளும் அந்த பைத்தியத்தை அழைத்துக் கொண்டு நாமும் அவன் ஆட்சி செய்த இடத்தை காணவேண்டாமா என அழைத்துச் சென்றார்.

கடற்கரை வழியாக கொஞ்சதூரம் சென்றதும் அங்கு ஒரு கைடு (வழிகாட்டி) இவர்களுக்காகவே காத்து இருந்தார் போலும்? அந்த கைடு ஸ்வாமிகளை கண்டதும் வணங்கினான். அவர்கள் பாஷையில் ஏதோ பேசிக் கொண்டார்கள். அருகில் ஓர் படகு நின்றிருந்தது. கைடாக இருந்தவன் படகை செலுத்தினான். சமுத்திரம் அலையில்லாமல் அமைதியாக இருந்தது. சமுத்திரத்தின் அடியில் கண்ட காட்சிகளை எழுத முடியாது. வந்தவன் யார்? கைடு எப்படி படகோட்டியாக மாறினான்? அந்த மாயாவினோதமான காட்சிகளை எப்படி காட்டினான். சகலமும் ஸ்ரீமாயவனின் மாயம்!

அவனாக மயக்கத்தை நீக்கினாலன்றி அவன் ஊட்டுவதை உணர முடியாது. உடல் உணர்வுகளையும், உடல் உபாதைகளையும் அது கர்மாவாக இருந்தாலும் அவனாக விலக்கினால்தான் முடியும், தாமாக விலகாது. இதை அனுபவித்து உணர வேண்டும்.

குழந்தைகளே!

அடுத்து பிரயாகா (அலகாபாத்) வந்தார்கள். அங்கு மூன்று புனித நதிகளும் (கங்கை, யமுனா, சரஸ்வதி) ஒன்று சேர்வதால் இதை திரிவேணி சங்கமம் என சொல்கிறார்கள். அதை அடுத்து கயா போக வேண்டுமா? என்றார். அங்கு என்ன விசேஷம்? எனக்கேட்டது. அங்கு பிண்ட தர்ப்பணம், பித்ரு சிரார்த்தம் என கர்மாக்களை விருத்தி செய்யும் இடம். உனக்குத் தேவையா? என்றார். கர்மா நீக்கம் வேண்டுமே தவிர கர்மா விருத்தி வேண்டாம் என்றது. ஆகவே கயா செல்லாமலே அதாவது அங்கு இறங்காமலே மதுரா சென்றார்கள்.

எல்லாம் நீ!

கோகுலமும் கோவர்த்தனமும்!

குழந்தைகளே!

மதுராவில் ஒரு வாரம் தங்கி **கோகுலம், கோவர்த்தனம், பிருந்தாரண்யம்** தரிசிக்கச் செய்தார். கோகுலம் சென்ற சமயம் அங்கு ஓர் மரத்தடியில் இருந்து நீர் ஊற்று பெருக்கெடுத்து ஓடி யமுனையில் சங்கமம் ஆகிறது! அந்த தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்து அதன் அருகே சமைத்து பாதாள கங்கைக்கு நிவேதனம் செய்து சாப்பிட்டார்கள். ஸ்வாமி! இந்த இடத்தில் இந்த பாதாள கங்கை வர காரணம் என்ன? எனக்கேட்க அதற்கு ஸ்ரீஸ்வாமிகள், அது பரமரகசியம் நீ உன் ஊர் சென்றதும் அதை உணரும் நேரம் வரும், அப்பொழுது அது புலப்படும் என்றார்.

அடுத்து **பிருந்தாரண்யம்** செல்லும் பாதையில் இரு சமாதிகள் இருந்தன. அதன் அருகே அமர்ந்து பாடும்படி பணித்தார். கொஞ்ச நேரம் பாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது ஒரு நடுத்தர வயது தம்பதிகள் இரண்டு கலசங்களில் பால், தயிர், ஒரு பாத்திரத்தில் அரிசி சாதம், புரசை இலையில் சில ரொட்டிகள் சொதியுடன் கொணர்ந்து சமாதியின் முன் வைத்து பஜனை முடிந்ததும் அவைகளை அவர்கள் சாப்பிடும்படி வேண்டி நமஸ்கரித்து, ஆசிபெற்று மிகுந்த உச்சிஷ்டத்தை அந்த தம்பதிகள் உண்டு பின் வணங்கிச் சென்றனர். அப்பொழுது ஸ்வாமிகளிடம் அந்த சமாதிகளைப் பற்றியும் கேட்டது. அதற்கு முன்போலவே பதில் சொன்னார்கள்.

அவன் கைக் கருவியாக இயங்க பழகி விட்டால் எதுதான் நடக்காது? கருவிக்கு சோகம், பயம் எப்படி வரும்? அந்நிலை நீங்களும் பெற்று அனுபவிக்கலாம்.

அடுத்து **காளியன் மடுவை** பார்த்தார்கள். அங்கு சற்று நேரம் சிரமபரிகாரம் செய்துவிட்டு பிருந்தாரண்யம் சென்றார்கள். அங்குதான் தமிழ்நாட்டு பாணியில் கோபுரமும், உள்ளே சுவர் சித்திரங்கள், ஸ்ரீஆண்டாள் திருப்பாவை முப்பதும் தமிழ் வடிவில் அமைந்திருக்கிறது. அங்கு உள்ள அர்ச்சகர்களும் தமிழில் பேசுகிறார்கள். அதில் ஒருவர் விசேஷமானவர். அவர் மட்டும் அந்த பைத்தியத்துடன் நெடுநேரம் புராண இதிகாசங்களையும், சிவஞானார்த்த தத்துவங்களையும் பற்றி இரவு அதிகநேரம் உரையாடிக் கொண்டிருந்தார். வெகுகாலம் பழக்கம் உள்ளவரைப் போல் ஆகிவிட்டார். இரண்டு வேளையும் ஸ்வாமி பிரசாதத்துடன் பிராமண போஜனமும் செய்வித்தார். அவர் செய்தாரா? இவர் இயக்குவித்தாரா? என புரியவில்லை. ஸ்ரீஸ்வாமிகள் அன்று ஒரு வார்த்தையும் பேசாமல் மௌனமாக இருந்து இந்த இரண்டையும் (அர்ச்சகரையும், பைத்தியத்தையும்) சரிபார்த்தார் போலும்?

இரவு பஜனை நடந்தது. அது முடிந்ததும் அர்ச்சகர் வெகுநேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தார். வெகுகாலம் வாய் பேசாமல் ஊமையாக இருந்த ஒன்று பேசும் சக்தி வந்தால் எந்நிலை ஆகுமோ அந்நிலை ஏற்பட்டது. நடுஇரவு ஒரு மணி சுமாருக்கு ஸ்வாமிகள் சொன்னார், உன் பேச்சுக்கு தோதுவாக ஒரு ஆள் கிடைத்தால் போதும், என்னை மறந்து விட்டாயே? எனக்கூறி சிரித்தார். அப்பொழுதுதான் உண்மை புரிந்தது. உண்மையை உணர வைத்தான். பேச்சை குறைத்துக்கொண்டது. அர்ச்சகர் தூங்கி விட்டார்.

ஸ்ரீஸ்வாமிகள் கேட்டார், காலையில் இருந்து இதுபரியந்தம் ஏதேதோ பேசினாய்; அவர் கேட்டார்; அவர் பேசினார்; நீ கேட்டாய்; அதில் ஏதும் ஆனந்தம் தென்படுகிறதா? இரண்டு நிமிடம் அவர் கூறிய வாசகத்தை உணர்ந்து நோக்கியது! அனைத்தும் வியர்த்தமாக தோன்றியது. **''மௌனம் கலகநாஸ்தி''** என்ற நிலையில்

"மௌனஸ்திதியில் சகலமும் உணரலாம்!
பேச்சின் நிலையில் சகலமும் அறியலாம்!
ஆனால் உள்உணர்வு மட்டுமே உண்மை!
தோற்றத்தை அறிவது பொய்!"

குழந்தைகளே!

மறுநாள் காலை போஜனத்தை முடித்துவிட்டு **மதுரா** செல்வதற்காக பிருந்தாரண்யம் வழியாக வந்தார்கள். வரும்வழியில் அந்த பைத்தியம் மலஉபாதையின் நிமித்தம் அவரிடம் விடை பெற்று சென்றது.

அவர் ஓர் மரத்தடியில் அமர்ந்தார். அது தனியாக யமுனைக்கு வந்தது. வரும் வழியில் மணல் குன்றுகளும், சோலைகளும், புல்வெளிகளும், மரங்களும் எம் கண்ணன் அங்கு நடமாடிய காலத்தை நினைவூட்டின. அந்த பைத்தியம் கண்ணருவி பெருக உள்ளம் நெகிழ்ந்து உருகியவண்ணம், ஹே... கண்ணா! அன்று நீ ஆயர்பாடியிலும், இந்த பிருந்தாவனத்திலும் லீலைகள் செய்தாய் என ஸ்ரீபாகவதத்திலும், ஸ்ரீமஹான்கள் வாயிலாகவும் கேட்டு உணர வைத்தாய். அன்று இந்த அபலையை ஓர் மரம், செடி, கொடியாகவோ, இந்த யமுனையில் ஓர் மீனாகவோ, இந்த மணல் குன்றாகவோ சிருஷ்டித்திருக்கக் கூடாதா? உன் திருவடி தரிசனமும், உன் திருக்கர ஸ்பரிசனமும் கிடைத்திருக்குமே? அன்று கோபிகைகள் என்ன பாக்யம் செய்தார்களோ? ராதா என்ன புண்ணியம் செய்தாளோ? உன் தாய் யசோதா செய்த பாக்யம்தான் என்ன? உன்னை உன் தாய் கயிற்றினால் கட்ட முயன்றபோது அவள் பட்டபாடுதான் என்ன?

அப்படி கட்ட இன்று யாரும் இல்லை என்று யதேச்சையாக திரிகின்றாயா? நீ எங்கும் நிறைந்திருக்கிறாய் என வேதம் சொல்வது பொய்யா? தஸ்கர்ணாம்பதி என்றால் அடியார்கள் உள்ளத்தை கோயிலாகக் கொண்டவன் என்றுதானே அர்த்தம்! அது பொய்யா? இந்த இடத்தில் ஸ்ரீபாகவதோத்தமர் அஃரூரர் உன் திருவடிபட்ட

இடத்தில் சங்கு சக்கர ரேகைகளை கண்டு, உருண்டு புரண்டு அங்கமெல்லாம் திருவடித்தூளியால் பூசி பேரானந்தம் அடைந்தாரே! அவர்கள் எல்லாம் ஸ்ரீமஹான்கள் என்றும், அவதார புருஷர்கள் என்றும் சொல்லுவாயாகில் உனக்கு பாரபட்சம் கிடையாதே? உன்னிடம் ஏற்றத்தாழ்வு கிடையாதே?

ஓர் முதலையினிடத்தும், ஓர் யானையினிடத்தும், பாம்பினிடத்தும், வானரத்தினிடத்தும், வேடனிடத்தும், அசுரனிடத்தும் சமபார்வை பார்த்தவனாயிற்றே. இன்று உன் கருணையின் திறன் எங்கு சென்றது? ஓ... மாயவா! மதுசூதனா! கமலக்கண்ணா! ஹரே... கிருஷ்ணா! கிருஷ்ணா! கிருஷ்ணா! என பைத்தியமாக ஓடியது.

அதுசமயம் எங்கிருந்தோ அவன் குழல் ஓசை கேட்டது. ஓசை வந்த திசையில் பிரமை படித்தவன்போல் செல்ல, யமுனைக் கரைக்கு வந்துவிட்டது. அங்கு அநேகர் நீராடிக் கொண்டிருந்தனர். சற்று தூரத்தில் ஓர் பாறையில் ஒரு பத்து வயது மதிக்கத்தக்க பையன் கருத்த மேனி; கையில் ஓர் கம்பு; இடையில் ஓர் குழல்; தலையில் ஓர் முண்டாசுக்கட்டு; கழுத்தில் ஓர் துளசிமணி மாலை; அந்த குழலை கையில் எடுத்து சுழற்றிய வண்ணம் ஆனந்தமாக சிரித்த நிலையில் இருந்தான். அவன் அருகில் சென்று நோக்கியது அந்த பைத்தியம். மனதை மிரள வைத்தான் போலும்? அதுக்கு சந்தேகம் என்ற அரவம் தீண்டியது. இவன் எப்படி அந்த குழல் ஊத முடியும்? இவன் ஏதோ மாடு மேய்க்கும் சிறுவன் என அவ்விடம் விட்டு அகன்றது! சோர்ந்துபோய் ஸ்ரீஸ்வாமிகளிடம் வந்தது!

அங்கு கண்ட காட்சி அஃரூரர் நிலையை உணர்த்தியது! ஜலத்தினுள்ளும், ரதத்திலும் கண்ணனைக் கண்டதுபோல் அங்கு ஸ்ரீஸ்வாமிகள் அருகில் அவன் வீற்றிருந்தான். அதைக்கண்டு சற்று வேகமாக ஸ்வாமிகள் அருகில் செல்லும்போது அவன் ஓர் புன்முறுவலுடன் மரத்துள் மறைந்தானா? அவனாகிய மஹத்துள் மறைந்தானா? ஓடிச்சென்று ஸ்வாமிகளின் பாதங்களை பற்றியது. அவர் அதிக கோபத்துடன் விரட்டிப் பேசினார். அதாவது நான்

உன்னைத் தேடி எங்கெல்லாம் அலைவது? கால் வலியுடன் உட்கார்ந்திருந்தேன். அதே காலில் வந்து விழுந்து விட்டாயே.

சிவனே! என பண்டரியில் இருந்தவனை கெடுத்து, இந்த வயதான காலத்தில் என்னையும் அலைய வைத்து, என் பாபத்தையும் கட்டிக்கொள்ளப் போகிறாயா? என் பாபம் உன்னை சும்மா விடாது. என் பிள்ளைகளுக்கு அடங்கி நடந்திருந்தால் இந்த கஷ்டம் எனக்கு வந்திருக்காது. அவர்களுக்கு பயந்து உன்னிடம் வந்து மாட்டிக் கொண்டேனே? நீயோ பைத்தியம் போல் அலைகிறாய். உன்னை உன் அம்மா எந்த நேரத்தில்தான் பெற்றுப்போட்டாளோ? என்னை வந்து அவஸ்தைப்படுத்த வந்திருக்கிறாய்? என பலவிதமாகத் திட்டினார்.

அந்த காட்சியை மாற்ற இப்படி ஒரு நாடகம் ஆடினார் போலும்? அந்த அசுர வேகத்தில் அனைத்தும் மறந்தன. அழுதுகொண்டே அமர்ந்திருந்தது. சற்று நேரத்தில் தெளிவடைந்தது போல் பாவனையைக் காட்டி அதன் பெயர் சொல்லி அழைத்து, என்ன மதுரா போக வேண்டாமா? இன்னும் எவ்வளவு இடங்களுக்கு செல்லவேண்டும்? இங்கேயே காலத்தைப் போக்கினால் என்ன செய்வது? என துரிதப்படுத்தி கிளப்பிவிட்டார்.

அவனாகப் பார்த்து அந்த திரையை அகற்ற வில்லையானால் இந்த ஜீவர்களால் என்ன செய்ய முடியும்? அந்த பொய்யை அகற்றும் மெய்யாக அவனே இருக்கிறான்.

ஸ்வாமிகளிடம் எதுவும் பேசாமல் மௌனமாக பின் சென்றது. அவரும் ஓரக்கண்ணால் பார்த்த வண்ணம் முன்னால் நடந்து சென்று கொண்டிருந்தார். சற்றுதூரம் சென்றதும் அதன் கவனத்தைத் திருப்பும் நிமித்தம், ஏன் பேசா மடந்தையாகி விட்டாயா? அல்லது எந்த கோட்டையைப் பிடிப்பதாக உத்தேசம்? என தமாஷான வார்த்தையாடினார். அதற்கு பசி உண்டானது போலும்? ஸ்வாமி! பசியாக இருக்கிறது. இனி மதுரா போய் மாவு வாங்கி ரொட்டி தட்டி சாப்பிடும் வரை பசி பொறுக்காது போல் தெரிகிறது. ஒன்று பசி

இல்லாமல் செய்யுங்கள் அல்லது ஏதாவது ஆகாரம் பார்த்து தாருங்கள் என முறையிட்டது.

குழந்தைகளே!

அவரும் சற்று யோசித்தார். ஏதோ ஒரு முடிவுக்கு வந்தவராய் எனக்கும் பசிதான், என்ன செய்வது? என அண்ணார்ந்து பார்த்தார். அதன் பெயரைச் சொல்லி அழைத்து, அதோபார் ஓர் மலைஇலந்தை மரம் தெரிகிறது. அதில் பழம் நிறைய இருக்கிறது. அதில் நீ ஏறி பழங்களை பறித்துப் போடு, அவை போதும் நம் பசியை தணிக்க என்றார். ஸ்வாமி! மரம் ஏறத்தெரியாது என்றது. அதற்கு அவர் நீயோ வாலிபன். நீ மரம் ஏறாமல் நான் ஏறமுடியுமா? என்றார். அது சொன்னது, ஸ்வாமி! அன்று ஸ்ரீகண்ணன் ஏறாத மரமே கிடையாது. தன் நண்பர்களுக்கும், வானரங்களுக்கும் இலந்தை பழம் பறித்துக் கொடுத்து பசியாற்றினானாம். அதே இடத்தில் நம் பசியைப் போக்க அந்த ஸ்ரீகண்ணன் இல்லையே என உரக்கச் சொல்லியது.

அவர் ஓர் புன்முறுவலுடன், சரி நீ ஓர் பாட்டுப் பாடு. ஸ்ரீகண்ணன் பழம் தந்து நம் பசியை தணிக்கின்றானா பார்ப்போம்? என்றார். அந்த பைத்தியம் தன்னை மறந்து ஸ்ரீகண்ணனை நினைத்து மனம் உருகி ஓர் பாட்டுப் பாடியது. இரண்டு அடிகளை திரும்பத் திரும்ப பாட, அதற்கு மேல் பாட முடியாமல் தொண்டை விக்கியது, சப்தம் எழவில்லை, ஸ்மரணை கெட்டது. அந்நிலையில் ஸ்வாமிகள் இலந்தை மரத்தை தொட்டார். இந்த இடத்தை எழுத முடியவில்லை. மரம் குலுங்கிக்குலுங்கி அசைந்தது. பழம் அனைத்தும் பூமிக்கு வந்து விட்டது. ஸ்வாமிகள் அந்த பைத்தியத்தின் முதுகில் ஓர் தட்டு தட்டினார். அதற்கு சேதனாசக்தி வந்தது. காட்சிகள் மாறின! அவர் சொன்னார் : பாடினது போதும்; பழங்களை பொறுக்கிக் கொண்டுவா சாப்பிடலாம் என்றார். அங்கு என்ன நடந்தது என்றே தெரியவில்லை. பசிக்கு பழம் கிடைத்தது, அது போதும் என்ற மனதைக் கொடுத்தான். மற்றதை மறைத்தான் போலும்?

அவன் நடத்தும் நாடகம் அவனாக உணர்த்தினால்தான் புரியும்.

இது ஓர் பைத்தியத்தின் உளறல்களே!

குழந்தைகளே!

ஒரு வகையாக பசியாறி **மதுரா** *வந்தடைந்தார்கள். ஆற்றின் மறுபுறம் மஸானம். அங்கு ஓர் மரத்தடியில் தங்கினார்கள். அங்கு அவர் உடல் நலம் சரியில்லை எனச்சொல்லி ஒரு நான்கு தடவையாவது மலம் கழிக்கச் சென்றுவந்து படுத்துவிட்டார். அப்பனே! இனி என்னால் நடக்க முடியாது. இன்னமும் நான்கு தடவை போனால் என் கதை முடிந்துவிடும். நீ இந்த உடலை யமுனையில் இழுத்துப் போட்டுவிட்டு சென்றுவிடலாம். என்னை இப்படியே நாற வைத்துவிட்டுப் போய்விடாதே! நீ எங்கு சென்றாலும் என் பாபம் உன்னை தொடர்ந்து வரும்.*

ஆனால் நீ அவ்விதம் செய்யமாட்டாய் என எனக்குத் தெரியும். ஒரு தகப்பனுக்கு மகன் செய்ய வேண்டியவைகளை குறைவின்றி செய்கிறாய். ஆகையால் நீ எங்கு சென்றாலும் நலமாக இருப்பாய் என வாழ்த்திக் கொண்டே, எனக்கு இந்நிலையில் தயிர் வேண்டும், ரொட்டி ஆகாது. கொஞ்சம் அரிசியும் வாங்கி வா. இன்று நான் சமைக்க முடியாது, நீதான் சமைக்க வேண்டும் எனச்சொல்லி படுத்துக்கொண்டார்.

அந்த பைத்தியத்திற்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. யாரிடம் சென்று என்ன சொல்லி எதைக் கேட்பது? இன்னமும் அங்கே நின்று கொண்டிருந்தால் அவருக்கு ஆத்திரம் மூட்டுவதாக அமையும் என அவ்விடம் விட்டகன்றது. யமுனையில் தொடை அளவு ஜலமே ஓடிக்கொண்டிருந்தது. பாலத்தின் வழியே செல்லாமல் பாதை வழியே சென்று அவன் கோபுரத்தை பார்த்தவண்ணம் ஆற்றில் இறங்கிவிட்டது. செல்லும்போது புலம்பிக் கொண்டே சென்றது.

ஹே.. கண்ணா! இரக்கம் என்பதே உனக்குக் கிடையாதா? இப்படியே சோதித்து சோதித்து என்ன பலனைக் கண்டாய்? எவரிடம் அரிசி கேட்பது? எவரிடம் தயிர் கேட்பது? இப்படி திக்கு திசை தெரியாமல், பாஷை தெரியாமல் தவிக்கும் ஓர் அபலையை இப்படி திணற அடிக்கிறாயே? இதுதான் கருணையா? இதுதான் அரவணைப்பா? ப்ரபோ! நீயே கதி. நீ என்ன செய்வாயோ! ஏது செய்வாயோ! கேட்பதும் நீ; கொடுப்பதும் நீ; இந்த இரண்டிற்கும் இடையில் உள்ள பொருளும் நீ! என முறையிட்டுக்கொண்டே ஆற்றை எப்படி கடந்தோம் என தெரியாமல் கடந்து கரையேறி உருக்கமுடன் ஓர் பாட்டுப்பாடி அவன் சந்நிதி முன் வந்து நின்றது.

அதன் தோளில் ஓர் கரஸ்பரிசம் பட்டு உணர்ந்து நோக்கியது. ஓர் பெரியவர் நின்றிருந்தார். அவர் அந்த பைத்தியத்தின் தோளைத் தட்டி, ஓ.. சாதுஜீ! போஜன் காவ் (சாப்பிடுகிறாயா?) எனக்கேட்டார். அவர் கை சைகையினால் உணரமுடிந்தது. அவரிடம் தமிழில், தந்தை அங்கு இருக்கிறார் இருவருக்கும் சேர்த்து ஆகாரம் வேண்டுமென சொல்லியது. அவரும் அதைப் புரிந்து கொண்டது போல் அதன் கரங்களைப் பற்றிக் கொண்டு அழைத்துச் சென்றார். அவர் இல்லத்தில் அமரச்செய்து திருவடிகளில் நமஸ்கரித்தார். குழந்தைகளையும் நமஸ்கரிக்கச் செய்தார். பிறகு ஓர் பார்சல் கையில் கொடுத்தார். அதைப் பிரித்துப் பார்க்கவில்லை, அதை வாங்கி ஜோல்னா பையில் போட்டுக் கொண்டு அவர்களை ஆசீர்வதித்துவிட்டு ஆற்றைக் கடந்து ஸ்வாமிகளை அடைந்து அவரை நோக்கியது.

குழந்தைகளே!

அந்த மாயவனாகிய ஸ்ரீஸ்வாமிகள் ஓர் பாறை மீது கால்மேல் கால் போட்டுக் கொண்டு அமர்ந்தவண்ணம் ஆனந்த மந்தஹாசத்துடன், அந்த பைத்தியத்தின் பெயரைச் சொல்லி உரக்க அழைத்து, தயிர்சாதம் கொண்டு வந்துவிட்டாயா? உன்னை அழைத்துச் சென்று கொடுத்தானா? நீ கெட்டிக்காரன்! வைராக்கிய

சீலன்! நீ நினைத்தால் சகலமும் நடக்கும். உன்னால் முடியாத காரியம் எதுவும் இல்லை என துதி பாடிய வண்ணம் அந்த பார்சலைப் பிரித்தார். அது அவர் திருவதனத்தை பார்த்தவண்ணம், கண்ணீரைப் பெருக்கிய வண்ணம், ''தொட்டிலையும் ஆட்டிவிட்டு, தொடையையும் கிள்ளி விடுகிறாயே'' இதுதான் உன் பக்தவாத்ஸல்யம் போலும்? நடத்து உன் நாடகத்தை! என அமைதியாக அமர்ந்தது அது.

பார்சலைப் பிரித்த ஸ்ரீஸ்வாமிகள், அதை இரு பாகமாக்கி இரு தட்டிலும் வைத்து ஒரு தட்டை அந்த பைத்தியத்தின் கரத்தில் வைத்தார். அப்போதுதான் அது தயிர்சாதம் என தெரிந்தது. அந்த பைத்தியம் அவரைப் பார்த்தவண்ணம் மௌனமாக, ஹே.. கண்ணா! ஒரு வடிவத்திலிருந்து தயிரும், அரிசியும் கேட்டாய்; அடுத்து ஒரு வடிவமாக இருந்து அதை சமைத்து தயிர் சாதமாக்கி கொடுத்துவிடுகிறாய்! என்னே உன் மஹிமை? என்னே உன் பெருமை? ஆரம்பத்தில் திகைக்க வைத்து திசை தெரியாமல் ஆக்கிவிட்டு அடுத்த கணம் சகல பொறுப்புகளையும் உன்வசம் ஒப்புவித்தால் அந்த நாடகத்தை நடத்தியும் முடித்துவிடுகிறாய். ஹே.. பரமாத்மா! உன் மஹிமையை எப்படி அறிவது என உள்ளுக்குள் புலம்பிய வண்ணம் அவரைப் பார்த்தது. அவரும் அமைதியாக ஆனந்தமாக அதைப் பார்த்து, எனக்கு எல்லாம் குணமாகி விட்டது. நீ சாப்பிடு என விகடமுடன் உரைத்தார் அதுவும் உண்டது. அன்றைய பொழுது கழிந்தது.

குழந்தைகளே!

மறுநாள் **கோவர்த்தனகிரிக்கு** செல்ல வேண்டும் என புறப்பட்டார்கள். அது ஓர் சின்ன கிராமம். மலை அடிவாரத்தில் இருக்கிறது. அங்கு நுழைந்ததும் அது பாட ஆரம்பித்தது. அவர் தாளம் போட்டார். ஆனால் ஒரு வீட்டிலாவது ஒரு பைசா கூட கிடைக்கவில்லை, இரண்டொரு ரொட்டித் துண்டுகளே

கிடைத்தன. ஊருக்கு வெளியே ஓர் மரத்தடியில் வந்து அமர்ந்தார்கள்.

அந்த பைத்தியம் ஸ்ரீஸ்வாமிகளிடம் கேட்டது, ஏன் ஸ்வாமி! இந்த கிராமம் மிகுந்த வறுமையால் வாடுவதுபோல் காணப்படுகிறதே என்றது. அதற்கு ஸ்ரீஸ்வாமிகள், இவர்கள்தான் நிறைமனம் கொண்டவர்கள். தேவையை விரிக்காதபடி இருப்பதைக்கொண்டு ஆனந்தமாக பயன்படுத்தி ஸ்ரீகண்ணன் திருநாமத்தை ஒரு நிமிஷமும் மறவாமல் இருக்கிறார்கள். ஸ்ரீகண்ணன் மலையைத் தூக்கி குடையாக பிடித்த காலத்தில் அவன் திருவடி நிழலில் இருந்தவர்கள்.

திருவடி தரிசனமும், திருவடி ஸ்பரிசமும் ஒருவன் பெற்றுவிட்டால் அவனுக்கு வேறு எதிலும் நாட்டம் இராது. அவனுக்கும், உலக வாழ்வுக்கும் உள்ள உறவு துண்டிக்கப்படும். அவர்கள் தேவை அறிந்து தகுந்த நேரத்தில் தக்கதைக் கொடுத்து ரட்சிக்கிறான் என உண்மையான திருவடி பக்தியை ஸ்ரீஸ்வாமிகள் உணர்த்தினார்.

திரும்பவும் **மதுரா** வந்தார்கள். அன்று காலைக்கடனை முடித்துவிட்டு ஓர் மரத்தடியில் அமர்ந்தார்கள். ஸ்வாமிகள் ஏதோ ஓர் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தார். அது என்ன என்று புரியவில்லை. காலை சுமார் பத்து மணி இருக்கும் நீ இங்கேயே அமர்ந்திரு, நான் வெளியே போக வேண்டியதிருக்கிறது எனச்சொல்லி போய்விட்டார்.

மணி பனிரெண்டு ஆகியது, ஸ்வாமிகளை காணவில்லை. ஸ்வாமிகள் சென்ற வழியே பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போது எட்டு வயது சிறுவன் வந்து, மகராஜ்! போஜன்காவ் என அழைத்தான். பசியும் அதிகமாக இருந்தது. ஏது காரணமோ தெரியவில்லை, அவன் அழைத்ததும் அவன் பின்னே சென்றது. இரண்டு தெருக்களைக் கடந்ததும் ஓர் பெரிய வீட்டின் முன் நின்றான். மேலே செல்லும் ஏணியின் வழியாக அழைத்தான். அதில்

ஏற கால் மறுத்தது. மேல் மாடியில் இருந்து ஒரு அன்னை குரல் கொடுத்து சைகை காட்டி வரும்படி அழைத்தார்கள். அதைப் பார்த்ததும் தயங்காது மேலே சென்றது. இந்த பையனை சேர்த்து நான்கு குழந்தைகள் போலும் அந்த தம்பதிகளுக்கு. ஒரு பெரியவரும் இருந்தார். அவர்தான் குடும்பத்தலைவர் போலும்.

அந்த பைத்தியத்தை ஓர் ஆசனத்தில் அமரச்செய்து ஸ்ரீபாதபூஜை நடந்தது போலும். உணர்ச்சியற்ற கட்டையாக அது அமர்ந்து இருந்தது. எல்லோரும் நமஸ்காரம் செய்து அட்சதை பிரசாதம் வழங்கியதும், ஆகாரம் உட்கொள்வதற்காக ஓர் ஆசனப் பலகையை போட்டு ஓர் இலையில் ஏதோ பலகாரங்களும் அரிசிசாதம் மற்றும் தேவையெல்லாம் வைத்து அந்த இலையின் ஓரத்தில் பதினோரு ரூபாய் வைத்தார்கள். அது தட்சணை போலும்? அது அந்த பணத்தை எடுத்து தனியாக வைத்துவிட்டு தீர்த்தத்தை புரோட்சித்தது. பெரியவர் அந்த பத்து ரூபாய் தாளை எடுத்து இருபது ரூபாய் வைத்தார். அது அதையும் உடனே எடுத்து வெளியே வைத்துவிட்டது. பெரியவர் பயந்தபடி சாதுஜீ! க்ஷமிக்கவும் எனச்சொல்லி ஐம்பது ரூபாய் தாளை வைத்தார். அவசரமாக அதையும் அப்புறப்படுத்திவிட்டு எழுந்தது.

உடனே பெரியவர் கண்ணீருடன் கதறி, மகராஜ்! எனச்சொல்லியபடி நூறு ரூபாய் தாளை அதன் கையில் திணித்தார். அதை அந்த பைத்தியம் அவர் கைகளிலேயே திணித்தது! இதை அவர்களிடம் புரிய வைக்கவும் முடியவில்லை. பெரியவர் அதன் திருவடியை கெட்டியாக பிடித்துக்கொண்டார். குழந்தைகளும் அழ ஆரம்பித்தன. இந்த கலவரத்தில் சமையற்கட்டில் இருந்த வேலைக்காரி ஓடி வந்தாள். அவள் தமிழ்நாட்டை சேர்ந்தவள் போலும்? தெய்வாதீனமாக அவள் வந்தவுடன் நிலைமையை பெரியவரிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டாள். அந்த பைத்தியத்தைப் பார்த்து, ஏன் ஸ்வாமி! பணம் பத்தாது எனச் சொல்கிறீர்களா? என தமிழில் கேட்டாள்.

அது அவளிடம் சொன்னது :

அம்மா! உன்னைப் பார்த்ததும் மகாலட்சுமியைக் கண்டது போல் இருக்கிறது! தமிழ் வார்த்தைகளைக் கேட்டு எவ்வளவோ நாட்கள் ஆகிவிட்டன. அந்த ஸ்ரீபகவானே இதன் நிலைகண்டு உன்னை அனுப்பினான் போலும்? பணம் வேண்டாம் எனச்சொல். இதனுடைய அப்பாவுக்கும் சேர்த்து ஆகாரம் வேண்டும் எனச்சொல். அவரும் பசியோடு இருக்கிறார் என்றது. அதற்கு அவள், ஏன் ஸ்வாமி பணம் வேண்டாம்? இருபது ரூபாயாவது வாங்கிக் கொள்வதுதானே? செலவுக்கு பணம் வேண்டாமா? பணம் இல்லாமல் எப்படி ஜீவிக்க முடியும்? என அனேக கேள்விகளைக் கேட்டாள்.

அது சொல்லியது, அம்மா! இந்த பணம் உயிர்கொல்லி எனச்சொல்லுவார்கள். தேவைக்கு மேல் வைத்திருப்பது இல்லை. பணம் காலனுக்குச் சமானமாகும். அது நம்மைத் தேடி வரவேண்டும். அப்படியே வந்தாலும் அந்த நேரம் எது தேவையோ அதை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு மற்றதை தொடக்கூடாது! அதை தேடிச்செல்லவும் கூடாது. மேலும் நம் தேவைகளை பூர்த்தி பண்ண அவன் காத்துக் கொண்டிருக்கிறான். அந்த கவலை நமக்கு எதற்கு? என உண்மைகளைச் சொன்னது.

அவள் அப்படியே கண்ணீர்விட்டுவிட்டாள். ஸ்வாமி! சாதுக்களில் பணம் வேண்டாம் என்று சொல்லும் ஓர் உண்மை சாதுவை இன்றுதான் முதன்முதலாக காண்கிறேன் என சொல்லி, சகல நிகழ்ச்சிகளையும் அவர்களுக்கு விளக்கத்துடன் எடுத்துரைத்தாள். அந்த பெரியவரும், குடும்பத்தாரும் அடைந்த நிலையை விளக்கி எழுதமுடியாது. உண்மை உணர்வை பெற்றார்கள்.

ஆகாரத்தை ஓர் பாத்திரத்தில் வைத்து அந்த பெரியவரும், வேலைக்காரியும் உடன் வந்து ஆகாரத்தை ஸ்ரீஸ்வாமிகளுக்கும்,

அந்த பைத்தியத்திற்கும் கொடுத்து அஞ்சலியஸ்தர்களாக நிற்க ஸ்ரீஸ்வாமிகள் சொன்னார்: உனக்கு நல்ல வரவேற்பு போல் தெரிகிறது. பரீட்சையில் தேறிவிட்டாய். இனி தாழமாட்டாய். இனி உன்னை எதுவும் தாக்காது என ஆசி கூறி, அவர்களுக்கும் ஆசி கூறி அனுப்பிவிட்டு ஆகாரத்தை உட்கொண்டு அன்றைய பொழுதை கழித்தார்கள்.

மறுநாள் மதுராவை விட்டு **ஆக்ரா** சென்றார்கள். தாஜ்மஹாலை பார்த்துவிட்டு, யமுனைக் கரையில் ஓர் மயானத்தில் இருதினங்கள் தங்கிவிட்டு டெல்லி சென்றார்கள்.

குழந்தைகளே!

அங்கு காந்தி அடிகள் சமாதி சென்று, அங்கு ஓர் பஜனை குழுவுடன் சேர்ந்து பஜனை பாடி முடித்து இரவு அங்கு தங்கி மறுநாள் **அயோத்தி** சென்றார்கள். சரயு நதிக்கரையில் உள்ள அயோத்தியையும் பார்த்து, பூர்வீக அயோத்தி ஓர் வனத்தில் இருப்பதாக சொல்லி, ஸ்ரீஸ்வாமிகள் அந்த அயோத்திக்கு அழைத்துச் சென்றார்கள். செல்லும் பாதை அடர்ந்த காடாக இருக்கிறது. அங்குள்ள வானரங்கள் உருவத்தில் பெரியதாகவும், இரண்டு கால்களால் நடக்கக் கூடியதாகவும், பார்வைக்கு அஞ்சும்படியாகவும் இருக்கிறது.

ஸ்ரீஸ்வாமிகள், அதன் பெயரை கூப்பிட்டு, இந்த காட்டின் உள்ளே போனால் உண்மையான அயோத்தியை காணலாம். ஆனால் இந்த வானரங்களின் அன்பை பெறாமல் உள்ளே போகமுடியாது. ஆகவே நீ ஸ்ரீராமகானம் பாடு என்றார். சரி என அது பாடியது. அதாவது ஸ்ரீபாபுஜீ பாடிய '' ரகுபதி ராகவ ராஜாராம்'' என்ற பாடலை உணர்ந்து பாடியது. ஸ்ரீஸ்வாமிகள் தாளம் போட்டார்.

காட்டின் உள்ளே சென்றார்கள்; ஒன்று இரண்டு மூன்று என பத்து வானரங்களுக்கு குறையாமல் கூடிவிட்டன. ஸ்ரீராமகானத்தை

லயித்துக் கேட்டன. அவைகளும் தம் கரங்களால் தாளம் போட்டன. அப்படியும் இப்படியுமாக தலை அசைத்தன. அவைகள் முன்னே வழிகாட்ட இவர்கள் இருவரும் பின் செல்ல ஆனந்தமாக பஜனை கோஷ்டியுடன் ஸ்ரீராமனின் அயோத்தியை தரிசித்தனர். முடிவில், எங்கே புறப்பட்டார்களோ அங்கேயே கொணர்ந்து விட்டுவிட்டு சென்றுவிட்டன. இக்காட்சிகள் அனைத்தும் பேரானந்தமே.

எல்லாம் நீ!

அவனால் ஆகாத காரியம் என்ன?

குழந்தைகளே!

அடுத்து நேபாளம் சென்றார்கள். அங்கு கண்டகி நதிதீரத்தை அடைந்து ஸ்ரீசாலக்கிராமம் தரிசித்து மூன்று தினங்கள் தங்கினார்கள். அதில் ஸ்ரீசாலக்கிராமம் பற்றி வரலாறு கேட்டது.

அதற்கு ஸ்ரீஸ்வாமிகள் சொன்னதாவது:

ஸ்ரீஅடியார்கள் பெருமையை எவராலும் சொல்ல முடியாது. அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீஅடியார்கள் திருவடித் தூளியை ஸ்ரீபரமாத்மா தனியாக வைத்து பூஜிக்கிறார். பூமியில் அடியார்கள் எங்கெங்கெல்லாம் சஞ்சரிக்கிறார்களோ அங்கெல்லாம் இந்த தூளி, ஆலயங்களின் கொடிமரத்தடியிலும், பலிபீடத்தருகிலும் ஒதுங்கும். அதை ஸ்ரீவாயுபகவான் சேகரிக்கிறார். அதை ஆகாய கங்கையிடம் கொண்டு சமர்ப்பிக்கிறார்.

அந்த ஆகாயகங்கையே ஸ்ரீபிரம்மன் கமண்டலம் மூலமாக ஸ்ரீபகீரதன் கடும் தபஸ் பண்ணிக் கொண்டு வந்த கங்கையாகவும் ஆகிறது. எப்படி என்றால் பகீரதனுக்காக ஆகாயகங்கையை ஸ்ரீபரமேஸ்வரன் தம் ஜடாபாரத்தில் ஏற்றார். காரணம் அவள் வரும் வேகத்தை பூமி தாங்காது என தம் ஜடாமுடியை விரித்து கங்கையை உள்அடக்கி ஜடையை முடித்துக்கொண்டார். பகீரதன் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி ஓர் ஜடையை பிரித்தெடுத்து கங்கையை பூமிக்கு ஓர் அளவு பிரமாணமாக விடுத்தார். அந்த கங்கை பூமியில் விழும் சமயம் இரண்டாகப் பிரிந்தது. ஒரு பகுதி ஸ்ரீபிரம்மன் கமண்டலத்தில் விழுந்தது. அதிலிருந்து பிரவாகமாக எடுத்து பிரம்மபுத்ரா என்ற நாமத்துடன் நேபாள மலையில் இருந்து இறங்கி

பாய்கிறது. மற்றொரு பகுதி பத்ரிநாராயணம் சமீபம் கங்கோத்ரி என பிரவாகம் எடுத்து ரிஷிகேஷ், ஹரித்துவார் வழியே கங்கையாக காசியை அடைகிறது.

ஸ்ரீவாயுபகவான் எடுத்துச் சென்ற ஸ்ரீபாததூளிகள் ஸ்ரீபிரம்மன் கமண்டலத்தின் வழியாக கண்டகி நதியில் வரும்போது அதில் ஓர் உருவம் பெறுகிறது. உருண்டை கற்களாக கரியநிறமாக திருமாலாகவும், கௌரிசங்கராகவும் ஸ்படிக வடிவில் பிரம்மசொரூபமாகவும் காட்சி கொடுத்து ஜீவன் உள்ளவைகளாக மாறி ஜலத்தை எதிர்த்துச் செல்லும் அதிசயசக்தி வாய்ந்ததாக ஆகிவிடுகின்றன. இதை ஸ்ரீசாதுக்கள்தான் கண்டுகொள்ள முடிகிறது. இந்த கற்கள் அருவிக்கரையில் நீர்வீழ்ச்சியையும் அதன் வேகத்தையும் எதிர்த்து மேலெழுந்தவாரியாக செல்கின்றன. இந்த பாததூளியே சாலக்கிராமம் எனப் பெயர் பெறுகிறது எனக்கூறி முடித்தார்.

நேபாள மார்க்கமாக கைலாச யாத்திரை செல்லலாம். அந்த ஸ்ரீகைலாசம் சைனா பார்டரில் இருக்கிறது. ஆகையால் இந்திய அதிகாரிகள் மூலமாகவும் சைனா அதிகாரிகள் மூலமாகவும் அனுமதி பெற்றால்தான் செல்ல முடியும். இமயமலையில் மற்றோர் யாத்திரை ஸ்தலம் அமர்நாத் ஆகும். இது காஷ்மீரின் தலைநகர் ஸ்ரீநகர் வழியாக செல்ல வேண்டும். அங்கு அமர்நாத்தில் ஓர் குகையில் சுமார் ஐந்தடி உயரத்தில் ஓர் பனிலிங்கமாக ஸ்ரீஐயன் காட்சி தருகிறார்.

இமயமலையின் மற்றொரு பகுதியில் ஹரித்துவார், ரிஷிகேஷ், பத்ரி, கேதாரம் வழியாக வெள்ளியங்கிரி செல்லலாம். இதில் கேதாரம் வரையிலும் குடும்பிகள் செல்லலாம், அதற்கு மேல் வெள்ளியங்கிரி செல்வதானால் இந்திய சர்க்கார் அனுமதியுடன் சாதுக்கள்தான் செல்ல முடியும். யாத்திரைவாசிகள் மிக குறைவாக இருக்கிறார்கள். பாதை மிககடினமானது.

ஹரித்துவாரிலிருந்து வெள்ளியங்கிரி வரை!

குழந்தைகளே!
ஸ்வாமிகள் சொன்னதாவது:

உன் தந்தை ஸ்ரீஅமர்நாத் சென்று தரிசித்து முடித்து விட்டார்கள். நீ வெள்ளியங்கிரி சென்று தரிசித்து திரும்ப வேண்டும் என்றார்கள். சரி என புறப்பட்டார்கள்.

ஹரித்துவார் வந்து கங்கையில் புனித நீராடி ஸ்ரீமஹான்களை தரிசிக்க செய்தார்கள். இதுவே இமயமலையின் அடிவாரம். இந்த மலையில் கைபர், போலன் என இரு கணவாய் (போக்குவரவு பாதை) இருக்கிறதென்றும், ஒன்பது இடத்தில் பிலத்துவாரம் (ஒருவழிப்பாதை) உண்டென்றும் சொன்னார்கள். அதில் ஓர் பிலத்துவாரத்தைக் காட்டி இது அழகாபுரி (குபேர பட்டணம்) செல்லும் பாதை, சென்றால் திரும்ப வரமுடியாது. அங்கு செல்ல பல மாதங்களாகும் என்றும், வெளிச்சமே கிடையாது என்றும், தங்கும் இடமே கிடையாது என்றும் பல நுட்பங்களைச் சொன்னார். இதைப் போல ஒவ்வொரு தேவகணங்களும் ஓர் இராஜ்யத்தை அமைத்துக் கொண்டு வாழ்கிறார்கள் எனவும், அவைகள் எல்லாம் பட்டம், பதவி, இச்சை உள்ளவர்களுக்குத் தேவைதான், நமக்குத் தேவை இல்லை. அதை அதிகமாக விமர்சிக்கவும் வேண்டாம் என முடித்துக்கொண்டோம்.

இரண்டு தினங்களுக்கு பிறகு **ரிஷிகேஷ்** சென்றார்கள். அத்துடன் ரயில் பாதை முடிவுற்றது. இனி **பத்ரிநாத்** செல்ல வேண்டுமாயின் பஸ்ஸில்தான் செல்ல வேண்டும். சுமார் முந்நூறு மைல்களுக்குக் குறையாமல் இருக்கும். நடைபாதையாக சென்றால்

அனேக இடங்களில் குறுக்குப் பாதை இருப்பதால் சுமார் நூறு மைல்கள் குறையும் என தெரிகிறது. ஆகவே அங்கு போவதா? வேண்டாமா? என பிரச்சனை எழுந்தது. அது மிகவும் பணிந்து கேட்டுக்கொண்டது, ஸ்வாமி! இதுவரை கூட்டி வந்த தாங்கள் **கேதார்நாத்தும், வெள்ளியங்கிரியும்** *சென்று தரிசிக்கவில்லை என்றால் யாத்திரையின் பலன் முற்றுப்பெறாது. இதை எப்படியும் நடத்தித்தர வேண்டுமென கேட்டுக்கொண்டது.*

அதற்கு ஸ்வாமிகள் சொன்னதாவது:

எனக்கோ வயசாகி விட்டது. காலில் வாதம் வேறு, இந்நிலையில் முந்நூறு மைல்கள் நடந்து அதற்கு மேல் வெள்ளியங்கிரி பனிமலையில் என்னால் நடக்க முடியுமா? அப்படி நடந்து திரும்ப முடியுமா? எனக்கு அது சாத்தியமாகப்படவில்லை. இந்த ரிஷிகேசத்திலேயே ஒரு வாரம் தங்கிவிட்டு திரும்பிவிடலாம் என்றார்கள். அதற்கு அந்த பைத்தியம், ஸ்வாமி! தாங்கள் போகலாம் என முடிவு செய்தால் அது நிறைவேறியே தீரும். அதை தடுக்க யாராலும் முடியாது. ஏதோ சோதித்துப் பார்க்கிறீர்கள். உங்கள் சோதனைகளைத் தாங்கும் அளவுக்கு சக்தி கொடுத்தால் போதும். அந்த சக்தியே உங்களையும் இதையும் வழி நடத்திச் செல்லும் என பணிவுடன் கூறியது. சரி படு; காலையில் பார்க்கலாம் என்றார்கள்.

அங்கு ஸ்ரீசிவானந்தா ஆஸ்ரமத்தில் மூன்று தினங்கள் தங்கினார்கள். கடைசியில் கங்கைக்கரை ஓரமாக லக்ஷ்மண் ஜூலா பாலத்தையும் தாண்டி கங்கை வரும் பாதையிலேயே ஓர் ஓரமாக நான்கு ஐந்து மைல்கள் நடந்திருக்கலாம். அந்த கங்கைநதிப் பிரவாகத்திலிருந்துகொண்டு இருபுறமும் உயர்ந்த சிகரங்களையும், அடர்ந்த புதர்களையும், ஓம்காரத்தின் உள் ஒலியையும் அனுபவித்த வண்ணமாக ஓர் இடத்தில் அமர்ந்தார்கள்.

அந்த பைத்தியம், ஸ்ரீஸ்வாமிகளிடம் சற்று வெளியே சென்று வருவதாக சொல்லி விடைபெற்று நதி வரும் பாதை வழியாக மேல் நோக்கிச் சென்றது. அந்த பைத்தியத்திற்கு அறியாமையின் எண்ணம்

ஒன்று உதயமானது. அதாவது இதுவோ பல மகரிஷிகள் தபஸ் செய்யும் இடம். இதைவிட வசதியான இடம் வேறு எங்கும் கிடையாது. அருகில் கங்கை, ஆரண்யமான பகுதி, ஓம்காரத்தின் த்வனி, மனதில் ஓர் அமைதி. இதுபோதும், எங்காவது ஓர் இடத்தில் அமர்ந்துவிடலாம். இத்துடன் இந்த வினைகட்டு முடியட்டும் (என்ன அறியாமை பாருங்கள்? இந்த தூலத்தால் இவ்வளவு கர்மாக்கள் செய்யவும், உங்களைப் போன்ற சாதுக்களின் உறவும், உங்கள் ஆசியும், உங்கள் திருவடித்தூளியின் பெருமையையும் அடையும் பிராப்தி இருக்க, கற்பனை வழியில் மனம் சென்று ஓர் பாதையை வகுத்தது) என முடிவு செய்தவண்ணம் ஓர் மூன்று மைல்களுக்கு மேல் நடந்து இருபுறமும் நோக்குகையில் ஓர் இடம் தென்பட்டது.

அடர்ந்த புதர், தெரிந்துகொள்ள முடியாத குகை, மெதுவாக உள்ளே சென்றது. முதலில் படுத்து ஊர்ந்த வண்ணம் உள்ளே செல்ல, உள்ளே இருப்பிடமாக இருந்த ஒரு சில ஜீவர்கள் வெளியில் ஓட அது தனி இடம் ஆயிற்று. சுமார் இருபது அடி தூரம் நகர்ந்து சென்றது. எழுந்து நிற்கும் அளவுக்கு ஓர் விசாலமான இடமாகத் தெரிந்தது. தெய்வாதீனமாக ஓர் வெளிச்சம் உள்ளே பிரவேசித்தது. அந்த மங்கலான ஒளியில் சற்று கூர்ந்து கவனித்தால் அருகில் இருக்கும் வஸ்துக்களை ஓரளவு அறியலாம். அந்த நேரத்திற்கு அது போதும் என நிறைவு கொண்டது. கட்டியிருந்த வேஷ்டியையும் அவிழ்த்து மேல் துண்டையும் மடித்து ஆசனமாக விரித்து கௌபீனதாரியாக அமர்ந்தது. அவனோ கபடநாடக சூஸ்திரதாரி, அவன் இல்லாத இடம் இல்லை, அறியாத பொருள் இல்லை.

குழந்தைகளே!

எப்படியோ ஓர் இரண்டு மணி நேரம் சென்றது. அந்த பைத்தியத்தின் இடது தொடையில் ஓர் கரம் படும் உணர்ச்சி தெரிந்தது. மின்சார ஷாக் ஆனது போல் உடலெங்கும் ஓர் உணர்வு பொங்கியது. ஓர் காட்சியும் இதயகுகையில் தோன்றியது. எல்லாம்

கலைந்தது. மெதுவாக கண்களைத் திறந்து நோக்கியது. அருகில் ஸ்வாமிகள் புன்னகையுடன் அமர்ந்திருந்தார். அவரைக் கண்டதா? அவனைக் கண்டதா? புரியவில்லை. சொல்லும் திறனும் இல்லை! அப்படியே அவர் மடியில் தலையைப் புதைத்து விக்கிவிக்கி அழுதது. அவர் தலையில் இருந்து முதுகு வரையிலும் தடவிக் கொடுத்தவண்ணம் இருந்தார். பிறகு இரு கரம் கொண்டு அதன் தலையை நிமிர்த்தினார். அதன் கண்ணீரைத் துடைத்தார். அவர் கண்களிலும் கண்ணீர் பனித்து உருண்டு நின்றது. அதன் கரம் கொண்டு அந்த கண்ணீரையும் அது துடைத்ததாம்! பிறகு என்ன நடந்தது என சொல்லவோ, எழுதவோ முடியவில்லை. இருவரும் வெளியே வந்துவிட்டார்கள்! ஶ்ரீஅடியார்களாகிய உங்களை தரிசிக்கும் நிமித்தம் இந்த தூலத்தை சஞ்சாரம் செய்ய வைத்துவிட்டான் போலும்?

குழந்தைகளே!

*வெளியே வந்து ஓர் பாறையில் அமர்ந்தார்கள். ஸ்வாமிகள் சொன்னார்: **பிராப்தத்தை முடிக்காமல் அமரமுடியுமா? உன் தூலத்தால் எத்தனையோ காரியங்கள் நடைபெற வேண்டியிருக்கின்றன. உன் பிதாவின் கடமையை முடிக்காமலும், அநேக ஜீவர்களின் கதையை (வினையை) முடிக்காமலும் நீ எப்படி சிவமே என இருக்க முடியும்? திருவாதிரை நாளும், சபரிமலை யாத்திரையும் உன்னோடு ஒன்றிய ஒன்றாகும். அதை உன் மனம் என்று கழற்றுகிறதோ அன்று உன் பிராப்தம் முடியும் என ஆசி கூறினார்.***

குழந்தைகளே!

இந்நிகழ்ச்சிக்குப் பிறகுதான் பத்ரி யாத்திரைக்கும், ஶ்ரீவெள்ளியங்கிரி தரிசனத்திற்கும் செல்லலாம் என உத்தரவு கொடுத்தார். முன்னவை மறைந்தது. பின்னது தொடர்ந்தது. குறுக்குப்பாதை வழியாக செல்லும்போது அனேக இடங்களில் வனவாசிகள் மரங்களில் வீடுகட்டி குடியிருக்கிறார்கள். காரணம்

மிருகங்களுக்குப் பயந்து அவ்வாறு இருக்கிறார்களாம்! ஒரு வீட்டிலிருந்து மற்றொரு வீட்டிற்குப் போவது என்றால் மரங்களும், கொடிகளும் அடர்ந்திருப்பதால் மரங்களின் மீதிலேயே கம்புகளால் பாலம் போல் அமைத்திருக்கிறார்கள். அது இல்லாத இடங்களில் காட்டுக்கொடிகளால் நூலேணி வைத்திருக்கிறார்கள். வந்தவர்கள் கீழ்நின்று சப்தம் கொடுத்தால் மேலே இருப்பவர்கள் அந்த நூல் ஏணியை கீழே தொங்க விடுகிறார்கள். அவர்கள் மேலே ஏறி வந்ததும் அந்த ஏணியையும் உடனே மேலே எடுத்துக் கொள்கிறார்கள்.

அந்த ஆதிவாசிகள் சாதுக்களிடம் நடக்கும் முறையே உன்னதமான பிரேம பக்தியை காட்டுகிறது. கண்ணீர் பெருக்கெடுத்து ஓட சாதுக்களுக்கு திருவடிபூஜை செய்கிறார்கள். அவர்கள் பாடல் புரியவில்லையானாலும் ஹர ஹர, சிவ சிவ, மஹாதேவா, ராம் ராம், கிருஷ்ணா, கண்ணா போன்ற நாமங்களை உச்சரித்து ஆனந்த தாண்டவம் ஆடுகிறார்கள். அவர்களிடம் மாவும், தேனும் சர்வசாதாரணமாக கிடைக்கிறது.

குழந்தைகளே!

இரண்டு வாரங்களுக்கு மேல் இருக்கும். காட்டின் நடுவே போய்க் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஸ்வாமிகள் ஓர் கடும் சோதனையை உண்டு பண்ணினார். கையில் மாவும் இல்லை, வேறு எந்த உணவும் இல்லை. எல்லாம் தீர்ந்துவிட்டன போலும்? ஸ்வாமிகள் ஓர் இடத்தில் படுத்துக்கொண்டு இனி என்னால் ஒரு அடி கூட எடுத்துவைக்க முடியாது. உடம்பு ரொம்ப களைத்துவிட்டது. ஒரு கிழவனைக் கூட்டிவந்து இப்படி பாடாய்ப் படுத்துகிறாயே! உனக்கு கொஞ்சமும் இரக்கம் என்பதே இல்லையா? என் பாவம் உன்னை சும்மாவிடாது. எனக்கு மூச்சு அடைத்துக் கொண்டு வருகிறது. நேற்றும் சரியான ஆகாரம் இல்லை. இன்னமும் ஒரு ஆகாரமும் சாப்பிடவில்லை. வழியில் ஒரு வீடும் கிடையாது. நீ என்ன செய்வாயோ? ஏது செய்வாயோ? எனக்குத் தெரியாது. ஆகாரத்திற்கு

ஏதாவது வழியைப் பார். இல்லையானால் நான் இங்கேயே கிடந்து சாகிறேன், என் கதை முடியட்டும். நீ போகலாம் என கடினமான வார்த்தைகள் அவர் வாயிலிருந்து வெளிவந்தன. ஒன்றும் பேச முடியவில்லை.

இரண்டு நாட்களாக ஆகாரம் சாப்பிடாததினால் சரீரம் நடுங்க ஆரம்பித்தது. கைகால்கள் நடுங்க, மனம் சோர்ந்து போக, கண்ணீரைப் பெருக்கிக் கொண்டு அந்த இடத்தை விட்டு அந்த பைத்தியம் அகன்றது. அந்த அடர்ந்த காட்டின் வழியாக அழுது புலம்பிக் கொண்டே சென்றது, ஹே.. பரமாத்மா! இது என்ன சோதனை? இதுவே உனக்கு வழக்கமாகி விட்டதா? இந்த திக்கு தெரியாத காட்டில் மிருகங்கள் நடமாடும் இந்த வனத்தில் மனித இனத்தையே பார்க்க முடியாமல் செய்து இந்த இடத்தில் படுத்துக்கொண்டு ஆகாரம் கொண்டுவா என்றால் எவரைப் பார்ப்பது? எவரிடம் கேட்பது? எந்த ஜீவர்களையும் காண முடியவில்லையே? இந்த இடத்தில் ஆகாரம் வேண்டும் என்றால் என்ன செய்யமுடியும்? சோதனை கொடுப்பதிலும் ஓர் நிலை வேண்டாமா? ஹே... அனாதரட்சகா! ஹே... ஆபத்பாந்தவா! என கதறியவண்ணம் ஓர் பித்தனைப் போல் புலம்பிக்கொண்டே சென்றது.

என்ன ஆச்சர்யம்! எதிரே ஓர் பெரியவர் கம்பு ஊனிய நிலையில் தட்டுத்தடுமாறி வந்து கொண்டிருந்தார். அவரோ ஓர் தூய வெண்மையான பழுத்த பழம்போல் தோன்றினார். அவர் ஓர் வெண்மையான துணியில் ஓர் பொட்டலம் போட்டு அதை கக்கத்தில் இடுக்கியவண்ணம் அருகில் வந்துவிட்டார். வந்தவர் அந்த பைத்தியத்தின் தோளைப் பற்றி அசைத்து (தமிழில் பேசினார்), தம்பி! ஏன் இந்த நடுக்காட்டில் தன்னந்தனியாக அழுத வண்ணம் செல்கிறாயே? உன் நிலை மிகமிக பரிதாபகரமானதே! பசி அதிகமாக இருக்கிறதா? உன் தந்தையும் பசியின் வேகத்தில் உன்னை விரட்டுகிறானா? ‘‘ பசி வந்தால் பத்தும் (ஞானேந்திரியம்

ஐந்து, கர்மேந்திரியம் ஐந்து) பறந்துவிடும்'' என்பார்கள். அது உங்கள் விஷயத்தில் சரியாக இருக்கிறது. இதில் நிறைய மாவு இருக்கிறது, இதைக் கொண்டு ரொட்டி தட்டி பசியாறிவிட்டு யாத்திரையை மேற்கொள்ளுங்கள் என பரிந்துரைத்து, அந்த மாவுப் பொட்டலத்தை அப்படியே அந்த பைத்தியத்தின் கைகளில் கொடுத்துவிட்டு எப்படியோ சென்று மறைந்தார், மறுமொழிக்குக் கூட காத்திருக்கவில்லை.

குழந்தைகளே!

அந்த இமயமலையின் அடர்ந்த நடுக்காட்டில் ஒருவர் வந்து அறிந்தவர்போல் உபகாரம் செய்வதும், அந்த இடத்தில் தமிழில் பேசுவதும் அவன் திருக்கருணையே!

இந்த இடத்தில் ஒன்றுமே தோன்றாமல் மாவு கிடைத்ததை மட்டும் எண்ணிக்கொண்டு அதை சுமந்த வண்ணமாக கையில் மாவுப் பொட்டலத்துடன் பிரமை பிடித்ததுபோல் அந்த பெரியவரை நோக்க அவரைக் காணோம்! ஸ்ரீஸ்வாமிகளிடம் போய் கேட்போம், அங்குதான் போயிருக்கலாம் என ஸ்ரீஸ்வாமிகளிடம் வேகவேகமாக வந்தது. அங்கு ஸ்ரீஸ்வாமிகள் அடுப்புக்கு மூன்று கற்கள் அடுக்கி வைத்துக்கொண்டு போர்வையை விரித்து அதில் சிரித்தவண்ணம் அமர்ந்திருந்தார்.

இந்த பைத்தியத்தைக் கண்டதும் அதன் பெயரைச் சொல்லி அழைத்து, நீ வெகு திறமைசாலியப்பா! உன்போல் ஓர் வைராக்கியசாலியை நான் இதுவரை பார்த்ததே இல்லை! அவனே ஓர் கிழவனாக வந்தானா? உனக்காக மாவுப் பொட்டலத்தை எங்கிருந்து சுமந்து வந்திருக்கிறான் பார்! அவனே உனக்கு பணியாளனாக இருக்கும்போது உன் தன்மையை என்னவென்று சொல்வது? என உரைத்துக் கொண்டு, சரி சரி மாவைப் பிசை, ரொட்டி தட்டு. அடுப்பு, விறகு, சட்டி எல்லாம் ரெடி என்றார். அடியார்களுக்கு பணிவிடை செய்வதில் தனிச்சிறப்பு போலும்!

குழந்தைகளே!

உலக அறிவில்லாத முழுமூடமாகிவிட்டால் அவன் சரண கமலாலயத்தையே கதி எனப் பற்றிக்கொண்டால் தெய்வீகம் தானே நடத்தும்! அதாவது எந்த பற்றுதலும் இன்றி, எந்த வேண்டுதலும் இன்றி அவனுள் கரையும் நிலையை மேற்கொண்டால் அவசியம் இந்நிலையில் ரட்சிக்கப்படுவீர்கள். இது உறுதி.

மேலும் இரண்டொரு தினங்கள் நடந்திருக்கலாம். பிரதான சாலையை அடைந்தார்கள். அங்கு ஓர் மரத்தடியில் அமர்ந்தவண்ணம் அதன் பெயர் சொல்லி அழைத்து, நடந்தது போதும் இனி பஸ்ஸில் அல்லது வேனில் அல்லது ஜீப்பில்தான் போகவேண்டும். இனி நடக்க முடியாது, ஏதாவது வருகிறதா பார்? என்றார். அதற்கு அந்த பைத்தியம் சொன்னதாவது, ஆமாம் ஸ்வாமி! ரயில்தான் தாத்தா ரயில் ஆகிவிட்டது! பஸ்சும், வேனும் எப்படி தாத்தாவின் உடைமையாகும்? அதற்குப் பணம் வேண்டாமா? பணமோ நம் சத்ரு. இந்த இடத்தில் அந்த பாழாய்ப்போன பணம் தேவைப்படுகிறதே? எனக்கேட்டது. அதற்கு ஸ்ரீஸ்வாமிகள் சிரித்துக் கொண்டே, அதோ பார் ஓர் ஜீப் வருகிறது; அது நம் பேராண்டிகள் வண்டி; அதை நிறுத்தி அதில் ஏறிச்செல்லலாம் என சொல்லியவண்ணம் பைகளை தோளில் மாட்டிக்கொண்டு ரோட்டுக்கு வந்து விட்டார். அந்த பைத்தியமும் அவர் பின்னால் சென்றது.

குழந்தைகளே!

அது ஒரு ராணுவ ஜீப்! அதில் இருந்து ஐந்து ராணுவ வீரர்கள் இறங்கினர். இவர்களைக் கண்டதும் கோபத்துடன், சந்தேக நோக்கத்துடன் சூழ்ந்து சோதனை செய்தனர். ஸ்வாமிகளும் அவர்கள் பாஷையில் ஏதேதோ சொன்னார். இதில் ஓர் ஆச்சர்யம்! எந்தெந்த இடத்தில் யார் யார் எந்த பாஷையில் பேசினாலும் அந்தந்த பாஷையில் (14 மொழிகளும் அவருக்குப் பாடம் போலும்)

சமாளித்துவிடுகிறார். கொஞ்ச நேரம் பேசியதும் அவர்கள் பணிந்துவிட்டனர். ஸ்ரீஸ்வாமிகளின் திருவடிகளில் பணிந்து எழுந்தனர். வண்டியில் ஏறும்படி பணிந்து கேட்டுக் கொண்டனர்.

வண்டி அதிவேகமாக சென்றது. சில இடங்களில் பிரதானசாலையை விட்டு ஊடு பாதையில் சென்று பிரதானசாலையை பிடித்தது. செல்லும் வழியில் இரண்டு ராணுவ முகாமில் டீயும், ரொட்டியும், பழங்களும் கொடுத்து உபசரித்தார்கள். பத்ரிநாத் எல்லைக்கு இரண்டு மைல் அருகில் வண்டியை நிறுத்தி அவர்கள் முகாமுக்கு செல்ல விடை கேட்டனர். ஸ்வாமிகளும் ஆசி கூறினார். அதில் ஒருவர் இருபது ரூபாய் கொடுக்க, ஸ்ரீஸ்வாமிகள் அதை வேண்டாம் என மறுக்க, உன் அன்பிற்காக ரூபாய் ஐந்து மட்டும் கொடு என அதை வாங்கிக் கொண்டு அவர்களை அனுப்பிவிட்டார். அடுத்து ஓர் கடையில் சென்று அரிசி, பருப்பு, வெல்லம், டீ பொட்டலம் ஆகியவைகளை வாங்கி வந்தார்.

குழந்தைகளே!

ஒரு வருடம் அந்த பைத்தியத்துடனே அலைந்த அந்த ஸ்ரீபரம்பொருள், அதுதான் சமைக்கும். ஒரு நாளாவது அந்த பைத்தியம் அடுப்பு மூட்டியதில்லை. அவர் சமையலே புதுமாதிரியாக இருக்கும். அதன் தன்மையைக் கண்டுகொள்ள முடியாது. அது அலாதியானது! இப்படியே தொண்டு பண்ணிய எம் ஸ்ரீகண்ணன் வாய்க்கு ருசிகாட்டி மயக்கியே தம்மை உணர ஒட்டாமல் செய்துவிட்டான். அவன் திறமையை என்னவென்று சொல்வது ?

பார்வையில் மயக்கிய அந்த ஸ்ரீமாயவன், ருசியால் ஏன் மயக்க மாட்டான்?

குழந்தைகளே!

பத்ரியில் மூன்று நாட்கள் தங்கினார்கள். **கங்கோத்ரி** என்று கங்கையில் ஒரு பாகம் உற்பத்தி ஆகும் இடம் இருக்கிறது. அங்கு

அழைத்துச் சென்றார், அங்கு ஓர் இடத்தில் வெந்நீர் ஊற்று இருக்கிறது. அதில் ஒரு துணியில் அரிசியைக் கட்டி கொஞ்ச நேரம் மூழ்கவிட்டால் அரிசி வெந்துவிடுகிறது. அந்த அளவுக்கு ஜலம் கொதித்துக் கொண்டிருக்கிறது. அதை அடுத்து சற்றுதூரத்தில் ஜலம் ஐஸ் மாதிரி குளிராக பொங்கி வருகிறது. இதைப்போல அனேக காட்சிகளைக் காட்டி அவைகளை மறக்க வைத்துவிட்டான். ஸ்ரீபத்ரியில் ஸ்ரீமந்நாராயணன் தபஸ்வியாக யோகநிலையில் காட்சி கொடுக்கிறார்.

ஸ்ரீஉத்தவருக்கு ஸ்ரீகண்ணன் தன் அந்திம காலத்தில் உடன் இருந்து அனேக தத்துவங்களை உணர்த்தி முடிவாக தன் மூலவிக்ரஹத்தைக் கொடுத்து நீ பத்ரிநாத் செல்வாயாக என உரைத்தான். அங்கு யாம் தபஸ்வியாக அமர்ந்திருக்கிறோம். அங்கு சென்று எம்மை பூஜிப்பாயாக எனவும், உன் தூலத்தில் உனக்கு வெறுப்பு ஏற்பட்டு அதை விடும் காலத்தில் எம் மூலவிக்ரஹத்தை சமத்துவம் நிறைந்த பூமியில் பிரதிஷ்டை செய்வாயாக! எனப் பணித்தார். அந்த உத்தவரும் அங்கு வந்து ஸ்ரீபத்ரிநாராயண மஹரிஷியை தரிசித்து அருகில் அமர்ந்து வழிபட்டு தம் தூலத்தை அங்கேயே விட்டுவிட்டார். அவர் சமாதியும் அங்கே உண்டு, அது அனேகருக்குத் தெரியாது.

ஒருசிலர் காலக்கிரமத்தில் ஜீவனாம்சத்தின் (வியாபாரத்தின்) நிமித்தம் வசதிக்காக வேறோர் பெயரைக் கொடுத்து தாம் அதை பூஜை பண்ணுவதற்காக சகலத்தையும் மாற்றி விடுகிறார்கள். இது கலியுகத்தின் மாற்றமாகும்.

குழந்தைகளே!

ரிஷிகேசத்தில் காளி கம்பளிவாலா என ஓர் மார்வாடி இருக்கிறான். அவன் பத்ரி, கேதாரம் செல்லும் சாதுக்களுக்கு கம்பளியும், கோட்டும், ஒரு தொப்பியும் கொடுக்கிறான். உங்கள் யாத்திரை முடிந்ததும் திரும்ப கொடுத்துவிடுங்கள் என சொல்லியே

கொடுக்கிறான். ஆனால் ஒருசிலர் கொடுப்பதில்லை, ஒருசிலர் கொடுத்துவிடுகிறார்கள். அதை ஸ்வாமிகளும் அந்த பைத்தியமும் வாங்கி இருந்தன. வரும் சமயம் திரும்ப கொடுத்துவிட்டார்கள்.

கேதார்நாத் வரை யாத்திரைவாசிகளும், சாதுக்களும் சேர்ந்தே செல்கிறார்கள்! அதற்கு மேல் ஸ்ரீவெள்ளியங்கிரி செல்லும்போது யாத்திரைவாசிகளை அதிகமாக விடுவதில்லை. அங்கு ஓர் பாதுகாப்பு அதிகாரி அதற்கு மேல் செல்பவர்களின் முழு முகவரியையும் குறித்துக் கொண்டு கையொப்பமும் வாங்கி, இனி நீங்கள் திரும்பி வந்தால் புனிதப்பிறவியே அதாவது இறைவன் அம்சமே என வழி அனுப்புகிறார்கள். அதுவும் குறிப்பட்ட அந்த ஓர் மாதத்தில்தான் யாத்திரை செய்ய முடியும். மற்ற காலங்களில் கேதார்நாத்துக்கு மேல் எவரையும் செல்ல அனுமதிப்பதில்லை. செல்லும் யாத்திரைவாசிகளில் திரும்பும்போது பாதி ஜீவர்கள் கூட திரும்புவதில்லை. செல்லும் பாதையிலேயே முடிந்து விடுகிறார்கள். அப்படி பிராணன் பிரிந்த உடல்களை ஓர் ஓரமாக இழுத்து வைத்துவிட்டு செல்ல வேண்டும். உடன் சில டாக்டர்களும் வருகிறார்கள். முதலுதவி செய்தவண்ணம் வந்தாலும் விதி முடியும்போது அந்த டாக்டர்கள்தான் என்ன செய்யமுடியும்? அந்த இடத்தில் ஜீவன் பிரிய கொடுத்து வைக்க வேணுமென்று சொல்லப்படுகிறது.

ஸ்ரீ வெள்ளியங்கிரி பனிமயமாய் ஆனது! அது சூரிய ஒளியில் வெள்ளியாக தோற்றுவது என்ன மாயாஜாலமோ? இந்த ஜீவர்களை மயக்க அவன் செய்யும் சிருஷ்டி அற்புதமானது! அங்கு அநேகமாக பாறைகள் காணப்படுவதில்லை எங்கோ ஒன்றிரண்டு இடங்களில் பாறைகள் தென்படுகின்றன. சூரியன் சிலசமயம் அபூர்வமாக வந்து மறைந்து விடுகிறான். மேலும் பாறைகள் அனைத்தும் பனி மூடிக்கொள்வதால் எங்கும் பனிப்பாறைகள்தான்! செடி, கொடி, புல் பூண்டு அதிகம் அங்கு தோற்றுவதில்லை. ஊசி இலைக்காட்டு மரங்கள் சில இடங்களில் காணப்படுகின்றன. எந்த உயிரினங்களும்

அங்கு கிடையாது. ஒரே மயான அமைதிதான். அடியார்கள் மட்டும் உரத்த குரலில், ''ஹரஹர மஹாதேவா'' என்று அழைக்கிறார்கள். அந்த சப்தமே வானைப் பிளக்கிறது. பஜனைகளும், நாமாவளிகளுமே அங்கு கேட்க முடியும்.

அந்த உலகமே வேறுதான். இங்கே உள்ள அனாச்சாரமான பழக்க வழக்கம், வார்த்தைகள் எதுவும் அங்கு காண முடியாது. கீழே கவனமாக ஊன்றிச் செல்ல ஓர் வாக்கிங் ஸ்டிக் (ஊன்று கோல்) கொடுக்கப்படுகிறது. அதன் அடிப்பாகத்தில் உள்ள முள் போன்ற பல கிளைகள் கீழே குத்தப்படும்போது தரையைப் பற்றிக் கொள்கிறது. அந்த கம்பிகள் பனிக்கட்டிகளை குத்தி பற்றிக்கொள்ளவும், மேடு பள்ளங்களை பனித் தரையில் கண்டு கொள்ளவும் உதவுகிறது. வழுக்கி பள்ளத்தில் வீழ்ந்தால் எழுந்திருப்பது மிகவும் சிரமம். அப்படியே உடல் பள்ளத்தை நோக்கி சென்று விடுகிறது, அதற்கு வழுக்குதலே காரணம். அப்படி சென்ற உடல்களை காணமுடியாது.

வழிப்பயணத்தில் சில குதிரைகளும், கோவேறு கழுதைகளும் ஆகாராதிகளையும், அதன் பாத்திரங்களையும் தூக்கிச் செல்ல பயன்படுத்தப்படுகிறது. சில இடங்கள் மிகக் குறுகலாகயிருக்கும், அந்த இடங்களில் கைடுகள் உதவிபுரிகிறார்கள். விதி முடிந்த ஜீவர்கள் கீழே உருண்டு சென்றுவிடுகிறார்கள். சில இடங்களில் பெரிய பள்ளங்கள் பனியால் மூடப்பட்டிருப்பதால் அதில் சில ஜீவர்கள் இறங்கிவிடுகிறார்கள். அவர்கள் கதியும் அதோகதிதான். சில இடங்களில் பனிப்புயல் வீசுகிறது. அதன் நிலைகளை கழுதைகள் அறிவுறுத்திவிடுகின்றன. இதை அறிந்து கைடுகளும் எச்சரிக்கிறார்கள். செல்லும் யாத்திரைவாசிகள் அருகில் உள்ள பெரிய பாறைகளின் அடியிலும், குகைகளிலும் சென்று பதுங்கிக் கொள்கிறார்கள்.

சமவெளியில் செல்லும் நேரத்தில் அந்த பனிப்புயல் வந்தால் தம் கையில் உள்ள வாக்கிங் ஸ்டிக்கை அந்த பனிக்கட்டிகளில்

அழுத்திக் குத்தி கீழே குப்புறப்படுத்துக் கொண்டு அந்த கம்பியை பற்றிக்கொள்கிறார்கள். அதுசமயம் இறைநாமாவை அனைவரும் உரக்க அழைக்கிறார்கள். மேலே கம்பளி கோட் அணிந்திருப்பதாலும், கம்பளி சால்வை போர்த்திக் கொண்டிருப்பதாலும் பனிப்புயலில் பனிக்கட்டிகளும், பருமணல்களும் அவர்களை தாக்கினாலும் சிரமத்தை உண்டு பண்ணுவதில்லை.

ஆனால் விதி முடிந்த ஜீவர்களை உருட்டி இழுத்துச் சென்றுவிடுகிறது. அவர்கள் மீளமுடியாது. சிலருக்கு இதயத்துடிப்பு நின்று விடுகிறது. அவர்களையும் ஓர் ஓரமாக இழுத்து வைத்து விட்டு செல்லவேண்டியதுதான்! சில காலங்களில் பனி உருகும்போது அந்த சடலங்கள் அந்த பிரவாகத்தால் அடித்துச் செல்லப்பட்டு நதிகளில் கலந்து மீன் மற்றும் பறவைகளுக்கு ஆகாரம் ஆகிவிடுகிறது. ஸ்ரீவெள்ளியங்கிரியின் அருகில் செல்லும்போது ஓர் அமைதி ஏற்படுகிறது.

குழந்தைகளே!

அந்த நர்த்தன சுந்தரனின் இடம் வெகு அழகாக, அமைதியாக காட்சி கொடுக்கிறது. அந்த நர்த்தனசபை ஒரு மைல் உயரத்திற்கும் ஐந்து மைல் சுற்றளவுக்கும் வட்ட வடிவமாக அமைந்திருக்கிறது. நான்கு புறமும் செங்குத்தாக அமைந்திருப்பதால் அதில் இறங்கவோ, ஏறவோ பாதை கிடையாது! மேலே யோகிகளும், ஞானிகளும், தேவகணங்களும், பூதகணங்களும் ஸ்ரீஜயனிடத்தில் ஒன்றி இருப்பதாக சில பனிப்பாறைகள் காட்சி கொடுக்கின்றன. அவைகளை பாறைகளாகப் பார்த்தால் பாறைகள் தான். அவைகளை ஸ்ரீமஹான்களாகப் பார்த்தால் ஸ்ரீமஹான்கள்தான். அதைப்போல கீழேயும் அனேக ஸ்ரீமஹரிஷிகள் பனிப்பாறைகள் வடிவத்தில் நின்ற கோலத்திலும், அமர்ந்த வடிவத்திலும் அமர்ந்திருக்கிறார்கள். அந்த காட்சி அப்படி அமைந்திருக்கிறது.

அந்த உண்மைகளை அறியும் அறிவு தந்தான், அதை அவனே அறிந்தான். அறிபவனும் அறியப்படும் பொருளும், அதை அறியும் அறிவும் அவனே. ஹரித்துவார், ரிஷிகேஷ், பத்ரிநாத், கேதார்நாத், ஸ்ரீவெள்ளியங்கிரி சென்று திரும்ப இரண்டு மாதங்களாகி விட்டன.

குழந்தைகளே!

அவன் அருளால் ஸ்ரீநர்த்தன சுந்தரேசனின் தரிசனம் ஸ்ரீவெள்ளியங்கிரியில் பெற்று அவனால் இறக்கிவிடப்பட்டார்கள். அடுத்து **ஹரித்துவார்** வந்து ஒரு வாரம் தங்கினார்கள். அங்கு ஓர் இடத்தில் ஸ்ரீகணநாதன், ஸ்ரீமுருகன், ஸ்ரீஐயப்பன் ஆகிய மூன்று மூர்த்திகளுக்கும் ஓர் ஆலயம் கட்டியிருக்கிறார்கள். அங்கு உள்ள ஓர் அர்ச்சகர் தமிழில் பேசினார். அவருக்கு மதுரை சமீபமாக உள்ள ஓர் கிராமமாம். பால்யத்தில் ஏதோ விரக்தி ஏற்பட்டு கிளம்பி அனேக இடங்களை தரிசித்து, காசியில் இரண்டு ஆண்டுகள் தங்கி அங்கு உள்ள ஓர் மடாதிபதி இவரை ஹரித்துவார் அழைத்துவந்து இந்த ஆலயத்தையும் கட்டி இவர் பொறுப்பில் விட்டிருக்கிறார். அவரும் கூடுமானவரை உலக விவகாரங்களில் தலையிடுவதில்லை. கால்கட்டுக்கு ஆட்படாமல் விலகி பிரம்மச்சர்யத்துடன் தெய்வீகமாகவே காலத்தை கடத்தி விட்டார். இனியும் இவர் கால்கட்டுக்கு ஆட்படமாட்டார் என ஸ்ரீஸ்வாமிகள் சொன்னார்கள்.

குழந்தைகளே!

அடுத்து **குருக்ஷேத்ரம்** வந்தார்கள். அங்கு பீமகுண்டு (குண்டு - குளம்), அர்ச்சுனகுண்டு என ஐந்து குளங்கள் இருக்கின்றன. அது பாரதப்போர் நடந்த இடம் ஆகும். அங்கு ஸ்ரீபீஷ்மர் அம்புப் படுக்கையில் பார்த்திபன் தொடுத்த பாணங்களை தாங்கிய நிலையில் அமைதியாக படுத்திருக்கிறார். ஸ்ரீகண்ணன் விஸ்வரூப காட்சியாக ஓர் அம்சம் அமைந்திருக்கிறது. இவை

அனைத்தையும் தரிசித்துவிட்டு ஒரு வார பிரயாணத்தில் புண்ணிய பூமியாகிய **வாரணாசி**(காசி)யை நோக்கி வந்தார்கள்.

வரும் பகுதி மிகுந்த வறட்சியாக இருந்ததால் அந்த பைத்தியம் குளித்து மூன்று தினங்கள் ஆகிவிட்டது. அது அவரைக் கேட்டது, ஸ்வாமி! இங்கு எங்கு பார்த்தாலும் ஒரே வறட்சியாக இருக்கிறது. தண்ணீரையே பார்க்க முடியவில்லை. குளித்து மூன்று நாளாயிற்று. இனி என்று குளிக்க முடியுமோ? என புலம்பியது. அவரும் இன்று நீ உடல் அழுக்குகள் எல்லாம் போக்கவேண்டும் அவ்வளவுதானே! நீ குளிக்கலாம் என்றார். அதன் மர்மம் அப்போது புரியவில்லை. அங்கு நதிகளோ, குளமோ கிடையாது. அங்கு தர்மார்த்தியை முடித்துவிட்டு கிடைத்த அரிசியை சமைப்பதற்கு ரயில்வே ஸ்டேஷனில் ஓர் ஓரமாக திறந்த வெளியில் இரு கம்பிகளில் போர்வையின் இரு நுனியையும் கட்டி அடுத்த இரு நுனியையும் கைகளால் பிடித்துக்கொண்டு வெயிலில் நின்றபடி இருந்தது அந்த பைத்தியம். ஸ்ரீஸ்வாமிகள் உள்ளே நிழலில் அடுப்பு கூட்டி சமைத்துக் கொண்டிருந்தார்.

ஸ்ரீஸ்வாமிகள் தற்செயலாக ஆகாயத்தை வெளியில் எட்டிப் பார்த்தபடி ஏதோ முணுமுணுத்துவிட்டு, பிறகு அவர் தம் தொழிலைச் செய்துகொண்டிருந்தார். அரிசியைக் களைந்து அப்போதுதான் போட்டார். எதிர்பாராமல் திடீர் என மேகம் குமுறி இடிஇடித்து மழை கொட்டோகொட்டு என கொட்ட அந்த மழையில் அந்த பைத்தியம் குளிக்கும் பாவனையில் அதாவது ஆகாயகங்கை அருவி கொட்டுவதைப்போல் அமைந்தது. அந்த ஜலப்பிரவாகம் விழுந்த வேகத்தில் அந்த தூலம் அழுக்கைப் போக்கி பாவனம் ஆகியது. அந்த பைத்தியம் அழுக்கு நீக்கி குளித்த நிலையில் ஸ்வாமிகள் தலை நிமிர்ந்தவண்ணம், என்ன குளித்தாகிவிட்டதா? உன் உடல் அழுக்கு நீங்கிவிட்டதா? என சூசகமாக கேட்டார். அதுவும், போதும் ஸ்வாமி! இதற்கு மேல் உடல் தாங்காது என கூறியது. என்ன ஆச்சர்யம்! மழையும் நின்று

விட்டது, சமையலும் முடிந்துவிட்டது. துணியை எடுத்து தலையை துவட்டிவிட்டு மற்ற உபகரணங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு ஓர் நிழலைத் தேடிச் சென்றோம். அங்கு அன்று உணவை ஏற்றுக்கொண்டோம்.

அவனால் ஆகாத காரியம் என்ன இருக்கிறது?

எல்லாம் நீ!

காசி யாத்திரை!

குழந்தைகளே!

காசி க்ஷேத்திரம் *வந்து சேர்ந்தார்கள். வண்டியை விட்டு இறங்கியதும் திருக்கோயிலை நோக்கி சென்றுகொண்டிருந்தார்கள். வழியில் பிர்லா மந்திர் (அங்கு ஆலயங்களை மந்திர் என கூறுவது வழக்கம்) என ஸ்ரீராமன், ஸ்ரீகண்ணன், ஸ்ரீசிவன் ஆகியோருக்கு அனேக வேலைப்பாடுகளுடன் கூடிய ஒரு ஆலயம் அமைத்திருக்கிறார்கள். அது பெரிய கோடீஸ்வரன் கட்டியதால் அவன் பெயர் இருக்கிறது போலும்! அந்த ஆலய வாயிலில் தம்பதியர் இருவர் நின்றிருந்தனர். இவர்கள் வரவை எதிர்நோக்கியது போல் தெரிந்தது. இவர்களைக் கண்டதும் அந்த தம்பதியர் இருவரும் சாஷ்டாங்க நமஸ்காரம் செய்து அதிக சிரத்தையுடன் சிரமபரிகாரம் செய்யலாம் என வேண்டினார்கள். ஸ்வாமிகளும் ஓர் புன்முறுவலுடன் சம்மதித்து கோயிலில் ஓர் மண்டபத்தில் அமர்ந்தார்கள். அந்த தம்பதிகள் அதிபக்தியுடன் அந்த இருவருக்கும் பட்சணங்களும், சாப்பாடுகளும் கொடுத்தார்கள். அவைகளை ஏற்றுக்கொண்டு மேலே கோயிலை நோக்கிச் சென்றார்கள். அங்கு புனித கங்காபவானியில் நீராட படிக்கட்டில் இறங்கி ஓர் ஓரமாக சாமான்களை வைத்துவிட்டு ஓர் பாத்திரத்தை மட்டும் கையில் எடுத்துச் சென்றது.*

முதன் முதலில் காசி க்ஷேத்திர கங்கையில் நீராடுவதால் ஜலத்தில் இறங்காமலே நீராடவேண்டும் எனச் சொல்லி மேல்படியில் அதை உட்கார வைத்து, பாத்திரத்தில் கங்கை ஜலத்தை எடுத்து அந்த பைத்தியத்தின் தலையில் விட்டு ஏதோ

முணுமுணுத்து அதை நீராட்டினார். பிறகு அது உடம்பைத் துடைத்து ஈரவஸ்திரத்துடன் ஸ்ரீஸ்வாமிகளை படிக்கட்டில் அமரச்செய்து, அபிஷேக வடிவில் தீர்த்தம் விட்டு அபிஷேகம் செய்தது போலும்! அந்த நேரத்தில் அங்கு கண்ட காட்சிகள் சொல்லவோ, எழுதவோ முடியாது. அதனால்தான் **''கண்டவர் விண்டதில்லை, விண்டவர் கண்டதில்லை''** என சொன்னார்கள் போலும்?

திவ்விய தரிசனத்துடன் நிற்கும்போது, அறிமுகம் இல்லாத ஓர் எட்டு வயது மதிக்கத்தக்க சிறுவன் விடுபூ (உதிரிப்பூ) பொட்டலமும், கையில் ஓர் ஆரமும் (பூமாலை) தயாராக வைத்திருந்தான். அவன் அந்தப் பைத்தியத்தைப் பார்த்து, மகராஜ்! என பவ்வியமாக அழைத்தான். அது அவனைப் பார்க்க, அவன் அந்த புஷ்பங்களை அதன் கைகளில் கொடுக்க, அந்த பைத்தியம் அந்த சிறுவனை நோக்க, அவன் திருப்புண்டரங்களுடன் காட்சிதர, அந்தக் காட்சியில் ஆனந்தமாக தம்மை மறந்து அந்த புஷ்பங்களை அவன் திருவடியிலும், திருமார்பிலும் சாத்தி தரிசித்தது. அந்த பேரானந்த காட்சி முடிந்தது. அடுத்து ஸ்ரீஸ்வாமிகள் குரல் கேட்டு சேதனாசக்தி ஏற்பட்டது.

அடுத்து இருவரும் ஸ்ரீவிஸ்வநாதர் ஆலயத்திற்குச் சென்றனர். அங்கும் ஆனந்தமான தரிசனம்! அங்கு பெருமானை கட்டிப்பிடித்து முத்தமிட்டு நெடுநாள் காணாத தந்தையை சேய் கண்டால் நிலை என்னவோ அதேநிலையில் அவன் மேல் உருண்டுபுரண்டு ஆனந்த வெள்ளத்தில் மூழ்கியது. அந்த ஆனந்த பரவசத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும்போது ஸ்ரீநந்திகேஸ்வரன் சப்தமிட்டு புன்னகையுடன் அருகே வரும்படி அழைத்ததுபோல் ஓர் காட்சி! உடனே ஸ்ரீநந்தியம்பெருமானின் திருவடியைப் பற்றி மெய்மறந்து புலம்பி அழுதது. அதாவது ஹே.. மஹானுபாவா! புருஷோத்தமா!! நந்திதேவா!!! அன்று இதே இடத்தில் ஸ்ரீதுளசிதாஸர் உலகபதியாகிய 'ஸ்ரீஹரா' மந்திரத்தையும், லோகநாயகியாகிய 'உமா' மந்திரத்தையும் சேர்த்துப் பின் இரண்டையும் கூட்டி

''ராமா'' என ஆக்கி, ஸ்ரீராம நாமத்தை உரைத்தார். அதாவது

''ரா'' என்றால் ***மஹா சக்தியாகும்.***
''மா'' என்றால் ***சிற் சக்தியாகும்.***

''ரா'' என்றால் ***ஹரன் ஆகும்.***
''மா'' என்றால் ***ஹரி ஆகும்.***

''ரா'' என்றால் ***பரமாத்மா ஆகும்.***
''மா'' என்றால் ***ஜீவாத்மா ஆகும்.***

''ரா'' என்றால் ***சகல பாபங்களும் வெளியேறும்.***
''மா'' என்றால் ***வெளியேறிய பாபங்கள் உள்ளே வராமல் மூடிக்கொள்ளும்.***

''ரா'' என்றால் ***சர்வ சக்திகளும் உள்ளே ஆகர்ஷிக்கப்படும்.***
''மா'' என்றால் ***அவை பூரணத்வமாகும்.***

''ராம்'' என்றால் ***திரிமூர்த்திகளையும் நினைத்ததாகும்.***
''ராம்'' என்றால் ***சர்வ சக்திகளையும் உள் அடக்கியதாகும்.***
''ராம்'' என்றால் ***சகல பாபங்களையும் நிவாரணம் பண்ணியதாகும்.***

ஸ்ரீஹரிஹர பேதத்தை ஒழிப்பது ஸ்ரீராம நாமமாகும்.

ஸ்ரீராம நாமத்தின் மஹிமையை உலகிற்கு காட்ட அதாவது இவைகள் உண்மையானால் இந்த இலையில் உள்ள சகல பதார்த்தங்களையும் நீ உண்டு மெய்ப்பித்துக் காட்டவேண்டும் என ஸ்ரீதுளசிதாஸர் அன்று வேண்ட, நீ மெய்யுருவுடன் காட்சி தந்து மூன்றுதரம் ஓம்காரமிட்டு இலையோடு சகல பதார்த்தங்களையும் புசித்தாயே! இந்த இல்லாத உலகுக்கு மெய்யைக் காட்டினாயே! உண்மையை ஊட்டினாயே! அப்படிப்பட்ட உன் தரிசனார்த்தம் இந்த அபலைக்கும் கிடைக்குமா என அழுது அதன் திருவடியில் சிரம் வைத்து கதறும்போது, அருகில் நின்ற பசு மெல்ல வந்து தம் நாவால் அந்த பைத்தியத்தின் சிரசில் தடவிக் கொடுத்து சேதனாசக்தியை உண்டு பண்ணியது. அப்படியே அந்த பைத்தியம் எழுந்து அந்த பசுவாகிய ஸ்ரீஹரிஹரனைத் தழுவியது.

இந்நிலை கண்ட ஸ்ரீஸ்வாமிகள் அதன் அருகில் வந்து புன்னகையுடன், போதும்! இன்னமும் ஒன்றிவிடாதே! பிறகு இங்கு திரும்பமுடியாது என அமைதியாக உரைத்து அந்த பைத்தியத்தின் தலையை தடவிக்கொடுத்தார். உடனே உலகம் தோன்றியது, உண்மை மறைந்தது. குழந்தைகளே! கற்கண்டை பார்த்தாலோ, எடுத்தாலோ சுவை தெரியாது; வாயில் போட்டால்தான் சுவைக்க முடியும்.

குழந்தைகளே!

ஓர் நாள் ஸ்ரீஅன்னை அன்னபூரணி தேவிக்கு அன்னாபிஷேகம் நடந்தது. அது இங்கு நடந்ததா, அங்கு நடந்ததா என புரியவில்லை. அந்த ஸ்ரீசமாராதனையில் சகல சாதுக்களும் அமர்ந்து ஸ்ரீஹரிஹர நாமத்தை அண்டமுட்டும் அளவுக்கு கோஷித்து உண்டார்கள். அவர்கள் உண்ட மீத உச்சிஷ்டத்தை அனைத்து தேவகுழாம்களும் பகிர்ந்து உண்டார்கள். அந்த உச்சிஷ்டத்தில் அந்த இரண்டிற்கும் பங்கு கிடைத்தது.

அன்று ஓர் நிர்வாண சாதுஜீ ஒருவரை தரிசிக்கும் பாக்கியம் கிடைத்தது. அந்த நிர்வாண சாதுவைப் பற்றி ஸ்வாமிகளிடம் கேட்கும்போது அவர்கள் இமயமலை காடுகளிலும், குகைகளிலும், அருவிக் கரையிலும் அமர்ந்திருப்பதாகவும் அவர்கள் பசி உணர்ந்து கண் விழித்தால் அவர்கள் தேவையை ஸ்ரீபகவான் உணர்ந்து பூர்த்தி செய்கிறார் என்றும் உரைத்து, மேலும் சில மஹான்கள் ''நாம் சஞ்சாரம் செய்ய வேண்டாம்'' என சங்கல்பம் செய்து, தாமே தம் சங்கல்பத்தால் மலைப்பாம்பு உருப்பெறுகிறார்கள் என்றும், அவர்கள் குகைகளிலும் அடர்ந்த புதர்களிலும் வாசம் செய்கிறார்கள் என்றும், அவர்களுக்கு பசி வந்தால் சற்று வெளியில் வந்து நோக்குகிறார்கள் என்றும், அதுசமயம் விதி முடிந்த ஓர் ஜீவன் அங்கு வரும் என்றும், அதை அப்படியே விழுங்கிவிடுவது என்றும், தாகம் ஏற்பட்டால் அவர்கள் வானை நோக்குவதாகவும், அதுசமயம் ஸ்ரீதெய்வாதீனமாக மழை பெய்யும் என்றும், அந்த ஜலத்தை அருந்தி

பசி, தாகம் அற்ற நிலையில் தம் தூலத்தின் கணக்கை முடித்துக் கொள்கிறார்கள் என்றும் சொன்னார்கள்.

மேலும் அந்த நிர்வாண சாதுக்கள் எதையும் நோக்குவது இல்லை. சிலசமயம் கங்கையில் ஓர் முழுக்கு போட்டுவிட்டு தம் கமண்டல ஜலத்துடன் நேராக ஸ்ரீவிஸ்வநாதரிடம் சென்று, அந்த கமண்டல ஜலத்தை ஸ்ரீபகவானுக்கு அபிஷேகம் செய்வித்து, மீண்டும் அந்த கமண்டலத்தில் தீர்த்தத்தை எடுத்துக்கொண்டு, ஸ்ரீவிஸ்வநாதனைக் கட்டி அணைத்து முத்தம் கொடுத்துவிட்டு கிளம்பிவிடுகிறார்கள் என்றும், அவர்கள் நடையே வினோதமானது என்றும், அவர்கள் பின் எவரும் தொடர்ந்து போகமுடியாது என்றும், அவர்கள் ‘ஜெய் மஹாதேவா!’ ‘ஜெய் ஷங்கரா!’ என உரக்கக் குரல் கொடுத்தவண்ணம் சென்றுவிடுவார்கள் என்றும் சொன்னார்கள்.

அந்த ஸ்ரீமஹான்களின் காட்சி ஹரித்துவாரில் ஒருமுறை அந்த பைத்தியத்திற்கு கிடைத்தது. பெரும்பாலும் ஸ்ரீமஹான்கள் காட்சி கிடைத்தாலே போதும். அவர்கள் எதுவும் கொடுக்கவேண்டாம், எதுவும் பேசவும் வேண்டாம், அவர்கள் தீட்சண்யமான பார்வை ஒன்று கிடைத்தாலே போதும் தம் வினைக்கு. அவர்கள் பார்வையிலேயே அனைத்து சக்திகளும் அடங்கி இருக்கிறது. காசியில் நாங்கள் தங்கும் இடங்கள் ஸ்ரீஹரிச்சந்திரன் மயானம் அல்லது ரயில்வே ஸ்டேஷன் அருகே ஓர் பாலத்தின் சமீபம் அமைந்த ஓர் பாழ் மண்டபம். அந்த மண்டபம் ஒருசமயம் அன்னசத்திரம் ஆக இருந்ததாம். அதுதான் ஸ்ரீதுளசிதாஸர் அமர்ந்திருந்த மண்டபம் என தெரிந்தது.

குழந்தைகளே!

ஓர்நாள் சாயங்கால வேளை ஓர் திறந்தவெளியில் ஸ்வாமிகள் சமையல் செய்து கொண்டிருந்தார். அது விறகு சுள்ளிகளை பொறுக்கிக் கொண்டிருந்தது. திடீரென மேகம் கூடி இடிஇடித்து மழை பெய்ய ஆரம்பித்தது. இரண்டொரு மழைத்துளிகள் பருமனாக விழுந்தது. சற்று தூரத்தில் இறைந்தபடி கனமழை வெகு

இறைச்சலாக வந்துகொண்டிருந்தது. அது புலம்பியது, ஸ்வாமி! இன்று சமையல் செய்த மாதிரிதான்? அதோ பாருங்கள், மழை வெகு இறைச்சலாக வந்துகொண்டிருக்கிறது, என்ன செய்வது எனச் சொல்லிய வண்ணம் சாமான்களை எடுத்துக்கொண்டே கேட்டது. அதற்கு ஸ்ரீஸ்வாமிகள் சிரித்த வண்ணம், நீ ஏன் அவசரப்படுகிறாய்? மேலே வானம், கீழே பூமி. இந்த இரண்டிற்கும் இடையே மேகமூட்டம் இருக்கத்தானே செய்யும்? அது அதன் வேலையைப் பார்க்கிறது; நாம் நம் வேலையைப் பார்ப்போம்; எது நடக்குமோ அது நடந்தே தீரும் என உரைத்துக் கொண்டே மேலே அன்னாந்து பார்த்தார். ''சற்று பொறு'' என உரைத்து தம் காரியத்திலேயே கண்ணாக இருந்தார்.

நான்கு புறமும் ஒரு நூறு அடி தூரத்தில் மழை கொட்டுகிறது, இங்கு மழை இல்லை. பெய்த மழைத் தண்ணீர் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வந்து கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் எதுவும் நனையவில்லை. எப்படியோ சமையல் வேலை முடிந்தது. உடனே ஸ்ரீஸ்வாமிகள், தூக்கு! தூக்கு! இனி பொறுக்காது என்றார். உடனே அருகில் உள்ள மண்டபத்தை அடைந்தோம். மழை கொட்டியது. அடுப்பையும் காணோம், பற்ற வைத்த இடத்தையும் காணோம். அனைத்தும் ஜலப்பிரளயத்தில் மூழ்கிவிட்டது போலும்.

அவனுள் தம்மை முழுமையாக அர்ப்பணித்து விட்டால் நம்மைப் பற்றிய கவலையை அவன் எடுத்துக் கொள்கிறான். ஒவ்வொரு நிமிஷமும் கண்ணும் கருத்துமாக இருக்கிறான்.

குழந்தைகளே!

ஸ்ரீவிசோபாகேசர் என்ற மஹான் ஸ்ரீநாமதேவருக்கு உண்மை ஞானம் உணர்த்திய இடம் காசியே! ஸ்ரீவிசோபாகேசர் ஓர் ஸ்ரீசிவலிங்கத்தின் மீது தலையை வைத்த நிலையிலும், ஓர் ஸ்ரீசிவலிங்கத்தின் மீது கையை போட்டுக்கொண்டும், ஓர் ஸ்ரீசிவலிங்கத்தின் மீது தம் கால்களை வைத்துக் கொண்டும்,

ஸ்ரீசிவலிங்கத்தின் மீதிலேயே மலமூத்திரம் பெய்து அசூசை படுத்திக்கொண்டும், உலக நிலையில் அசூசையை உணர்த்திக் கொண்டும் படுத்திருக்க ஸ்ரீநாமதேவர் அந்த ஸ்ரீமஹானை நோக்கி, ஏன் ஸ்வாமி! இப்படியா சிவலிங்கத்தை அசிங்கப்படுத்துவது? சற்று விலகி படுத்திருக்கக்கூடாதா? மலமூத்திரம் எழுந்து போய் செய்யக்கூடாதா? எனக் கேட்க, அப்பா! என் உடம்பு என் வசம் இல்லை, ஆகவே அந்த திருவடியை சற்று தூக்கி சிவலிங்கம் இல்லாத இடத்தில் வைத்துவிடு என அவர் உரைக்க ஸ்ரீநாமதேவரும் அந்த ஸ்ரீமஹான் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி அவர் திருவடிகளை இருகரம்கொண்டு தூக்கி சிவலிங்கம் இல்லாத இடத்தில் வைக்கும்போது அங்கும் சிவலிங்கம் தோன்றக்கண்டு அடுத்த இடத்தில் மாற்றி வைக்க, அங்கும் சிவலிங்கம் தோன்றக்கண்டு, மும்முறை முயற்சித்தும் எங்கும் சிவலிங்கம் இருக்கக் கண்டு ஸ்ரீநாமதேவர் மெய்யுணர்வு எய்தினார். எங்கும் ஸ்ரீபரம்பொருள் வியாபித்திருக்கும் நிலையை உள் உணர்வாக உணர்ந்தார், அமைதியாக அமர்ந்தார்.

சிலகாலம் கழித்து கபடநாடக சூஸ்திரதாரியான ஸ்ரீபாண்டுரங்கன் ஸ்ரீநாமதேவரின் பரிபூரண நிலையை உணர்ந்து பிரத்தியட்சமாகி ஓர் நாடகம் ஆடினார். அதாவது அப்பா நாமதேவ்! இப்படி எம்மை அடியோடு மறந்துவிட்டாயே! இது நியாயமா? இது தர்மமா? யாம் என்ன குற்றம் செய்தோம் எம்மை உதாசீனம் செய்வதற்கு? எம்மை விட்டுப் பிரிய எப்படி மனம் வந்தது? உன்னை விட்டு யாம் எப்போதாவது பிரிந்து தனியாக உணவு அருந்தியது உண்டா? யாம் ஊட்டாமல் நீ உணவு அருந்தியது உண்டா? எம்மை ஓர் குழந்தைபோல் போஷித்து வந்தாயே! இந்த குழந்தையை தாயாகிய நீ மறக்கலாமா? தாய் மறந்தால் இந்த குழந்தையாகிய யாம் எங்கே போவோம்? எம்மை ஆதரிப்பார் யார்? நீ எம்மை ஸ்நானம் செய்விக்காமல் எம் மேனியில் அழுக்கைப் பார்? எம் வஸ்திரத்தின் அழுக்கைப் பார்? இந்த வஸ்திரம் மாற்றி எவ்வளவு நாள் ஆகிறது தெரியுமா? எம்மை பண்டரியில்

திக்கற்றவனாக விட்டுவிட்டு நீ இங்கு வந்து அமர்ந்துவிட்டாயே? உன்னைப் பிரிந்து எம்மால் இருக்க முடியவில்லை. நீ எப்படி எம்மை மறக்க முடிந்தது? எம் உயிராகிய நீ இங்கிருந்தால் உடலாகிய யாம் அங்கிருந்து என்ன பயன்? இப்படி உன் மனம் கல்லாகி விட்டதே? கருணையுடன் எம்மைப் பார்! என கெஞ்சுகிறான் ஸ்ரீபகவான்.

குழந்தைகளே!

மேலே கூறிய கூற்றுக்களை நன்றாக உணரவும். இந்த முறையீடு ஓர் பக்தன் ஸ்ரீபகவானிடம் செய்ய வேண்டியதிருக்க, ஸ்ரீபகவான் ஓர் பக்தனிடம் முறையிடுகிறானாம்! இது என்ன விந்தை?

பக்தி என்னும் கடலில் மூழ்கி ஞானம் என்னும் நல்முத்து பெற்று விட்டால், பக்தியின் பிணைப்பில் உள்ள ஸ்ரீபகவான் இரும்பாகவும், அவனை ஈர்த்துக் கொள்ளும் பக்தனாகிய ஞானி ஓர் காந்தமாகவும் ஆகிவிடுகிறான்.

எம் செல்வங்களே!
இந்நிலையில் அந்த ஞானியாகிய ஸ்ரீநாமதேவர் சொன்னது:

ஹே.. கண்ணா! ஏ.. மாயவா! நீ எங்கு இல்லை? எங்கு இருக்கிறாய்? நீ இல்லாத இடமே இல்லையே! உன்னை எங்கும் காண்கிறோம்! ஹே.. ப்ரபோ! தூல உணர்வுகளுக்கு உட்பட்டு இரண்டுபட்ட தன்மையில் இருந்து அவைகளை அனுபவிக்க சாத்தியமாக இருந்தாய்! வினைகளும், காலங்களும் பரிபக்குவமாகும் நிலையை அறிந்து நீயே ஸ்ரீஸத்குரு வேட்கையை உணர்த்தினாய். நீயே ஸ்ரீஸத்குருவாக வந்தாய், உன் சேவையில் ஆட்படுத்தினாய், உன் சேவா மஹிமையினால் உள் உணர்வு பெருக வைத்தாய். உன் உபதேசத்தாலும், உள் உணர்வாலும் நீ எங்கும் வியாபித்திருப்பதை உணர வைத்தாய். இதுவரை வினையின் காரணமாக அனுபவித்தவைகள் அனைத்தும் அரிசியின் மேல் உள்ள உமியெனப்போயின! உமி போனபின் 'மணி' என

ஒன்றுதானே உண்டு! அந்த மணியே நீயும் யாமும். வாக்கியார்த்தத்திற்காக வேண்டுமானால் உன்னையும், எம்மையும் பிரித்துச் சொல்வதுண்டு என்று ஸ்ரீநாமதேவர் உரைத்த திவ்விய ஸ்ரீகாசி க்ஷேத்திரத்தில் நூற்றியெட்டு சிவலிங்கம் சாலக்கிராம வடிவில் மூன்று விருட்சத்தினடியில் அமைந்திருக்கிறது. அதற்கு தினமும் குடம்குடமாக பால் விடப்படுகிறது. அந்த லிங்கங்கள் மூழ்கும் அளவுக்கு தினமும் பால் விடப்படுகிறது. அதை ஒரு பெரியவர் ஓர் உத்தரணி மூலமாக சாதுக்களுக்கும், யாத்திரைவாசிகளுக்கும் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார். அவர்களும் அந்த தரிசனமும், அந்த பிரசாதமும் பெற்றார்கள். ஸ்ரீபரமாத்மாவுடன் செல்லும்போது எதுதான் கிடைக்காது? எல்லாம் தேடிவரும்.

எம் செல்வங்களே!

ஸ்ரீஹரிச்சந்திர மயானத்தில் மூன்று இரவுகள் தங்கினார்கள். மூன்று இரவுகள் தங்கி ஸ்ரீஆடல் அரசனாகிய ஸ்ரீகூத்தபிரான் நர்த்தனத்தையும், அதன் தன்மையையும் உணரும் நிலை கூட்டி வைத்தான். மூன்றாவது நாள் மயானத்திலிருந்து காலையில் கோயிலுக்கு செல்ல வேண்டுமென புறப்படுகையில், அந்த மயானத்தை காவல் செய்யும் காவலர் (புலையன்) அவர்கள் இருவரையும் நமஸ்கரித்து, மூன்று தினங்களாக உங்கள் இருவரையும் காண்கிறேன். ஏதோ என் மனதிற்கு தெய்வீக புருஷர்களாக தோன்றுகிறீர்கள். உங்களை மறக்கவும் முடியாது; உங்கள் இருவர் உருவமும் அப்படியே என் உள்ளத்தில் பதிந்து விட்டது. அடியேனுக்கு ஓவியம் வரையவும் தெரியும். ஆகவே உங்கள் இருவரையும் திருஉருவமாக வரைந்து என் வீட்டில் வைத்து பூஜிக்க அனுமதி கொடுக்க வேண்டுமென பணிந்து கேட்டுக் கொள்கிறேன். உங்களை கேட்காமல் செய்வது அபசாரமாகும். மேலும் இன்று ஒரு நாள் அடியேன் இல்லத்தில் பகல் பனிரெண்டு மணி சுமாருக்கு வந்து அமுது ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். உங்கள்

வரவை வெகுஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பேன் என கண்ணீர் மல்கி அவர்கள் பாஷையில் சொல்ல, ஸ்ரீஸ்வாமிகள் சற்று யோசித்து அவன் முகத்தைக் கூர்ந்து நோக்கி, அவனை தட்டிக் கொடுத்து, அவசியம் உன் இல்லத்திற்கு இன்று மதியம் வருவோம். உன் சித்தப்படி எங்களை சித்திரமாக வரைந்து கொள் என ஆசிகூறி அவனை வழியனுப்பி வைத்தார்.

குழந்தைகளே!

அவர்கள் கங்கையில் நீராடிவிட்டு ஸ்வாமி தரிசனம் செய்து பஜனை பாடி முடித்து சுமார் பனிரெண்டு மணி அளவில் அந்த உத்தமோத்தமர் இல்லத்திற்கு சென்றார்கள். அவனும் அவன் மனைவியும் அதிஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களை பணிவுடன் உள்ளே அழைத்துச் சென்று ஸ்ரீஸ்வாமிகளுக்கு ஸ்ரீபாதபூஜை செய்து ஆரத்தி எடுத்து, திருவடி தீர்த்தத்தை உண்டு சிரசில் புரோட்சித்து ஆசனம் கொடுத்து அந்த இருவரையும் அமரச்செய்து தமிழ்நாட்டு பாணியில் சாதம், கூட்டு, ரசம், பாயாசம், அப்பளம், வடை இத்யாதி உணவுகளை பரிந்து ஊட்டி சந்தன தாம்பூலம் கொடுத்து உபசரித்தார்கள்.

அங்கு அவன் வரைந்திருந்த படம் மிகஅற்புதமாக தத்ரூபமாக அமைந்திருந்தது. இப்படி ஓவியம் நிஜஸ்வரூபமாக வரைபவரை அங்குதான் அந்த பைத்தியம் கண்டது. அவர்களின் பணிவு, அடக்கம், செய்கைகள் கண்டு அந்த பைத்தியம் அப்படியே மெய்மறந்துவிட்டது. ஸ்ரீஸ்வாமிகளிடம் வரும்போது கேட்டது, ஸ்வாமி! இப்படியும் ஓர் தம்பதியர் அதிலும் தாழ்ந்த வகுப்பில் பிறந்து இப்படி உயர்ந்த பிராமண ஆச்சாரத்துடன் நடந்து கொண்டார்களே! இதில் ஏதோ முக்கிய அம்சம் இருப்பதாக தெரிகிறது. அதை தெளிவுபடுத்த வேண்டுமென கேட்டது. அதற்கு ஸ்ரீஸ்வாமிகள், இவர்கள் வேறு யாரும் அல்ல, ***'ஸ்ரீகாலதேவன்'*** *அம்சம், இது ரகசியமாக இருக்கட்டும் என்றார்.*

குழந்தைகளே!

காசிக்கு மூன்று முறை வரவேண்டுமாம். முறைப்படி முழுக வேண்டுமாம். முறைப்படி அபிஷேக வழிபாடுகள் செய்ய வேண்டுமாம். அதை நாம் செய்ய வேண்டுமென முறைப்படி நடத்தி வைத்தார். அவர் சொன்னதாவது: இனி இதை விட்டு ஒரு அறுபது மைல்களுக்கு அப்பால் சென்று பத்து தினங்கள் தங்கிவிட்டு திரும்ப வரவேண்டும். சில தினங்கள் செய்ய வேண்டிய கிருத்தியங்களை குறைவின்றி செய்ய வேண்டும். பிறகு இங்கிருந்து புறப்பட்டு முன்பு போகாத இடத்திற்குப் போக வேண்டும். அங்கு பத்து தினங்கள் தங்க வேண்டும். திரும்ப வரவேண்டும். இப்படி மும்முறை காசிக்கு வரவேண்டும். மூன்றாவது முறை வந்தவுடன் முறையாக அபிஷேக வழிபாடுகளை செய்து அந்த தீர்த்தத்தை நீ ஊருக்கு கொண்டு செல்ல வேண்டும் என முறைகளை புகட்டினார். அந்த பைத்தியமும், ஸ்வாமி! தாங்களுக்கு எது தோற்றுகிறதோ அதை நிறைவேற்றி வையுங்கள் இதனிடம் என்ன கேள்வி? என விலகிக்கொண்டது.

அன்று காலை ரயிலில் ஏறி வேறு இடத்திற்கு சென்றுவிட்டார்கள். அங்கு பத்து தினங்கள் தங்கி விட்டு திரும்ப காசிக்கு வந்து சில தினங்கள் தங்கி செய்ய வேண்டிய கிரியைகளை முறையாகச் செய்து, மறுபடியும் வேறு ஓர் ஊருக்கு பிரயாணம் செய்து அங்கு சில தினங்கள் தங்கி திரும்பவும் காசிக்கு வந்து செய்ய வேண்டிய கிரியைகளை குறைவில்லாமல் செய்து, மறுபடியும் அறுபது கிலோ மீட்டரில் உள்ள மொஹல்ஷராய் என்ற ஊருக்குச் சென்று அங்கு பத்து தினங்கள் தங்கினார்கள்.

அங்கு ஸ்ரீஸ்வாமிகள் சொன்னார்கள், இனி காசிக்கு மூன்றாவது முறையாக போகப் போகிறோம். இத்துடன் காசி யாத்திரையை முடித்துக் கொள்கிறோம். ஆனால் இம்முறை காசியில் கடைசியில் மூழ்கும்போது புதிய வஸ்திரம் கட்டிக் கொண்டுதான் மூழ்க வேண்டும். அந்த ஈரவஸ்திரத்துடன் ஸ்வாமிக்கு அபிஷேகம்

செய்வித்து தரிசித்து அந்த தீர்த்தத்தையே எடுத்து முறைப்படி சீல் வைத்து அதை உன் ஊருக்குக் கொண்டு செல்ல வேண்டும் என சொல்லி முடித்தார்கள்.

குழந்தைகளே!

அந்த பைத்தியம் கேட்டது: ஆமாம் ஸ்வாமி! கோடி வஸ்திரம் எடுத்து அதை கட்டி அபிஷேக ஆராதனை செய்ய வேண்டுமென்று சொல்கிறீர்களே, அது நடைபெறுகிற காரியமா? நாம் யாத்திரையாக புறப்பட்டு சுமார் ஏழு மாதங்கள் ஆகிறது. இது பரியந்தம் ரூபாய் நான்கிற்கு மேல் வசூல் செய்ததில்லை. இனி மேலும் செய்யப் போவதில்லை. அதுவே போதுமானதாக இருக்கிறது. இதுதான் மனதிற்கு சிரமமில்லாமல் இருக்கிறது. மேலும் இந்த தூலத்திற்கு ஆகாரம் தேடி வந்துவிட்டால் அன்று வசூல் செய்வதில்லை. காபியும் டீயும் எந்த ஜீவனாவது வாங்கிக் கொடுத்துவிடுகிறது. ஒருசில நாட்களில் வெல்லமும் தர்மார்த்தமாக கிடைத்துவிட்டால் டீ பொட்டலமும் வாங்கி அதையும் காலி செய்துவிடுகிறோம். தெய்வாதீனமாக நீண்ட தூரம் பிராயாணம் செய்தால் ஸ்ரீபகவத் வாக்கியார்த்த உரையாடலில் பசி இல்லாமல் போய்விடுகிறது. அந்த பசியையும் சிலகாலம் மறந்து திரிந்துவிடுகிறோம்.

காணும் காட்சிகளும், நிகழும் நாடகமும் பரிபூரணத்தை நினைவுபடுத்தி அங்கேயே இழுக்கிறது. இப்படி அருள் பிரவாகமாகவே ஈடுபடுத்தும் தாங்கள் பொருளுக்கு என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்? ஜவுளிக்கடையும் நம் அப்பா அல்லது தாத்தா கடையாக இருந்தால் புதிய வேஷ்டி துண்டுக்கு கவலை இல்லை. அதை நாம் முன்பே கேட்கவும் இல்லை. கேட்டிருந்தால் அதையும் கொடுத்திருப்பான். இந்த சந்தர்ப்பம் அந்த நேரம் நமக்கு ஞாபகம் இல்லை. குறைந்த பட்சம் ஒரு இருபது ரூபாயாவது வேண்டும். அதை இனி வசூல் மூலமாக தேடுவதா? அல்லது வேறு எவரையாவது நாடுவதா? ஒன்றும் புரியவில்லையே! எப்படி

திருஅருள் நடத்துமோ? என அவர் திருமுகத்தை பார்த்தவண்ணம் சொல்லியது அந்த பைத்தியம்.

எம் செல்வங்களே!

அவர் ஓர் புன்முறுவலுடன், ஆமாம் நீ சொல்வது சரிதான். தர்மம் ரூபாய் நான்கிற்கு மேல் வாங்கியதும் இல்லை, இனியும் வாங்கப்போவதும் இல்லை. அந்த பணத்தை எவரிடமும் வாங்கக் கூடாது. அது அவனுக்குத் தெரியும். மேலும் நாளை அவசியம் காசி செல்கிறோம். கோடி வஸ்திரம் கட்டுகிறோம் அது உறுதி. அந்த கவலை நமக்கு எதற்கு? சரி நீ பாடு என பணித்தார். அவன் பாட வைத்தான் அது பாடியது. சில்லறையாக நான்கு சேர்ந்துவிட்டது போலும்? போதும் நிறுத்து என்றார், உடனே அது நிறுத்தியது. இப்படி தர்மார்த்தியாக வரும்போது சில பட்சணங்களும் கிடைக்கும். அதில் சாப்பிடுவதற்கு பல்லுக்கு மெதுவாக உள்ளதை அவருக்கு பிரித்துக் கொடுத்துவிடும். கடினமானவைகளை அது உண்ணும். இதுதான் வழக்கம்.

அன்றும் அவ்விதம் பலகாரம் சேர்ந்திருந்தது. ஜனசந்தடி இல்லாத ஓர் இடமாகப் பார்த்து அமர்ந்தார்கள். அந்த இடம் மூன்று வீடுகள் வரிசையாக பூட்டிய நிலையில் இருந்தது. வெளிவராந்தாவில் அமர்ந்தார்கள். ஸ்ரீஸ்வாமிகள் சில்லறையை எண்ணிக் கொண்டிருந்தார். அது பலகாரத்தை பிரித்துக் கொண்டிருந்தது. அதுசமயம் தெய்வாதீனமாக ஒரு பத்து ரூபாய் நோட்டு மடங்கிய நிலையில் மெல்லிய காற்றில் உருண்டு உருண்டு அதன் அருகில் வந்து நின்றது. அந்த பைத்தியம் அதைப் பார்த்தது. மூன்று வீடுகளும் பூட்டிய நிலையில் இருக்கிறது, எந்த ஜீவ நடமாட்டமும் இல்லை.

ஸ்வாமி! இதோ ஓர் பத்து ரூபாய் வந்து கிடக்கிறது, இது எவருடையது? என அவரைக் கேட்டது. அது நம்முடையது எடுத்துக்கொள் என்றார். அதை கையால் எடுக்காமல் ஓர் பாத்திரம் கொண்டு மூடியது அந்த பைத்தியம், அவர் சிரித்தார். அடுத்து ஓர்

பத்துரூபாய் அதேமாதிரி உருண்டு வந்தது, அதுவும் அந்த பாத்திரத்தின் அருகே வந்து கிடந்தது. ஸ்வாமி! இது என்ன விந்தை! மறுபடியும் ஓர் பத்து ரூபாய் வந்திருக்கிறதே? எனக் கூறியது. அதுவும் நம்முடையதே எடுத்துக்கொள் என்றார். மூடி இருந்த பாத்திரத்தை லேசாக திறந்தது. அந்த பத்து ரூபாயும் அந்த நோட்டுடன் சேர்ந்து கொண்டது. அது அந்த நேரம் ஆச்சர்யமாகவும் மாயாஜாலமாகவும் தோன்றிற்று. அவர் சிரித்தார். அது கேட்டது, ஸ்வாமி! சிரித்துக் கொண்டிருந்தால் என்ன அர்த்தம்? யாராவது தவறுதலாக விட்டு காற்றில் பறந்து வந்தால் அது நம்முடையதாகிவிடுமா? உடையவரிடம் சேர்க்கவேண்டாமா? எனக்கேட்டது. ஸ்வாமிகளும் அதற்கு உடையவரிடம் சேர்த்துவிடு என்றார் புன்முறுவலுடன்.

அது அந்த இரண்டு பத்து ரூபாய்களையும் எடுத்துக் கொண்டு சற்றுதூரம் நடந்து சென்று பார்த்தது. எந்த ஜீவர்களையும் அங்கு காணவில்லை. அந்த வீடுகளின் மேல் மாடிகளிலும், சுற்றுப்புறங்களிலும் எவரையும் காணோம். வீடுகளும் பூட்டு போட்டு பூட்டிய வண்ணம் இருந்தது. திரும்பவும் வந்து, இதற்கு உடையவரை தேடிப் பார்த்தது எவரையும் காண முடியவில்லை, அப்படியானால் இது எவருடையது எனக்கேட்டது. நான்தான் அப்போதே சொன்னேனே! இது நம்முடையது; எடுத்துக்கொள் என்று சொன்னேன். நீதான் சந்தேகப்பட்டு தேடிப்பார்த்து இப்பொழுது ஓர் முடிவுக்கு வந்திருக்கிறாய். கோடி வஸ்திரம் எடுக்க இருபது ரூபாய் வேண்டும் எனக்கேட்டாய் அல்லவா! அதை இறைவன் கொடுத்திருக்கிறான். சரி புறப்படு காசிக்கு. அது பூர்த்தியாகட்டும் என்றார். அதுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை, அவர் காட்டிய வழியே அது சென்றது. காசியை அடைந்தார்கள். அன்று காசிக்கு வருவது மூன்றாவது முறையாகும்.

குழந்தைகளே!

கங்கையை அடைந்து ஸ்ரீஸ்வாமிகள் சொன்னதாவது: இன்று மூழ்குவதுடன் உலக சம்பிரதாயத்தை முடித்துக் கொள்கிறோம்.

இனி உலகம் வேறு நீ வேறு! இந்நிலை படிப்படியாக இனி சித்திக்கும். ஆகவே காசியில் கடைசியில் மூழ்கினால் ஏதாவது முக்கியமான ஒன்றை விடவேண்டும் என வேதம் சொல்கிறது. நீ எதை விடப்போகிறாய்? எனக்கேட்டார்.

அந்த பைத்தியம் சிரித்துக் கொண்டே, **ஸ்வாமி! எடுப்பதும், கொடுப்பதும் அவன் வேலை. ஆனால் வினையினால் இயங்கும் கருவி அந்த இயக்கத்தை தனதாக பாவிக்கிறது. அந்த பாவனை நீங்க வேண்டும். அந்த வினை நீக்கத்திற்கு அவனாகிய தாங்கள் எதை எடுக்க வேண்டுமோ அதை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்; எதை கொடுக்க வேண்டுமோ அதை கொடுங்கள்** என பணிவுடன் வேண்டிக் கொண்டது.

அவர் சிரித்தார். நீ பேசத் தெரிந்தவன் ஆகையால் சாதுர்யமாக பேசுகிறாய் என்றார்.

அது சொன்னதாவது:

இதை பேச வைப்பதே நீங்கள்தானே! பேச்சும் அதன் பொருளும் உம்முடையதே என்றது. ஸ்ரீஸ்வாமிகள் சொன்னார்: சரி குழந்தாய்! (அன்றுதான் ஒரு முறை குழந்தாய் என அழைத்தார்) ஏதோ என்னுடன் சேர்ந்து கொஞ்ச காலம் சந்நியாசியாகவே அலைந்து விட்டாய். இனி நீ சந்நியாசியாகவே வாழ்ந்துவிடு. சந்நியாசிகளுக்கு கோபம் முதலில் வரும். அது உனக்கு வரக்கூடாது. ஆகவே சாதுவாகவே மாறிவிடு.

சாதுவுக்கு காமமும், அதை சேர்ந்த கோபமும் கூடாது.

இந்த இரண்டையும் இனி விட்டுவிடு. இதை சங்கல்பம் செய்து ஸ்ரீஅன்னை கங்கா பவானியிடம் முறையிட்டுக் கொள். இதை நீ சத்தியப்பிரமாணமாக கொடுத்தால் அந்த இரண்டையும் அவள் எடுத்துக்கொள்வாள். அவை இரண்டும் உன்னைப் பற்றாது.

காமம் அற்றவன் இருந்தும் பிரேதமே!
காமமே உலக இயக்கத்திற்கு காரணம்!
காமம் இல்லையானால் உலகம் இல்லை!

நீ பிரேதமாக ஆகுவதால் உன் இடையில் கட்டி இருக்கும் அதாவது கடைசி நேரத்தில் அறுத்தெரியப்படும் பந்தக் கயிற்றை இப்போதே அகற்றிவிடுவோம் எனக்கூறி, இரு கற்களை எடுத்து அந்தக் கயிற்றை தட்டி எடுத்து கங்கையில் எறிந்துவிட்டார். இந்த சம்பவத்திற்கென்று ஓர் வஸ்திரத்தை ஸ்ரீபரமன் போட்டான் போலும்! அதையெடுத்து ஒரு பகுதியை கயிறாகவும் ஒரு பகுதியை கௌபீனமாகவும் வைத்து முடி போட்டு அதை கட்டி வைத்தார். மேலும் இரண்டு ஜட்டிகள் அதன் கைவசம் இருந்தது. அவைகளையே மாறி மாறி ஜலத்தில் நனைத்த நிலையில் உபயோகப்படுத்த ஆணையிட்டார். ஒரு நாளைக்கு இரண்டு மூன்று தரமும், படுக்கும்போது ஒரு தரமும் ஆக இப்படி மாறிமாறி அதை நனைத்து ஈரப்பதம் உலராமல் பார்த்துக்கொள்ளச் செய்தார். ஒரு மூன்று நான்கு மாதங்கள் இடைவிடாமல் செய்யும்படி பணித்தார்.

முன்பின் அறிமுகம் இல்லாமல் இருக்கும் மார்வாடி பாத்திரக் கடையில் சென்று ஓர் தாமிர சொம்பு கேட்டார். அவனும் எந்த வார்த்தையும் பேசாமல் எடுத்துக் கொடுத்தான், பணம் எதுவும் கேட்கவில்லை. அந்த பைத்தியம் அந்த சொம்புடன் கங்கையில் மூழ்கியது. ***அங்கு ஓர் உணர்வைப் பெற்றது. அந்த உணர்வே இந்த நிமிடம் வரை ஆட்கொண்டிருக்கிறது. அதுவே குணம் களைந்த நிலையில் பாதுகாத்து வருகிறது. அந்த உணர்விலேயே உடல் உபாதைகளையும், உலக மயக்கங்களையும் மறக்கமுடிகிறது.***

அந்நிலையில் ஸ்ரீஸ்வாமிகள் படிக்கட்டில் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். ஒரு சொம்பு ஜலத்தை எடுத்து அவர்கள் திருவடியை அலம்ப தெய்வாதீனமாக ஒரு குழந்தை கொடுத்த புஷ்பங்களை அவர் திருவடியில் சாத்தி திருவடி தீர்த்தத்தை உட்கொண்டு, திருவடி மலரை சிரமேற்கொண்டு திரும்ப அந்த

கங்கையில் முழங்கால் ஜலத்தில் நின்றுகொண்டு அவர் திருவாக்கால் வந்த சத்திய வசனத்தை ஸ்ரீகங்கா பவானியிடம் முறையிட்டு ஜலத்தை புரோட்சித்து ஸ்ரீஅன்னையின் அனுமதியுடன் திரும்ப ஜலத்தை சொம்பில் தாங்கி ஸ்ரீஸ்வாமிகளுடன் திருக்கோயிலை அடைந்தது.

ஸ்ரீஐயனை தரிசித்து அன்பின் நிலையில் அபிஷேகாதிகளை செய்து ஸ்ரீநந்திகேஸ்வரர் திவ்விய அஸ்தத்துடன் தீர்த்தம் எடுத்து அதன் கரங்களில் கொடுக்க, சகல தேவர்களும் ஆசீர்வதிக்க, அந்த தீர்த்த சொம்பை ஸ்ரீஸ்வாமிகளிடம் கொடுக்க, அவர்கள் அதை வாங்கி அடுத்து இருந்த ஒருவரிடம் மூடி (seal) வைக்கப் பணித்து, அவரும் அவ்விதமே மூடி வைத்து ஸ்ரீஸ்வாமிகளிடம் கொடுக்க, அதற்குள் அந்த பைத்தியம் ஸ்ரீகாசிவிஸ்வநாதரின் திருவடிகளில் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்து ஒருமுறை அங்கப்பிரதட்சணம் செய்து சகல உணர்வுகளையும் நாசம் செய்தவுடன், ஸ்ரீஸ்வாமிகள் அந்த தீர்த்த சொம்பை பைத்தியத்திடம் கொடுத்தார். அதை வாங்கிக் கொண்டு ஸ்ரீஸ்வாமிகளுடன் ஆலய வீதியைத் தாண்டி கடைவீதி வரும் வரை ஸ்ரீஹரிஹரன் பசு வடிவில் வந்து வழி அனுப்ப நிற்கும்போது அந்த பசுவின் கண்களில் கண்ணீர் நிறைந்து நின்று ஒழுகியது.

''பக்தி நிலையில் பிரிவாற்றாமையால் ஒரு கணம் தவித்து ஞான நிலையில் ஐக்கியபான்மையால் மனம் மறைகிறது.

அவன் நடத்தும் நாடகத்தில் பக்தி முதிர்ச்சியாகி ஞானமாக மிளிர்கிறது''.

எல்லாம் நீ!

ஏன் இந்த கோரக்காட்சி?

குழந்தைகளே!

காசி க்ஷேத்திரத்தை விட்டு பிரிந்த சிலநாட்கள் உணர்ச்சியற்ற கட்டையாகவே தோன்றியது. ஏதோ ஒன்றை பறிகொடுத்த பான்மையில் மனம் சோர்ந்திருந்தது. அடுத்து ஹெளரா எக்ஸ்பிரஸ் மூலமாக ஒருவார பயணத்திற்கு பிறகு **கல்கத்தா** வந்து சேர்ந்தார்கள். அங்கிருந்து **காளிகாட்** என்ற இடத்தில் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் பூஜித்த ஸ்ரீபவதாரணியை தரிசிக்கச் சென்றார்கள். ஸ்ரீகங்காதேவியே அங்கு ஹுக்ளி என்ற பெயரில் சமுத்திரத்தில் சங்கமமாகிறாள் போலும்? அங்கு ஸ்ரீஅன்னையை தரிசிக்க காலை பத்து மணி சுமாருக்கு சென்றார்கள். அமைதியான இடம் ஆரண்யமான நந்தவனம். அங்கு ஸ்ரீஅன்னையை கண்டதும் ஏனோ மனதில் ஓர்வித பயம் உண்டாகியது. காரணம் அந்த ஸ்ரீஅன்னை அவ்வளவு கோரமாகவும், கோபமாகவும், குருதி வழியும் நாக்குடனும் ஓர் தலையை அறுத்து கையில் பிடித்த நிலையில் அந்த தலையில் இருந்து அடுத்த கரத்தில் தாங்கியிருக்கும் தாலத்தில் குருதி கொட்டிய வண்ணமாயும், வெட்டிய வாளாயுதத்திலும் குருதி சொட்டும் நிலையிலும் காட்சி கொடுத்தாள்.

ஸ்ரீஸ்வாமிகள் முன்செல்ல அவர்கள் கையைப் பிடித்து வெளியே இழுத்தது அந்த பைத்தியம். ஸ்ரீஸ்வாமிகள் ஏன் என்று கேட்க? ஏனோ ஸ்வாமி! ஸ்ரீஅன்னையைப் பார்க்க முடியவில்லையே! ஓர் தாயின் சொரூபம் இப்படியும் உண்டா? எப்படி அருகில் செல்வது? என சற்று தாமதித்து நின்றது. ஸ்ரீஸ்வாமிகள் சிரித்தவண்ணம், ‘‘உன் மனதின் காட்சியே அப்படித்

தெரிகிறது. உண்மையில் நீ காணும் காட்சி பொய்! அமைதியாகப் பார்'' எனச் சொல்லி அதன் கைகளை பிடித்து உள்ளே அழைத்துச் சென்று படிகளின் வழியே மேலே ஏற்றி ஸ்ரீஅன்னையின் மார்புக்கு நேராக வந்து தரிசிக்க வைத்து அங்கு உள்ள அர்ச்சகர் ஸ்ரீஅன்னையின் நாக்கில் உள்ள குருதியை எடுத்து நெற்றியில் பொட்டாக வைக்க அது குங்குமமாக மாறிவிடுகிறது. ஏதோ அரைகுறை மனதோடு ஸ்ரீஅன்னையை தரிசித்து வெளியே வந்து அன்றைய பொழுதைக் கழித்துவிட்டு இரவு அங்கு நந்தவனத்தில் படுத்துவிட்டார்கள்.

நெடுநேரம் இரவில் அந்த பைத்தியத்திற்கு தூக்கம் வரவில்லை. அது ஸ்ரீஅன்னையிடம் முறையிட்டதாவது: அம்மா! லோகமாதா! பவதாரணி! சாந்த சொரூபிணி! சத்ய சொரூபிணி! ஹே... தாயே! இது என்ன சோதனை? ஏன் இந்த கோரக் காட்சி? ஸ்ரீபரமஹம்சர் உன்னைப் பற்றியும், உன் மஹிமையைப் பற்றியும் எவ்வளவோ சொல்லி இருக்கிறாரே! அவர் வழியைப் பின்பற்றிவரும் இந்த அனாதையை, ஓர் அபலையை இப்படி பயமுறுத்தலாமா? ஓர் பைராகி பிராமணி அன்னையிடம் சில சாதனைகள் பயிலும் சமயம் அதில் ஓர் சாதனையில் ஓர் மயானக் கரையில் ஓர் பிரேதத்தின் மீது அவர் அமர்ந்து உன்னை தரிசிக்கும்போது இப்படி கோரக் காட்சியில் நீ வந்ததாக அவர் சொன்னார்.

அந்நிலையிலும் ஸ்ரீபரமஹம்சர் சொன்னதாவது:

அம்மா! நீ எப்படி வேண்டுமானாலும் வா! நீ தாய்! நான் சேய்! ஓர் சேயை தாய் என்ன செய்வாளோ அது நடக்கட்டும் என அமைதியாக ஆனந்தமாக இருந்தார். நீயோ உண்மைத் தாயல்லவோ! உடனே சாந்த ஸ்வரூபணியாக காட்சி கொடுத்து அவரை குழந்தையாக உன் மடிமீது அமர்த்திக் கொண்டாயே! உனக்கு பாரபட்சம் கிடையாதே! இந்த குழந்தை மீது உனக்கு என்ன அதிருப்தியா? பல காலமாக ஒரு தாயை பார்க்காத சேய்

பிரிவாற்றாமையில் வாடும்போது, தம் தாயைப் பார்த்தால் அந்த சேயின் நிலை என்ன ஆகும்? அது உனக்குத் தெரியாததா? அந்த சேயை விரட்டுவதுபோல நீ செய்தால் அது எங்கே போகும்? ஆதரவற்ற இந்த அனாதையை உதாசீனம் செய்யாதே! இனி தாங்க முடியாது என உள்ளம் கசிந்து தனியே அமர்ந்து புலம்பிக் கொண்டிருந்தது.

ஸ்ரீஸ்வாமிகள் எழுந்து வந்து அதன் தலையை தடவிக்கொடுத்து என்ன பிரார்த்தனையோ? உன் பிரார்த்தனையால் எவரும் தூங்க முடியவில்லையே என்றார். அன்று அவர் சொன்ன வாசகம் புரியவில்லை. அவரைப் பிரிந்தபின் புரிந்தது! அதைப்போல ஒவ்வொரு சமயத்தில் அவர் வார்த்தைகள் அபயஸ்தமாகவும், ஆனந்தமாகவும், ஆழ்ந்த கருத்தாகவும், ஞானத்தின் சிகரமாகவும் இருக்கும். ஆனால் மாயை என்ற திரையால் மூடிவிட்டான். அவனைப் பிரிந்ததிலிருந்து இந்த வினாடிவரை அந்த வார்த்தைகள் மெய்சிலிர்த்த ஞான வாசகமாகவே தோன்றுகிறது. மேலும் அதை விளக்க முடியாது. ஸ்ரீஸ்வாமிகள் தலையை தடவிக்கொடுத்தவுடன் நித்ராதேவி வந்து ஆட்கொண்டாள் போலும். என்னே ஸ்ரீமாயவனின் மாயம்?

காலையில் எழுந்து காலைக் கடனை முடித்து ஸ்ரீஅன்னையை தரிசிக்க சென்றார்கள். ஹே.. லோகமாயா! உன் தன்மைதான் என்னே? என்று உருகும்போது அன்பின் சொரூபமாக கருணையின் வடிவமாக, பல காலம் தன் சேயை பிரிந்திருந்த ஒரு தாய் காலவசத்தால் அந்த சேயைப் பார்த்தால் என்ன நிலையோ அதே நிலையில் ஸ்ரீஅன்னை இருகரம் நீட்டி அழைத்து அணைத்துக் கொள்ள துடித்தாள். அதை எப்படி எழுதுவது? அருகில் நின்ற ஸ்ரீஸ்வாமிகளையும் பாராமல் தாயிடம் ஓடியது அந்த பைத்தியம். அங்கு நடந்த காட்சி ஓர் பேரானந்தமாகும். ஸ்ரீஸ்வாமிகள் அருகில் வந்து ஓர் புன்சிரிப்புடன் அதன் பெயரைச் சொல்லி அழைத்து முதுகை தடவிக்கொடுத்து என்னை மறந்து விட்டாயே! இனி நான் தேவையில்லையா! என்றார். காட்சி மாறியது, உலகம் தோன்றியது!

''காட்டுவதும், மறைப்பதும் அவன் வேலை போலும்? கண்டால் சிரிப்பதும், காணாமல் அழுவதும் அதன் வேலை போலும்? இந்த இரண்டும் மாயா காரியமாகும்!''

எம் மழலைகளே!

மூன்று தினங்கள் ஸ்ரீஅன்னையின் ஆலயத்தில் தங்கி, இனி ***பூரி ஜகந்நாதம்*** *போவோம் என முடிவு செய்து அதை அழைத்துச் சென்றார்கள். வீதிவழி வரும்போது அந்தப் பைத்தியம் கேட்டது: ஸ்வாமி முக்கிய திருத்தலங்களில் உள்ளே செல்லும் போதெல்லாம் அசரீரியாக மூன்று வாக்கியங்கள் கேட்கிறது. அதன் உண்மை கருத்துக்கள் புரியவில்லையே? எனக்கேட்டது. அவை என்ன வாக்கியம்? என அவர் கேட்டார்.*

1) இங்கு ஏன் வந்தாய்?

2) எதைக் காண வந்தாய்?

3) என்ன பெற்று கொள்ளப் போகிறாய்?

என கேள்வி வருகிறது ஸ்வாமி எனக்கூறியது.

அவர் சொன்னதாவது:

என்னுடைய பாதையில் நீ வந்தால் அதன் கருத்து புரியும். இப்பொழுது உன் வழியில்தானே நான் வந்து கொண்டிருக்கிறேன். ஆகவே உனக்குப் புரியவில்லை! நீ பக்தி நிலையைத் தாண்டி ஞான நிலைக்கு வரவேண்டும் என்பதே இறைவனின் தீர்ப்பு! கூடிய சீக்கிரம் மாறிவிடுவாய். பூரி ஜகந்நாதம் சென்றதும் உன் நிலை மாறும். இதன் பொருளும் அங்கு விளங்கும் எனக்கூறி முடித்தார். அதுவும் அதைவிடுத்து அடுத்த கேள்வியைக் கேட்டது. ஆமாம் ஸ்வாமி! இங்கு அன்னையை கண்டதோடு சரி, அவளிடம் எதுவும் பெற்றதாக தெரியவில்லையே என்றது. அவரும் ஓர் புன்முறுவலுடன் இதுவே கடைசி முறையாகும்போல் தெரிகிறது. மாதமும் பதினொன்று ஆகிவிட்டது என காலத்தை

ஞாபகப்படுத்தினார். அதன் அர்த்தம் புரியவில்லை, தாம் புறப்பட்டு வந்த பண்டரிபுரத்தை ஞாபகப்படுத்தினார் போலும்?

அப்பொழுது ஜன சந்தடியற்ற ஓர் பாதையில் சென்று கொண்டிருந்தார்கள். அந்த தெரு ஓர் பூங்காவை ஒட்டி அமைந்திருந்தது. அந்த பூங்காவில் அமர்ந்து சமைத்து சாப்பிட்டுவிட்டு செல்லலாம் என அது சொல்லியது. அதுசமயம் ஏழு வயதிருக்கும் ஓர் சிறுமி அலங்கார தேவதையாய் வந்தாள். அதன் அழகை வர்ணிக்க ஏடும் இல்லை, எழுத்தாணியும் எழுதாமல் மௌனமாகும்! அப்படி பேரழகுடன் முன்பு வந்து, மகராஜ்! என அழுத்தம் திருத்தமாக கூப்பிட்டு கவனத்தை அதன் பக்கம் திருப்பியது. அதன் கையில் ஓர் மண்கலசம் இருந்தது. ஓர் பாவனையில் ஸ்ரீமஹாலட்சுமியே அமிர்தகலசம் தாங்கி நிற்பது போல் தோன்றியது. அடுத்த கணத்தில் ஸ்ரீஅன்னை அன்னபூரணி ஜகன் மாதாவாக வந்து அமுதம் தரும் பாவனையாக மாறியது. அடுத்த கணத்தில் மதுரை திருமலை நாயக்கர் மடியில் அமர்ந்து ஸ்ரீகுமரகுருபரனை வருக வருக என அழைத்து அமரச்செய்து, அவன் பாக்களில் தன்னை மறந்த ஸ்ரீஅன்னை மீனாட்சி பால்ய பருவமாக வந்து இந்த ஞானாமிர்தத்தை ஏற்றுக்கொள் என உவந்து அளித்த காட்சியாகப்பட்டது!

என்னே அந்த ரூபலாவண்யத்தின் காட்சிகள்? அந்த இறைவனிடம் ரூபலாவண்யமும், மஹிமைப் பிரபாவமும் இருப்பதனாலன்றோ இந்த ஜீவர்களால் மறக்க முடிவதில்லை! அவன் அழகில் மயங்காதவர் யார்?

அந்த ஸ்ரீபவதாரணியாகிய அன்னை மீண்டும் அந்த பைத்தியத்திற்கு சேதனா சக்தியை ஊட்டும் பொருட்டு மீண்டும் ''ஹே... மகராஜ்!'' என உரக்க அழைத்தாள். அந்த பைத்தியமும் அந்த குழந்தையை நோக்க 'தேகோ' எனச்சொல்லி அந்த மண்கலசத்தை அதன் கைகளில் கொடுக்க, அது ஒன்றும் புரியாமல் வாங்க, ஸ்வாமி சொன்னார்: ''இங்கு ஸ்ரீஅன்னை எதுவும்

கொடுக்கவில்லை என குறைபட்டுக் கொண்டாயல்லவா அதை நிறைவேற்றிவிட்டாள். ஏன் தயக்கம்? அதை வாங்கிக் கொண்டு வா'' என குரல் கொடுத்தார்!

எந்த நிமிஷமும் சந்தேகம் என்ற சர்ப்பம் நம்மை தீண்டி சலனத்தையும், சந்தேகத்தையும் கூட்டி வைக்கிறது என்பதற்கு இது ஓர் காட்சியாக அமைகிறது! அந்த பூங்காவில் அமர்ந்து சமைத்துவிட்டு அந்த கலசத்தை ஸ்ரீஸ்வாமிகள் பிரித்து பார்த்தார். அதை எடுத்து சாப்பாட்டின் ஊடே வைத்தார், அது ஊறுகாய் (மாங்காய்) போலும்? அதை ஒரு வாரமாக சுவைத்தார்களாம்!

எல்லாம் நீ!

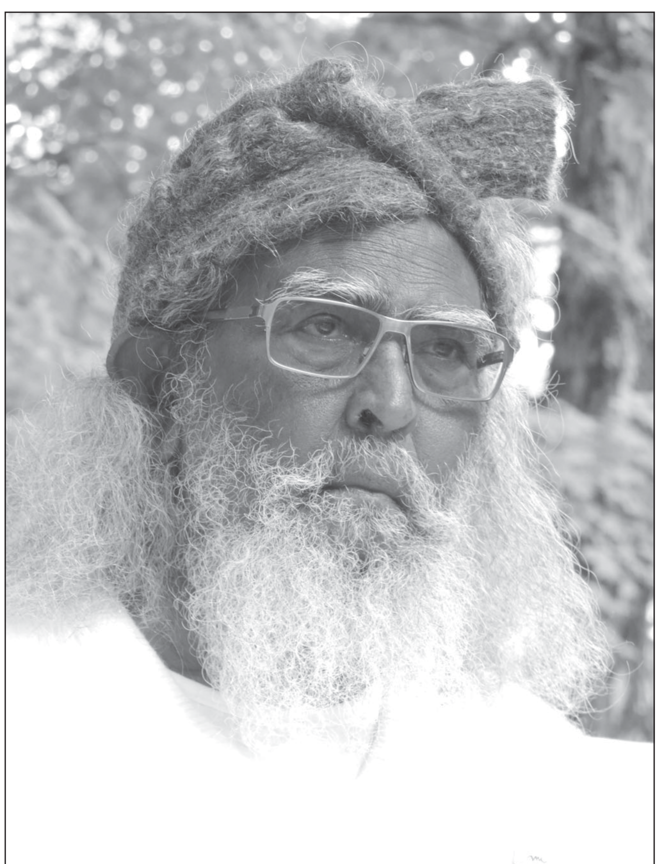

இதுவரை சரி இனி இல்லை!

குழந்தைகளே!

அடுத்த ஒரு வாரத்தில் **பூரிஜகந்நாதம்** வந்து சேர்ந்தார்கள். தெற்கே ஸ்ரீரங்கமும், வடக்கே ஸ்ரீபத்ரிநாத்தும், மேற்கே ஸ்ரீதுவாரகையும், கிழக்கே ஸ்ரீபூரிஜகந்நாத்தும், மத்தியில் ஸ்ரீபண்டரிபுரமும் என ஸ்ரீசத்துக்கள் சொல்லுவார்கள். இந்த பூரிஜகந்நாத் மற்ற ஆலயங்களைப் போல் மூலவர் கல் விக்ரஹமாக அமையவில்லை; மரத்தாலானது. அதுவும் பூர்த்தியாக முடியவில்லை. இங்கு மூர்த்திகள் ஸ்ரீகண்ணன், ஸ்ரீசுபத்ரா, ஸ்ரீபலராமன் என சொல்வதுண்டு.

இதை முறையாக ஆன்மா, பிரகிருதி, புருஷன் என சொல்வதுண்டு. **புருஷனுக்கும், ஆன்மாவுக்கும் இடையில் பிரகிருதி என்ற மஹாமாயையாகிய திரை இருக்கிறது. இந்த திரையை புருஷனானவன் தம் விவேகத்தினாலும், சாதுக்கள் சேவையினாலும், ஸ்ரீஸத்குரு உபதேசகிரமத்தினாலும், ஸ்ரீஇறையருளாலும் நீக்க முடியும். ஸ்ரீஆன்ம சொரூபம் ஆகமுடியும்!**

இந்த ஸ்தலத்தில் ஓர் விசேஷம் அதாவது பிரதி ஏகாதசி தோறும் பண்டரிபோல் பஜனை விசேஷமாக நடைபெறுவதுண்டு. அனேக இடங்களிலிருந்து பக்தர்கள் வருகிறார்கள். ஆனந்தமாக பஜனை பாடி துவாதசி பாரணை முடித்து அதிதி பூஜையையும் செய்து செல்கிறார்கள்.

மேலும் இங்கு தினமும் ஏழு மண்பானைகளை ஒரே அடுப்பின் மீது அடுக்கிவைத்து இந்த ஏழிலும் அரிசியைப் போட்டு அடுப்பை

மூட்டினால் ஏழாவது பானையில் உள்ள அரிசியை பதம் பார்த்து வெந்துவிட்டால் ஏழையும் இறக்கிவிடுகிறார்கள். ஏழு பானைகளிலும் சாதம் ஒரே சீராக வெந்துவிடுகிறது. பிறகு அந்த ஏழு பானைகளையும் ஸ்வாமியின் முன் அமைந்த அகலமான பீடத்தில் உடைத்து, உடைந்த ஓட்டுடன் சாதத்தை நிவேதனம் (ஆவியை) செய்து, அந்த ஓடுகளிலிருக்கும் பிரசாதத்தையே அப்படியே ஓட்டுடன் சாதுக்களுக்கு பிரசாத போஜனமாக கொடுக்கிறார்கள். அப்படி ஸ்ரீபகவத் பிரசாதத்தை மூன்று தினங்கள் உண்டு அந்த பைத்தியம் மனநிறைவு கொண்டது போலும்.

அந்த ஆலயத்திலும் அந்த மூன்று வாக்கியங்கள் கேட்டன. ஆனால் மனம் சந்திரனைப் போல் குளிர்ந்து சாந்தமானது. இனி யாத்திரை போதும் என நிறைவு வந்ததுபோல் ஓர் தோற்றம் உண்டாகியது. அங்கு காட்சி எதுவும் இல்லையானாலும் காரணகாரியம் நிறைவுற்றது. மூன்றாவது தினம் பிரசாதம் புசித்து வெளியேறி வரும்போது ஓர் சாது ஓர் பாடல் பாடியதாக தோன்றியது. அது அசரீரியாக ஒலித்ததுபோல் தோற்றியது. அதை அந்த சாது பாடவில்லை, அது ஸ்ரீபட்டிணத்தடிகள் பாடியதாகும்.

"உடலுக்குள் நீ நின்று உலாவியதை காணாமல்
காடு மலை தோறும் திரிந்து கால் அலுத்தேன் பூரணமே."

எம் செல்வங்களே!

இந்தப் பாடலை கேட்டவுடன் அந்த கணத்தில் இருந்து மனஅசைவு குறைய ஆரம்பித்தது! ஆனால் ஸ்ரீஸ்வாமிகளிடம் ஒன்றும் சொல்லவும் இல்லை, அவரும் ஒன்றும் கேட்கவும் இல்லை! மனசாட்சியாகவே உணர்ந்தார்கள் போலும்! அதன் பி றகு ஸ்ரீஸ்வாமிகளிடம் கூட அதிக வார்த்தைகள் பேச முடியவில்லை. அவரை அமைதியாகவே காணும் அந்த காட்சியே பேரானந்தமாகத் தோன்றும்! அதிலேயே லயித்து வேறு எதுவும் கேட்காமல் அவர் கேட்டதற்கு மட்டும் விவேகத்துடன் பதில் சொல்லி முடித்துக் கொள்ளும்.

வண்டியும் ஆந்திர மாநிலம் வந்தது. **விசாகப்பட்டிணம்** அதாவது **வால்ட்டர்** என்ற இடத்தில் **சிம்மாசலம்** என்ற ஸ்தலத்தில் ஸ்ரீயோகநரசிம்ம மூர்த்தியை தரிசித்து ரயில்வே ஸ்டேஷனில் சமையல் செய்து கொண்டிருக்கும்போது அந்த பைத்தியம் ஸ்ரீஸ்வாமிகளிடம் சொன்னதாவது: ஸ்வாமி! தீர்த்தம், மூர்த்தி, ஸ்தலம் இவைகளை முறையாக தரிசித்துவிட்டோம்; இனி போதும் என்ற நிறைவும் உண்டாகிவிட்டது. மேலும் ஆந்திர மாநிலம் வந்துவிட்டோம், இனி தமிழ்நாடுதான். அங்கு இருவரும் பாதயாத்திரையாக ஸ்ரீசபரிமலை சென்று ஸ்ரீசபரி மாதாவை தரிசித்து அவள் கிருபையாலும், உபதேசத்தாலும், யோகத்தால் ஞான சித்தி பெற்ற நைஷ்டிக பிரம்மச்சாரி ஸ்ரீசபரிநாதனையும் தரிசித்து அங்கிருந்து என்ன முடிவு கூறுகிறீர்களோ அதன்படி நடக்கலாம் என பணிந்து சொல்லிக் கொண்டே வரும்போது ஸ்ரீஸ்வாமிகள் இடைமறித்து, உன் கற்பனையில் சபரிமலை வரை சென்றுவிட்டாய். அது நடைபெற வேண்டுமே? அது எப்படி நடக்கும்? என கேள்விக்குறி போட்டார். அடுத்து அவர் சொன்னது: சபரிமலையில் நாம் இருவரும் அவசியம் சந்தித்து தரிசிக்கலாம் இது உறுதி! என வாக்கு கொடுத்தார்.

எம் அன்பின் முத்துக்களே!

இப்படி சங்கல்பம் செய்துகொண்டே போகும்போது விஜயவாடாவுக்கும், விசாகப்பட்டணத்திற்கும் இடையே இருக்கும் **டுணி** என்ற ஓர் இடத்தில் ரயில் நின்றது. பல சங்கல்பங்களுக்கிடையே யாத்திரையின் நிறைவை உரையாடி முடிக்கும்போது அந்த டுணி என்ற ஸ்டேஷனில் ஓர் டிக்கட் பரிசோதகர், அவர்கள் வண்டியில் ஏறினார். அவர் வேறு எவரிடமும் டிக்கட் கேட்காமல் நேரே அந்த இருவரிடமும் வந்து, ஓ.. மகராஜ்! டிக்கட் வைத்திருக்கிறீர்களா? என தமிழில் கேட்டார். ஸ்ரீஸ்வாமிகளும் ஓர் புன்முறுவலுடன் இல்லை என பதில் சொன்னார். உடனே அந்த T.T.E. சொன்னதாவது: இதுவரை டிக்கட்

இல்லாமல் பயணம் செய்தது சரி, இனி மேல் டிக்கட் இல்லாமல் பயணம் செய்யக் கூடாது ஜாக்கிரதை! என ஓர் கடின வாசகத்தையும் கடைசியில் பிரயோகித்து, ஊம்! இறங்குங்கள் என்றார்.

ஸ்ரீஸ்வாமிகளும் அந்த வார்த்தைக்குத்தான் இதுவரை காத்திருந்ததுபோல் புன்முறுவலுடன் அந்தப் பைத்தியத்தின் பெயரைச் சொல்லி, எதிர்பார்த்தோம் முடிந்துவிட்டது. இனி யாத்திரை இல்லை. கீழே இறங்கலாம் எனக்கூறி அதன் முகத்தைப்பார்த்து, என்ன யோசிக்கிறாய்? நீ கேட்டாய் அவன் அனுமதி கொடுத்தான், இன்று அவன் சொல்லிய வண்ணம் முடித்துக்கொண்டான் எனச்சொல்லி அதன் கரத்தைப்பற்றி எப்படி முதலில் ஏற்றிவிட்டாரோ அதே நிலையில் அதன் கரத்தைப் பற்றி **நிறைவுடன்** இறக்கிவிட்டார். இந்த பதினொன்றரை மாதகால பிரயாணத்தில் ரயிலில் கீழே அமர்ந்திருந்தாலும் வரும் டிக்கட் பரிசோதகர்கள் சீட்டில் ஏறி அமர்ந்து கொள்ளும்படி கூறிய அந்த உபசரிப்பான ரயில் பயணம் நிறைவுற்றது போலும்!

குழந்தைகளே!

டுணியில் இறங்க, அங்கே ஓர் ஸ்ரீகண்ணன் கோயில் இருந்தது. அதில் போய் தங்கினார்கள். பகலில் தருமத்தை முடித்து சமையல் செய்து ஆகாரத்தை முடித்துக் கொண்டு, சொல்லி வைத்தது போல் ஓர் படம் பிரேம் போடும் கடையில் சென்று அவனிடம் தமிழில் பேசினார். அவனும் தமிழில் பேசினான். அவர் மூலமாக (அங்கிருந்து சென்னைக்கும், சென்னையிலிருந்து திருமந்திரநகருக்கும் செல்லும் பிரயாண கட்டணம் ஒரு நபருக்கு அறுபது ரூபாய் ஆகிறது. இருவருக்கும் நூற்றிருபது ஆகும்) ரூபாய் நூற்றைம்பது மட்டும் அனுப்பும்படி ஊருக்கு தபால் எழுதியது அந்த பைத்தியம்.

ஆறாவது நாள் ஒரு தபால் வந்தது. ஏழாவது நாள் ரூபாய் நூற்றைம்பது வந்தது. அந்த தபால் வந்ததும் அதை பிரித்து வாசித்தது அந்த பைத்தியம். அதில் ஏழு ஜீவர்கள் சிறிய சிறிய

காகிதத்தில் வெகு உருக்கமுடன் அந்த பைத்தியத்தை காணாமல் துடித்த நிலையில் புலம்பலாக எழுதியிருந்தார்கள். அதை படிக்க முடியவில்லை. இந்நிலை கண்ட ஸ்ரீஸ்வாமிகள் இங்கே கொடு, நான் வாசிக்கிறேன் என வாங்கிப் படித்தார். அவர் கண்களிலும் கண்ணீர் பனித்து நின்றது. ஒருவகையாக படித்து முடித்தார். அதன் பெயரைச் சொல்லி அழைத்து, ஆமாம்! இப்படிப்பட்ட அன்பு உள்ளங்களை இவ்வளவு காலமாக எப்படி பிரிந்து இருக்க முடிந்தது? எனக்கேட்டார்.

அந்நிலையில் அந்த பைத்தியத்தின் கவலை எல்லாம் ஸ்ரீஸ்வாமிகளை எப்படியும் ஊருக்கு அழைத்துச் சென்றுவிடவேண்டும் என வேகம் உண்டாயிற்று. வந்த பணம் ரூபாய் நூற்றைம்பதையும் அவர் கைகளில் கொடுத்து சென்னை செல்ல இரண்டு டிக்கட் எடுக்கும்படியும், அங்கு சென்று திருமந்திரநகர் செல்ல டிக்கட் எடுத்துக் கொள்ளலாம் எனவும் பணிவுடன் கூறியது. ஸ்ரீஸ்வாமிகளும் சிரித்துக் கொண்டே, சற்று பொறு அவசரம் கொள்ளாதே எனச்சொல்லி விஜயவாடாவுக்கு இரண்டு டிக்கட் எடுத்து வந்தார். என்ன ஸ்வாமி! சென்னைக்கு டிக்கட் எடுக்கச் சொன்னால் விஜயவாடாவுக்கு எடுத்து வந்திருக்கிறீர்களே? அங்கு இறங்கி வேறு எடுத்துக் கொள்ளலாம் என எண்ணமா? சரி பரவாயில்லை எனச்சொல்லிய வண்ணம் வண்டியில் ஏறி அமர்ந்தார்கள். வண்டி தென்திசையை நோக்கி வேகமாக வந்துகொண்டிருந்தது.

அப்பொழுது ஸ்ரீஸ்வாமிகள் சொன்ன வாசகம்:

‘‘குழந்தாய்! நீ குழந்தை உள்ளம் கொண்டவன், ஆகவே உன்னை இனி குழந்தை என்றே அழைக்கிறோம். (அன்றுதான் அவரிடம் நான் என்ற வார்த்தை மாறியது) நீ எம் வழியில் வந்து விட்டாய், இனி உன்னை எதுவும் பாதிக்காது. நீ உன் ஊர் செல்லலாம். எம்மை அங்கு அழைக்க வேண்டாம். யாம் வந்த காரியம் பூர்த்தி ஆகியது. உன் மனோநிலை எமக்குத் தெரியும். இனி

இந்த வடிவம் எங்கிருந்து வந்ததோ அங்கேயே லயமாகும். உன் பொருட்டாகவே வந்தோம், யாத்திரையும் உனக்காக பூர்த்தியாக முடித்தோம்''.

உனக்கு தந்தையாகவும், ஸ்ரீஸத்குருநாதனாகவும் விளங்குபவர் ஸ்ரீ வியாசபகவான் என உணர்வாயாக.

இந்த கலியுகத்தில் உன்னை சம்ரட்சிக்கும் பொருட்டு உனக்கு முன் தோன்றி தம் சேவையை உனக்குக் கொடுத்து உன்னை ஆட்படுத்தவே இந்த ஓர் நாடகம் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. இந்த நாடகத்தில் உணர்ச்சியுடன் நடிக்காதே! பொருந்தியதைப் போல் நடிக்க வேண்டும்.

இனி நீ வந்த காரியம் அதாவது உன் கடமை ஸ்ரீபிதா சேவையும், ஸ்ரீஸத்குரு சேவையும்தான்! இந்த இரண்டும் உனக்கு ஒன்றாக இணைந்து அமைந்திருக்கிறது.

மற்றும் விவகாரம் அனைத்தும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக எப்படி பற்றியதோ அதேநிலையில் உன்னைவிட்டு அகலும். நீயாக எதையும் விலக்க வேண்டியதில்லை. அதை யாம் நிலையறிந்து நிவர்த்தித்து ஒவ்வொன்றாக விலக்குவோம். இதுவரை நீ அனுபவித்த நிலைகள் சகலமும் பேரானந்தமே! இனி நீ உன் ஸ்ரீஸத்குரு சேவையின் மூலமாக சுயானுபூதி கூடி அனுபவிக்கும் நிலைகள் பிரம்மானந்தமாகும்.

நீ உணர்ந்த அனுபவநிலைகளை, ஞான வேட்கையில் தவிக்கும் பக்குவான்மாக்களுக்கு மட்டும் உணர்த்த வேண்டும். பெரும்பாலும் எதுவும் கண்டு கொள்ள முடியாத ஸ்ரீஅவதூத நிலையில்தான் நீ சஞ்சரிக்க வேண்டும். எவ்விடத்தும், எக்காரணம் கொண்டும் எந்த வல்லமைகளும் காட்டக்கூடாது. நீறுபூத்த நெருப்பாக இருக்க வேண்டும். அதற்கு தக்க சான்று ஸ்ரீஜடபரதனின் நிலையாகும். அதை மட்டும் உணர்ந்து நோக்கு. அது உனக்கு எளிதில் லபிதமாகும்! உன் ஸ்ரீஸத்குரு சேவையில் நீ பரிபாகப்பட்டு

வரும்போது எம் அம்சம் தாமே சித்திக்கும்! என ஆசி வழங்கினான் எம் ஸ்ரீமாதவன்.

எம் ஞானச்செல்வங்களே!

இந்நிலையில் அவன்(உணர்ந்த நிலையில் அவன் என்ற வார்த்தை வருகிறது) உரையாடி வருகிறான்! ஆனால் தம் ஸ்ரீவிஷ்ணு மாயையால் மறைத்தான் போலும்! பித்துப்பிடித்த நிலையில் அது அமர்ந்திருக்கிறது. உணர்ச்சியும் அற்றுவிட்டது. அந்நிலையில் ஓர் மரத்தடியில் ஓர் பாறையின் மேல் அவன் அமர்ந்திருக்கிறான். அவன் திருவடியின்கீழ் திருவடியைப் பற்றி வருடிய நிலையில் அந்த பைத்தியம் அமர்ந்திருக்கிறது. அந்நிலையில் அதற்கு கண்ணீர் தாரைதாரையாக வழிந்தோடி அவன் திருவடியை அலம்பிக் கொண்டிருக்கிறது. எதுவுமே பேச முடியாமல் வாயை அடைத்துவிட்டான் போலும்.

ரயிலில் வந்து கொண்டிருந்த அந்த இரண்டும் இறங்கியதும் தெரியவில்லை, ஜனசந்தடியான அந்த பெரிய ஜங்ஷனில் ஜீவர்கள் அதிக நடமாட்டம் இல்லாமல் செய்து விட்டான். அந்த ஸ்டேஷனில் அந்த பெரிய ஆலமரம் எப்படி வந்தது? அந்த வட்ட வடிவமான பாறை எப்படி வந்தது? இவை அனைத்தும் மாயாஜாலமாக தோன்றியது. நாடகத்தின் நாயகனே நடத்தும்போது எதுதான் நடக்காது? அங்கு கண்டதையும், அனுபவித்த நிலைகளையும் எழுத முடியவில்லை. அந்த பைத்தியத்தை பேச முடியாமல் செய்த ஸ்ரீமாயவன் - சூஸ்திரதாரி ஏதோ இரண்டொரு வார்த்தைகளை மட்டும் பேச அனுமதி தந்தான் போலும்?

ஹே... சர்வ ஜீவதயாபரா! ஏ... தீனபந்தோ! சரணாகத வத்ஸலா! இந்நிலையில் உன்னிடம் எதைக் கேட்க முடியம்? ***கேட்பன அழியும், காண்பன மறையும்! கேள்வி அற்ற நிலையை அருள்வாய்! அர்த்தமற்ற காட்சிகளை மறைப்பாய்!*** *ஏதோ ஓர் வழியாக உன் நாடகத்தை நடத்தி முடித்துவிட்டாய்! ஒரு வருஷமாக உடன் இருந்த நீ* ***பொய்யைக்காட்டி மெய்யை மறைத்து உணர ஒட்டாமல்***

செய்து விட்டாயே! இப்பொழுது மெய்யை உணரும் நிலையை கொடுத்து பொய்யை மறைக்கிறாய் போலும்? இதுதான் ஜீவர்களிடம் நீ காட்டும் பரிவா? எட்டும்நிலையில் இருந்து கிட்ட வந்ததும் மறைவதா? அதனால்தான் உன்னைக் கபடநாடகன் என அழைக்கிறார்கள் போலும்?

ஹே... ப்ரபோ! எம் ஐயனே! நீ எந்நிலையில் இருந்தாலும் சரி, இந்த அபலையுடன் கூட வரலாகாதா? உடன் வந்து எவரும் காணாநிலையில் நீ இருக்கலாகாதா? உன்னால்தான் சகலமும் முடியுமே! ஏன் இந்த பாராமுகம்? உனக்கு இனி எந்த சிரமமும் தராது ஐயனே! உன் சேவையும், ஸ்ரீகுருதேவர் சேவையும் இணைந்து தரலாகாதா? நீ கூட வந்தால் போதும், உன்னை எவருக்கும் காட்டிக் கொடுப்பதில்லை. சபரிமலை செல்லலாம் எனச்சொன்னாயே அது வரையிலாவது உடன் இருக்கலாமே என உருகி கேட்டது.

அதற்கு அந்த சூஸ்திரதாரி சொன்னது:-

''குழந்தாய்! சகலமும் உனக்கு உணர்த்தியும் நீயே உணர்ச்சிகளுக்கு இடம் கொடுக்கலாமா? வினை தூலத்தின் பிரிவாலும், மாயா வடிவத்தின் மறைவாலும் நீ வருந்தாதே! யாம் என்று உன்னைப் பிரிந்தோம்? எந்நிலையிலும் உன்னுடனே இருக்கிறோம். நீயே நாமதேவனின் ஞானநிலையை எமக்குப் போதித்தாயே? அதை மறந்துவிட்டாயா? அப்படியானால் ஊருக்குத்தான் உபதேசமா? அது உனக்குக் கிடையாதா? அதை நீயும் அனுஷ்டிக்க வேண்டாமா?

எதையும் முதலில் நீ அனுபவி! உன் அனுபவ நிலையை உணரத்துடிக்கும் பக்குவான்மாக்களுக்கு மட்டும் அதை புகட்டு! நீ கண்டதையும், கேட்டதையும், படித்ததையும் புகட்டாதே! அதை நீ உணர்ந்து ஸ்வய அனுபவம் சாத்தியமானால் உணரும் ஜீவர்களுக்கு உணர்த்து. உன் ஸ்வய அனுபவத்தை சொல்வதுதான் உண்மையாகும்! அது பலன் கொடுக்கும்!

எம் வாக்கியப்படி நீ சபரிமலை என்று வருவாயோ அன்று உனக்காக ஒரு நாள் மட்டும் காத்து நிற்போம் இது உறுதி!'' என உறுதிமொழி கொடுத்து மயக்கினான் போலும்.

குழந்தாய்!

அதோ வண்டி புறப்பட ஆயத்தமாகிவிட்டது, இதோ உன் ஊர் (சென்னை) செல்லும் சீட்டு, இந்தா மீதிப்பணம் எனச்சொல்லி எல்லாம் அதன் பைகளில் போட்டுவிட்டான். அந்த சென்னை செல்லும் சீட்டு எப்பொழுது எப்படி எடுத்தான் என தெரியவில்லை. எப்படியோ ஓர் மாயா நாடகம் நடந்து முடியும் தருவாயில் இருந்தது.

அந்த பைத்தியத்தை கைத்தாங்கலாக அழைத்து வந்து ஓர் கம்பார்ட்மெண்டில் அமர வைத்தான். என்ன காரணமோ அந்த வண்டியில் எந்த ஜீவர்களும் ஏறவில்லை! எம் பிரபுவின் தோள்களை பற்றி கதறியது. அதன் சிரசை தம் இருகரம் கொண்டு தடவிக் கொடுத்தான். இருக்கையில் அவன் அமர்ந்தான். அவன் மடியில் சிரம் புதைத்து கதறி அழுதது அந்த பைத்தியம். அதன் சிரசில் தம் இருகரத்தையும் வைத்து நிமிர்த்தினான். அவன் கண்களிலும் கண்ணீர் பெருக்கெடுத்து ஓடியது! (அது கண்ணீர் அல்ல; ஜீவர்களை மயக்கும் நடிப்பு) அந்நிலையில் அந்த பைத்தியம் அந்த ஸ்ரீமாயவனின் கண்ணீரைத் துடைத்தது.

ஸ்ரீமாயவனின் மாயம், வண்டியின் வெளியே அவன் நின்றான், எதிரில் உள்ள டீ ஸ்டாலுக்குச் சென்றான். மூன்று வாழைப்பழங்கள் வாங்கி வந்தான். ஒன்றை உரித்தான், அந்த பைத்தியத்தின் வாயில் புகட்டினான். இரண்டை அதன் கரத்தில் கொடுத்தான். அதில் ஒன்றை உரித்து அவன் வாயில் ஊட்டியது! மீதி ஒரு பழம் இருந்தது; அதைப் பிரசாதமாக வைத்துக் கொண்டது. வண்டி புறப்பட்டது!

தேவாதிதேவா...! ஹே... பிரபோ...! என அலறியது அந்த பைத்தியம்.

அவன் இடுப்பில் கரம் வைத்து ஓர் மோகனப் புன்னகையுடன் ஸ்ரீபண்டரியில் நிற்பதுபோல் நின்றான்! அந்த காட்சியுடன் அவனை உள்ளத்தில் வைத்து கதவுகளை இறுக மூடிக்கொண்டது. உணர்வற்ற ஜடமாகி விட்டது. அந்த ஜடம் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கிறது. அந்த ஸ்ரீவாசுதேவனானவன் உள் இருந்து அதை அசைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். அதன் இயக்கம் புரியவில்லை! அது கர்மாவோ, மாயையோ அதை அவனே அறிவான்!

புனித யாத்திரை முடிந்தது!

எல்லாம் நீ!

அவன்தான் தாங்களா? தாங்கள்தான் அவனா?

குழந்தைகளே!

அவன் அருளால் அவன் கொடுத்த அந்த ஓர் வாழைப் பழத்தோடு அதிகாலை ஐந்து மணி அளவில் இது திருமந்திரநகர் வந்து இறங்கியது. ஒரு வருஷம் கழித்து வந்ததால் அது திருமந்திர நகராகத் தெரியவில்லை; ஒரு புதிய உலகத்திற்கு வந்திருப்பதாக ஓர் உணர்வு தட்டியது. நேராக கோவிலுக்கு சென்றது.

கோவிலில் ஸ்ரீஸ்வாமிகளைக் காணவில்லை. தோட்டத்திற்கு சென்றது; அங்கு செடிகளுக்கு ஜலம் பாய்ச்சிக் கொண்டிருந்தார்கள். தோளில் இருந்த ஜோல்னாப்பையை அங்கு ஓர் ஓரமாக போட்டுவிட்டு அவர் திருவடிகளில் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்தது அந்த பைத்தியம். எழுந்தவுடன் அவர் தம் தோளில் அதை சாத்திக்கொண்டு இறுக அணைத்துக் கொண்டார். இருவரும் எதுவும் பேசவில்லை; பேச முடியவில்லை. இருவர் கண்களிலும் கண்ணீர் கொட்டியது. அந்த பைத்தியத்தை கோவிலுக்கு அழைத்து வந்தார்.

எம் திருவடி! முதலில் குளி என்றார்கள். அதுவும் குளித்துவிட்டு வந்தது; அதற்குள் எப்படியோ இட்லி, வடை, பூரி என சில பதார்த்தங்கள் வாங்கி ரெடியாக இருந்தார்கள். வந்தவுடன் சாப்பிடு என்றார்கள். அப்போதும் இந்த பைத்தியத்திற்கு கண்ணீரை நிறுத்த முடியவில்லை. தயாராக இருந்த இலையை அவருக்கொன்றும் இதுக்கொன்றுமாக போட்டு ஜலம் தெளித்து அந்த பைத்தியமே இருவருக்கும் பரிமாறியது. ''ம்'' சாப்பிடு என்றார்கள். அதனால் ஏனோ ஆகாரம் ஏற்க முடியவில்லை. எம்

ஐயாவே இதுக்கு வாயில் ஊட்டினார்கள், இதுவும் அவருக்கு மூன்று வாய் ஊட்டியிருக்கும்; பின் இது சாப்பிட சாப்பிட அவர் இலையிலுள்ளதையும் எடுத்தெடுத்து இதன் இலையில் வைத்து விட்டார்கள்.

அப்போது அவர் சொன்ன வாசகம்:

திருவடி! நீதான் சாப்பிடவேண்டும். நீதான் வளரும் குழந்தை; உன் உடம்புக்கு இப்போது ஆகாரம் தேவை. ''உண்டவன் உரம் (வேலை) செய்வான்''. இது வாழ்ந்து முடிந்த கட்டை; இதுக்கு சிறிதளவு போதும். அதற்கு மேலும் சாப்பிட்டால் இங்கு ஜீரணமாகாது. உன் உடம்பு உழைக்கவேண்டும்; இன்னமும் உழைப்பு இருக்கிறது; நீ இங்கு அனேகருக்காக இருக்கவேண்டும்; **யாம் உன் ஒருவனுக்காகவே இருக்கிறோம்.**

ஐயா! இதனுடன் வந்தவர் போலவே சொல்கிறீர்களே! அவர் உங்களுக்குத் தெரியுமா? ஆனால் உடன் வந்தவர் அந்த விட்டலாகவே தோற்றும்; பின் மறைபடும்; பின் தோற்றும்; பின் மறைபடும்; ஏன் இந்த நாடகமோ? ஏன் வந்ததுதான் வந்தான் யாம் தான் வந்திருக்கிறோம் என ஓர் பொறி தட்டினால் போதுமே அவனை கொள்ளைகொண்டு போய்விடுவோமா என்ன? ஏன் இந்த மறைப்பு?

எம் ஐயா அவர்கள் சிரித்துக்கொண்டே சொன்னார்கள், ஏன் திருவடி! தோற்றுவது யாரிடத்தில்? மறைவது எவ்விடத்தில்? என இதை நீ உணரலாமே?

ஐயா! அதை அந்த நேரம் ஒரு வருஷ காலமாக உணரமுடியவில்லை. ஆனால் இன்று தாங்களைக் கண்டதும், இந்த கேள்வியைக் கேட்டதும் உணரமுடிகிறது. அதாவது தோற்றியது அறிவிடத்தில்; மறைந்தது மன மாயையிடத்தில்.

அவர் கேள்வி: அறிவென எதைச்சொல்கிறாய்? மனமென எதைச் சொல்கிறாய்?

அது சொன்னது, உள் உணர்வை அறிவென உணரமுடிகிறது. காணும் காட்சியையும், அது சம்பந்த எண்ணத்தையும் மனமென தெரிகிறது.

அவர் கேட்டார், அப்படி இப்போது இருக்கிறதா?

அது சொன்னது, ஐயா! உள் உணர்வு அவன்தான் என உறுதிகொள்கிறது. ஆனால் கண்ட காட்சியோ, நடந்த நிகழ்ச்சியோ, இப்படியும் இருக்குமா? இதுவும் நடக்குமா? என கேள்விக்குறியாக அசைந்து கொண்டே இருக்கிறது.

அவர் கேட்டார், திருவடி! இப்போது உணர்வு மெய்யா! காட்சி மெய்யா?

அது சற்று திகைத்தது. வாய் பேசமுடியவில்லை. ஆழ்ந்து உணர்ந்தது.

அது சொன்னது, ஐயா! அந்த உணர்வு இன்னமும் அசையாமல், அழியாமல், மாறாமல் இருக்கிறது. ஆனால் காட்சி அந்த வினாடி ஓர் இன்பதுன்பத்தை தந்து அந்த வினாடியே மறைந்துவிட்டதே. அப்படியானால் காட்சியும், நிகழ்ச்சியும் வந்து, இருந்து, மறைவதால் அதை பொய்யென உணர முடிகிறது. இந்த உணர்வை **''அவன்தான்''** என்ற மெய்யை அசைக்கவோ, அழிக்கவோ, மாற்றவோ முடியவில்லையே.

எம் திருவடி! அப்படியானால் மனக்கண்ணினால் காணும் காட்சியையும், கேட்கும் வார்த்தைகளையும், நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகளையும், முதலில் ''அவனாக'', ''அவனுடையதாக'' உணரவேண்டும். இந்த மெய்யுணர்வை (அறிவை) மட்டும் வைத்துக்கொண்டு மேலே சொன்ன மூன்றையும் தள்ளிவிடலாமே?

அது கேட்டது, அவன் வந்ததற்கு, அவனை கண்டதற்கு, அவனோடு உரையாடியதற்கு மேலே கூறிய மூன்றுதானே ஆதாரம்?

ஐயா திருவடி! **ஸத்யத்திற்கு தோற்றம், இருப்பு, மாற்றம், மறைவு இல்லவே இல்லை. அது தன்னை தோற்றுவித்துக் கொள்வதற்காக இப்படி ஓர் பொய் வேஷம் அணிந்துதான் தீரவேண்டும். ஆகவே வேஷத்தைக் கலைத்துவிடு; உள் நிற்கும் உண்மையை மட்டும் ஏற்றுக்கொள்.**

அது சொன்னது, ஐயா! இப்போது தாங்கள் கொடுக்கும் உதாரணமும், அறிவுரையும் அதீதமாக இருப்பதால் இதனால் ஏற்றுக் கொள்ளமுடியவில்லை.

அவர் கடகடவென சிரித்தார். உண்மைதான் திருவடி! இன்னமும் காலப்போக்கில் அந்த மெய்யுணர்வு உனக்குக் கூடும். அதுசமயம் இவரைவிட விளக்கம் அதிகமாக நீ தரமுடியும்.

அது கேட்டது, அது எப்படி முடியும்? தாங்களைவிட அதிகம் தரமுடியுமென்றால் இதற்கு விளங்கவில்லையே!

ஐயா திருவடி! ஸ்ரீவேதவியாசரையும், அவர் குமாரன் ஸ்ரீசுகப்பிரம்ம ரிஷியையும் படித்தும் இருக்கிறாய்; இவரிடம் பாடம் கேட்டும் இருக்கிறாயல்லவா? அவ்விருவரின் விளக்கமே நம் இருவரின் அனுபவ பாடம்.

அது சொன்னது, அது எப்படி எப்போ வாய்க்குமோ? அது தாங்கள் கிருபையால் அது முடியட்டும். இதனுடன் வந்தது நம் விட்டலன் என்றா சொல்கிறீர்கள்?

அவர் சொன்னார், அதிலும் சந்தேகமோ?

அது கேட்டது, அவன் விட்டலன் என்றால் அதை நீங்கள் மெய்ப்பித்துக் காட்ட முடியுமா? அவர் கடகடவென சிரித்தார்.

பின் அவர் சொன்னது: உனக்கு அந்த பண்டரியில் இருக்க சலித்து இங்கு திரும்பி விடவேணுமென்று முடிவு செய்தாய்; அவனே வந்து அந்த எண்ணத்தை தடுத்து ஆட்கொண்டான். பின்

நீங்கள் இருவரும் ஓர் மஹான் மூலமாக சந்நியாசம் (தற்காலிகமாக) ஏற்று நதியில் இறங்கி சில பிரதிக்ஞைகளையும் செய்தீர்கள்.

1. புனிதயாத்திரை முடியும் பரியந்தம் ரயில் டிக்கட் எடுக்கக் கூடாது. T.T.E. டிக்கட் எங்கே? எனக்கேட்டால் உடனே இறங்கி விடவேண்டும். மறுமுறை ரயிலில் ஏறினால் டிக்கட் இல்லாமல் வண்டி ஏறக்கூடாது. அத்துடன் புனிதயாத்திரை முடிந்துவிட்டதென உணரவேண்டும்.

2. பெரும்பாலும் சுடுகாட்டில்தான் (இடுகாடு ஆகாது) இரவு படுக்க வேண்டும்.

3. யாசகம் எடுக்கும்போது நீதான் பாடவேண்டும்; அவன் தாளம் போடவேண்டும்.

4. பணம் ரூபாய் நான்கு அல்லது ஐந்திற்குள்தான் சேர்க்கவேண்டும்; அதிக பணம் சேர்க்கவும் கூடாது, இருப்பு இருக்கவும் கூடாது.

5. நம் இருவருக்கு மேல் வேறு கூட்டம் சேர்க்கக் கூடாது. அன்று சாப்பாடு எங்கேனும் கிடைத்துவிட்டால் எங்காவது ஓர் இடத்தில் அமர்ந்து ஒரு மணி நேரம் பஜனை செய்தே ஆகவேண்டும்; பணம் வாங்கக் கூடாது.

6. நீ எமக்கு குரு; யாம் உனக்கு குரு; உலகில் வேறு குரு எவரும் இல்லை. அது புனித யாத்திரை முடியும் பரியந்தம்தான்.

7. விறகு பொறுக்கி கல் அடுப்புக்கு கல் எடுத்துக் கொடுப்பது உன் வேலை; சமைப்பது எம்வேலை; சாப்பிடுவது நம் இருவருமே இருந்தாலும், ஆகாரம் உனக்குத்தான் அதிகம் மீதி இருப்பதை யாம் உண்கிறோம்.

ஏன் திருவடி! இப்படியெல்லாம் ஓர் பிரதிக்ஞை ஏற்றுக்கொண்டுதானே பிரயாணம் துவங்கினீர்கள்?

இவையாவற்றையும் ஆதியோடு அந்தமாகக் கேட்ட அந்த பைத்தியம் சரேலென அவர் திருவடிகளில் பற்றியவண்ணம் கதறி அழுதது.

அந்த பைத்தியம் சொன்னதாவது:

ஓ.. எம் குருதேவா! (இங்கு வார்த்தை மாறியது ஆனாலும் அது நிலைத்து நிற்கவில்லை அங்கு எம் கவனக்குறைவே காரணம்) உடன் இருந்தவர் போல அனைத்தையும் அப்படியே ஒப்பிக்கின்றீர்களே! உம்மை எப்படி உணர்வது? **அவன்தான் தாங்களா? தாங்கள்தான் அவனா?** புரியவில்லையே ஐயா! .... என கண்ணீர் விடும்போது...,

ஐயா ஆசீர்வாதம் செய்வது போல் இதன் சிரசில் கரங்களை வைத்து (அனைத்தையும் மறைத்து) பொறு! பொறு! அவசரப்பட்டுவிடாதே. அவன் அவன்தான்! யாம் யாம்தான்! அவன் யாமாக முடியாது; ஆனால் யாம் அவனாகுவோம். அதை பிற்காலத்தில் உன் ஸ்வய அனுபவத்தில் உணர்வாய்! காலம் (கண்ணன்) உன்னைக் கனிய வைக்கும். அக்கனியை யாம் சுவைப்போம்.

இந்த பைத்தியத்திற்கு அது கனவா? இது கனவா? அல்லது இரண்டும் நினைவு தானா? புரியாமல் குழம்பும்போது அவர் சொன்னார், (முதுகில் ஓர் தட்டு தட்டி; அனைத்தையும் அந்த வினாடி மறக்கடித்தார்) ஏண்டா திருவடி! மணி ஒன்பது ஆகப்போகிறது. வீட்டிற்கு சென்று உன் தற்காலிக உறவு, சுற்றம் அனைத்துக்கும் இங்குள்ள கடையில் இருந்து இனிப்புகள் நிறைய வாங்கிச்சென்று, பிரசாதமாக கொடுத்து, அவர்கள் சோகத்தை மாற்று. ஓய்வு எடுத்துவிட்டு இரவு இங்கு வரலாம் எனச் சொல்லி அனுப்பிவைத்தார்கள்.

எவன் யாத்திரை போனானோ? எவன் கூட்டிச்சென்றானோ? எவன் திரும்பி வந்தானோ? எவரிடம் கதை அளந்தானோ? எவர் கதை கேட்டாரோ? கதை எவருடையதோ? இவை அனைத்திற்கும் எவன் பொறுப்போ?

சென்றதும் ஒருவனே!
அழைத்துச் சென்றதும் ஒருவனே!
கொணர்ந்து சேர்த்ததும் ஒருவனே!
அவன் ஒருவனையன்றி அன்னியமில்லை;
அந்த ஒருவனும் அதற்கு அன்னியமில்லை
இதை பிற்கால அனுபவத்தில் உணர்ந்தோம்!

எல்லாம் நீ!

ஸத்தியம் பேசு.
(ஸத்திய வாக்கை) தர்மம் செய்.
நாவை அடக்கு.
கருணையோடு இரு.

சபரிமலையில் ஸ்ரீபக்தவத்ஸலன்!

எம் குழந்தைகளே!

முன்பு அவனுடன் சிலகாலம் சஞ்சரித்த யாத்திரை முற்று பெறவில்லை. காரணம் சபரிமலையில் அவனை தரிசித்தால்தானே அது பூர்த்தியாகும். எப்படியோ அந்த ஜடம் திருமந்திர நகர் வந்தது. மார்கழி மாத கடைசியில் அது ***சபரிமலை*** *யாத்திரையை மேற்கொண்டது! வழக்கமாக பெருவழிப்பாதை வழியாக அது பம்பை நதி சென்று ஸ்ரீ அடியார்களுடன் தங்கி மறுநாள் சந்நிதியை நோக்கி வேகமாக சென்றது.*

ஸ்ரீ சபரி பீடத்தில் ஸ்ரீ அன்னை சபரி மாதாவை தரிசிக்கும் பாக்கியம் பெற்றது. ஸ்ரீ ஐயப்பனுக்கு ஸ்ரீஸத்குருவாக அமர்ந்த ஸ்ரீ சபரிமாதா பழுத்த பழமாக ஓர் பாறைமீது அமர்ந்திருந்தாள். ஸ்ரீ அன்னையே அதன் பெயரைச் சொல்லி அழைக்க அந்த பைத்தியம் அவள் திருவடிகளில் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்து எழ எம் அன்னை புன்முறுவலுடன் எம் செல்வமே! உனக்காகவே ஐயன் காத்துக் கொண்டிருக்கிறான் என உணர்த்தினாள். ஓர் யந்திரமாக சந்நிதியை நோக்கி ஓடியது அந்த பைத்தியம்.

பகல் பனிரெண்டு மணி இருக்கலாம், ஸ்ரீ ஐயப்பன் சந்நிதியில் எந்த நேரமும் ஆயிரக்கணக்கான அவனை தரிசிக்கும் பக்தர்கள் ஆரவாரத் (ஐயப்ப நாமகோசம்) தோடு இருக்கும் இடம் அமைதியாக இருந்தது. ஒரு பத்து பதினைந்து பேருக்குமேல்

இருக்கமாட்டார்கள். அவர்களும் அமைதியாக தரிசித்து பிரதக்ஷணமாக வந்துகொண்டிருந்தார்கள். அங்கு ஸ்ரீ ஐயன் சந்நிதியில் முன்னே உள்ள கம்பியில் சாய்ந்தபடி இருகரமும் இடுப்பில் வைத்த நிலையில் அந்த ஸ்ரீ பக்த வத்ஸலன் மௌனானந்தமாக நின்று கொண்டிருந்தான். அதை மௌனானந்தமாகத் தான் தரிசிக்க முடிந்ததே தவிர வாக்கியார்த்தம் அங்கு இல்லை. அந்த தரிசனமானது ஸ்ரீ பிரம்மானந்த நிலையில் அமைந்தது போலும்! அதை அவனே அறிவான்.

எல்லாம் நீ!

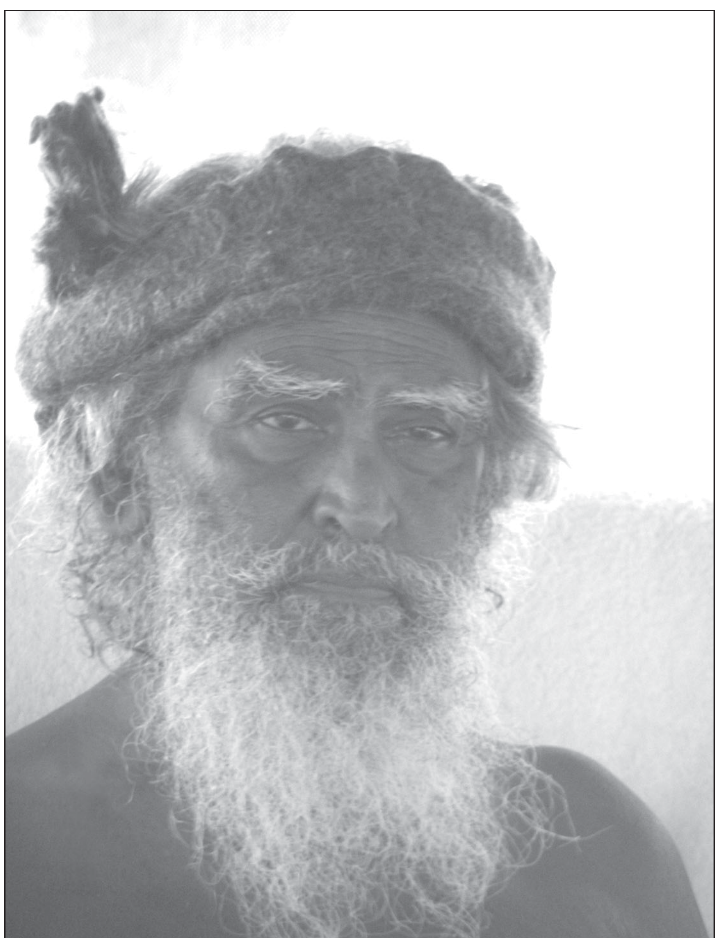

ஸத்தியம் பேசு.
(ஸத்திய வாக்கை) தர்மம் செய்.
நாவை அடக்கு.
கருணையோடு இரு.

காந்தமலை ரகசியம்!

குழந்தைகளே!

அடுத்து இரண்டு வருடம் சென்றது! சபரி மலையில் அவன் சந்நிதி எதிரில் காந்தமலை என்ற ஓர் மலை உண்டு. அந்த காந்தமலையில் தை முதல் தேதியில் சூரிய அஸ்தமனத்தின் பிறகு சுமார் ஆறரை மணி அளவில் இருள் சூழும் நேரத்தில் ஜோதி தெரிவது வழக்கம். சபரிமலை செல்லும் ஐயப்ப பக்தர்கள் அவரவர் சங்கல்பத்திற்கு தக்கபடி அனுமானித்து அந்த ஜோதியை தரிசித்து வருகிறார்கள். அதை அனேகர் சுயஞ்ஜோதி என்றும், அதன் அருகில் எவரும் செல்ல முடியாது என்றும், அந்த காந்தமலைக்கு எவரும் சென்றது இல்லை என்றும் பயமுறுத்தி அங்கு எவர் சென்றாலும் மீள முடியாது என்றும் ஓர் பயமுறுத்தலை உண்டு பண்ணி வைத்திருந்தார்கள்.

அந்த பைத்தியம் தன் உடன் வரும் ஸ்ரீஅடியார்களிடம், அது காட்டப்பட்டு வருகிற ஓர் ஜோதி என்றும் அதாவது அது கற்பூர ஜோதி என்றும் கூறியது. அதை எவரும் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை, காரணம் அதை ஆண்டாண்டு காலமாக தரிசித்து தம் மனோமய கற்பனையினால் அதை சுயஞ்ஜோதியாகவே கருதி வழிபட்டு வந்தார்கள். ஆனால் அது ஜோதி தரிசனம்தான். அதை எந்நிலையில் தரிசிக்க வேண்டும், எப்படி உணர வேண்டும்? என ஓர் நியதி உண்டு. காட்டப்படும் ஓர் ஜோதியை சுயஞ்ஜோதியாக ஒப்புதல் கூடாது.

ஓர் மகர ஜோதிக்கு முன் தினம் அந்த காந்தமலைக்கு சென்று அதன் உண்மை இன்மையை உணர வேண்டுமென அவன் சங்கல்பத்தைக் கொடுக்க அந்த பைத்தியம் ஓர் கருவியாக இயங்கியது. அந்த பைத்தியம் தம் ஸ்ரீஸத்குருதேவரிடம் விபரம் கூறி விடை கேட்க அவரும் அனுமதி கொடுக்க அந்த வருஷம் தை மாதம் முதல் தேதிக்கு முன்பு செல்ல சங்கல்பித்து உடன் வரும் ஸ்ரீஅடியார்கள் சிலரிடம் தெரிவிக்க அவர்களும், ஸ்வாமி! இது விபரீத விளையாட்டு! இந்த விளையாட்டு வேண்டாம் என கேட்டுக் கொண்டார்கள். ஆனால் அந்த பைத்தியம் தம் ஸ்ரீஸத்குருதேவரின் திருவருளை மேற்கொண்டு காந்தமலை செல்லப் புறப்பட்டது.

ஜோதி தோன்றும் இடத்தை குறிப்பாக வைத்து மலை ஏற ஆரம்பித்தது. பாதை இல்லாததாலும் பாறைகளும், புதர்களும் அடர்ந்திருப்பதாலும் செங்குத்தாக அதாவது நெட்டு ஏற்றமாக இருப்பதாலும் மேலே செல்ல அதிக சிரமம் உண்டாகியது. அது அணிந்திருந்த வேஷ்டி, பனியன் இவைகளை முட்கள் பிடித்து இழுத்தன போலும். விரக்தியின் காரணமாக ஓர் முடிவுக்கு வந்து வேஷ்டி, டிராயர், பனியன் இவைகளை களைந்து தம் துண்டில் சுற்றி ஓர் பாறை மீது வைத்துவிட்டு கௌபீனதாரியாய் மேல் நோக்கி ஏறியது! ஆரம்ப நிலையில் உயரம் சிறியதாக தோன்றியது. ஆனால் செல்லச்செல்ல அந்த இடத்தை அடைய முடியவில்லை. சுமார் மூன்று மணி நேரம் ஊர்ந்து ஊர்ந்து எப்படியோ ஓர் முக்கூட்டு (மூன்று சிகரங்கள் சந்திக்கும் இடம்) சமவெளி வந்தது. அந்த இடமே கீழ் இருந்து குறி வைத்த இடமாகும் என அறிந்தது.

அது ஓர் சிறிய மைதானமாக செடியும் கொடியும் பின்னிய நிலையில் அங்கே ஓர் சுனை இருந்தது. அது மிகச்சிறியதாக இருந்தாலும் ஜலம் சுரந்து கொண்டிருந்தது. அதன் அருகில் சென்றதும் தூலம் அதிகமாக சோர்ந்துவிட்டது. நடக்க சக்தி இல்லை. காரணம் முட்களும், கற்களும் தூலத்தைக் கிழித்து படாதபாடுபடுத்தி ரத்தக்களறி ஆக்கிவிட்டது. ஏறும் நிலையில் ஓர்

விரக்தியும், ஓர் வெறியும் இருந்ததாலும் அதுவும் அவன் கொடுத்த தன்மையினாலும் ஏறமுடிந்தது.

அந்த பைத்தியம் சோர்ந்து போய் ஓர் பாறையில் அமர்ந்துவிட்டது. தூலத்தின் வேதனை அப்போதுதான் அதை வாட்டியது. மேல் நோக்கி கவனிக்கும்போது ஒரு பர்லாங்கு தூரம் சென்றால் அந்த காந்தமலை முடிவுறும் எனத் தோற்றியது. ஆனால் நடக்க முடியவில்லை. இவ்வளவு தூரம் கொண்டு வந்துவிட்டாயே இன்னமும் சற்று தூரம்தானே! அதற்குள் ஏன் இந்த களைப்பைக் கொடுத்தாய்? போ என அனுமதித்தவனும் நீயே! இவ்வளவு தூரம் ஏற்றிவிட்டவனும் நீயே! உன் ஆணைப்படி வந்த கருவியை சேதப்படுத்திவிட்டாயே? தூலத்தையும் இத்துடன் முடித்துவிடுவாய் போலும்? அந்த அளவுக்கு ஆயாசமும் துன்பமும் உண்டாகி மரணபயநிலையை உருவாக்குகிறதே! இதுதான் ஸ்ரீஅடியார்கள் காந்தமலை பற்றி பயமுறுத்திய நிலை போலும்? பரவாயில்லை. அப்படியே முடிந்தாலும் முக்கியமான சிகரத்தில்தானே இந்த தூலத்தைவிட ஆணையிடுகிறாய். இது காந்தமலை அல்லவா? அந்த காந்தம் இந்த இரும்பை ஈர்த்துக் கொண்டது போலும்!

ஹே.. பிரபோ!

எது நடந்தாலும் உனக்கே பொருந்தும். எந்த நிலையிலும் இந்த தூலம் உன் கைப் பதுமைதானே? நடத்து உன் ராஜ்யத்தை! என சமர்ப்பணம் செய்து கொண்டிருக்கும் போது, ஓர் பெரியவர் மேலே இருந்து கீழே இறங்கி வந்து கொண்டிருந்தார். அவர் நல்ல பழுத்த பழம். அந்நிலையில் அவர் எப்படி அங்கு வந்தார் என்பதை மறைத்தான் போலும்? வந்ததும் அவன்தானே! பிறகு மறைக்காமல் என் செய்வான்? வந்த பெரியவர் கேட்கிறார், தம்பி! இதென்ன உடலெல்லாம் ரத்தக் காயம்? எந்த மிருகமாவது உன்னை தாக்கியதா? ஏன் இந்த சிரமம்? ஏன் இங்கு வந்தாய்? இங்கு எதைப் பார்க்கப் போகிறாய்? நீ பார்க்கும் அளவுக்கு இங்கு விசேஷமானது ஒன்றும் இல்லையே என்றார்.

அதுவும் அவர் திருவடியில் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரம் செய்தது, எழுந்திருக்க முடியவில்லை, நிலை அப்படி ஆகிவிட்டது. அவரும் சிரித்துக் கொண்டே சிரசில் கரம் வைத்து எழுந்திருக்கலாமே என ஆசி கூறினார். அவன் அருளால் அது எழுந்து, ஸ்வாமி! இதுதானே காந்தமலை? இங்குதானே ஜோதி தெரிகிறது? அந்த ஜோதியின் ரகசியத்தை தெரிந்து போகலாம் என தந்தையாகிய ஸ்ரீகுருதேவரிடம் அனுமதி பெற்று வந்தது. அதை தாங்களே உணர்த்தினால் மிகவும் நல்லது என அவரை மிகப்பணிவுடன் வேண்டியது. அவரும் கடகடவென அந்த காடே அலறும்படி சிரித்தார். அந்த சிரிப்பொலி இதுவரை எங்கும் கேட்டதில்லை.

குழந்தாய்!

ஜோதியைப் பார்க்க இங்குதானா வரவேண்டும்? இங்கு தெரிவதுதான் ஜோதியா? ஜோதியை நீ காணவில்லையா? அதை உன் தந்தையாகிய ஸ்ரீகுரு உணர்த்த வில்லையா? அறியாத மாந்தருக்கு பக்தி நிலையில் இது ஜோதிதான்! உண்மையை உணர்ந்த உன் போன்றவனுக்கு இது ஜோதி அல்லவே!

''கற்பூர ஜோதி பக்தர்களுக்கு!

குண்டலினி ஜோதி யோகிகளுக்கு!

ஆத்ம ஜோதி ஞானிகளுக்கு!''

இதில் நீ எந்த ஜோதியை உணரவேண்டுமோ அதை உணர்.

''காணும் ஜோதி மறையும்,

உணரும் ஜோதி உன்னுள் கலந்துவிடும்''.

இந்த காந்தமலை ஜோதி காட்டப்படும் ஜோதியாகும். இங்கிருந்து சற்று தூரத்தில் ஓர் இடம் இருக்கிறது. அங்கிருந்து கற்பூரத்தை கொளுத்தி ஜோதியாக காட்டுகிறார்கள். கற்பூர ஜோதியும் இந்த உலகில் மெய்யே! அது மனோமய கற்பனை வடிவாக பல

நிலைகளில் அவரவர் நிலைக்குத் தக்கவாறு தோற்றும். தோற்றுவது மறைந்தே தீரும். **உள்ளத்தால் உணரும் ஸ்ரீஆத்மஜோதியின் பிரகாசத்தினாலேயே இவ்வனைத்து அண்டங்களும், அதன் ஜீவகோடிகளும் நிலைபெற்று தாமே இயங்குகின்றன!** அப்படி இயங்கும் மாயா இயக்கத்திற்கு ஓர் வடிவம் கொடுத்து பக்தர்கள் அனைவரும் சகுணப் பிரம்மமாக வழிபாடு செய்கின்றனர். இந்த ரகசியம் அனைத்தும் நீ உன் அனுபவத்தினால் ஸ்ரீகுருதேவர் உணர்த்த உணர முடியும், காண முடியாது.

இங்கு சில தந்திரீகள் அதாவது மலையாள மாந்திரீகர்கள் சில சக்திகளை தமக்குப் பயன்படுத்திக் கொண்டு இங்கு வரும் எந்த ஜீவனையும் திரும்ப போகவிடாமல் அடக்கியும், அழித்தும் விடுகிறார்கள். ஆகவே இந்த காந்தமலை வந்தவர்கள் மீண்டதில்லை என பயமுறுத்தி வைத்திருக்கிறார்கள். அந்த தந்திரீகள் தை முதல் தேதி காலையில் இங்கு வந்துவிடுகிறார்கள். அன்று மாலை ஸ்ரீஐயப்பன் ஆலயத்தில் கற்பூர ஆரத்தி நடைபெறும் சமயம் கோவில் மணி ஆரவாரமாக ஒலிக்கும். அந்த நிலையில் இங்கு இவர்கள் கற்பூரம் நிறைய போட்டு ஓர் பாறையில் ஜோதியாக எரியப் பண்ணுகிறார்கள். இதுவே காந்தமலை ஜோதி ஆகும்.

கற்பூரமானது தம்மை முழுமையாக அர்ப்பணித்து மயமாக்குவது போல ஓர் உண்மை பக்தனும் தம்மை இறைவனுக்கு அர்ப்பணித்து முழுமையான சரணாகதியில் கரைத்துக் கொள்கிறான்.

ஒரு ஜீவன் தன் கர்மாவின் தூலத்தை அவித்தையை விரும்பாத தன்மையினால் மாயையினால் எரித்து ஞானஜோதி ஆகிவிடுகிறான். இந்நிலையிலேயே ஸ்ரீஐயப்பன் ஸ்ரீசபரிமாதாவை தரிசித்து ஞானோபதேசம் பெற்று தூல உணர்வுகளை களைந்தெறிந்து ஸ்ரீஅன்னையின் ஆணையின்படி இந்த இடத்தில் நின்று எதிரில் தெரியும் மலையில் ஓர் பெரிய பாறையை குறி வைத்து அம்பு தொடுத்து அடித்து ஓர் யதாஸ்தானத்தை அமைத்து அதாவது அதில் தாம் யோகஜோதியாய் அமர்வதற்கு திட்டம் செய்து தம்

ஸ்ரீஸத்குருவாகிய ஸ்ரீசபரி மாதாவை தியானித்து, தம் தூலத்தை யோகாக்கினியால் எரித்து ஸ்வயம் ஜோதி வடிவாகி ஸ்ரீஆனந்த சித்தனாய் அந்த பீடத்தில் அமர்ந்தான். அதை பந்தள அரசன் கோயிலாக நிர்மாணித்தான். இந்த இடத்தில் தம் தூலத்தை யோகாக்கினியால் எரித்து ஜோதியான தன்மையினால் இந்த மலை காந்தமலை என பெயர் உண்டாகியது.

எம் செல்வா!

பூர்வ புண்ணியத்தினாலும், ஸ்ரீதெய்வகிருபையினாலும், ஸ்ரீஸத்குரு கடாட்சத்தினாலும் இந்த ரகசியங்களை நீ தெரிந்து கொண்டாய். இது காட்டப்பட்ட ஜோதி என்பதை அடுத்த ஆண்டு உலகோர் உணர்வர் என்றார். உன் நிலையைப் பார்த்தால் மிகவும் பரிதாபகரமாக இருக்கிறது. இந்த குளத்தில் இறங்கி ஸ்நானம் செய் என்றார். அதுவும் ஸ்நானம் செய்து எழுந்தது. அவர் தம் மடி மீதிருந்த பஸ்பத்தை எடுத்து அதன் உடலெல்லாம் தடவிவிட்டார். அவர் கருணையினால் ரணங்களும், வேதனைகளும் மறைந்தன. புத்துணர்ச்சி உண்டாயிற்று. அவரும் ஓர் புன்முறுவலுடன் இனி நீ கீழே இறங்கலாம் என தம் அபயகரத்தை நீட்டி ஓர் பாதையை காட்டினாரா? உண்டாக்கினாரா? தெரியாது. அவர் மேலே சென்றார், மறைந்தார்.

அது அவர் காட்டிய பாதையில் வேகமாக இறங்கி வந்தது. அந்த பாதை சரங்குத்தி என்ற இடத்திற்கு சற்று கீழே வந்து சேர்ந்தது. அங்கு பாறையில் எங்கோ வைத்த வஸ்திர மூட்டை அப்படியே இருந்தது. அவன் திருவிளையாடலை எப்படி புகழ்வது?

அவனிடம் தம்மை முழுமையாக அர்ப்பணித்துவிட்டால் சகலமும் அவனே செய்யக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

அன்று ஸ்ரீஅடியார்கள் சிலரிடம் அதன் கருத்தை அந்த பைத்தியம் சொன்னபோது, ஏதோ நம்பிக்கை இல்லாமல் ஒத்துக்கொண்டார்கள். காந்தமலை சென்று மீண்டவர் இல்லை

இவர் எப்படியோ சென்று வந்துவிட்டாராம். இருக்கலாம் என்று அரைகுறையாக ஏற்றனர். ஆனால் அடுத்த ஆண்டு எமதய்யன் வாக்கு பலித்தது! அதே காந்தமலையில் பத்து பேருக்கு குறையாமல் சென்று வாணவேடிக்கையாக புஸ்வாணங்களும், மத்தாப்புகளும் கொளுத்தி மீண்டு வந்து அது கற்பூர ஜோதிதான் என நிரூபித்தனர். ஸ்ரீமணிகண்ட பிரபு எம் ஸ்ரீஐயப்பன் அந்த ஸ்ரீஅடியார்கள் மூலமாகவே அதை நிரூபித்துவிட்டான். அதை உலகோர் உணர்ந்தனர். ஸ்ரீஅடியார்களும் அதன் பிறகு அதை உணர்ந்தனர்.

குழந்தைகளே!

நீங்கள் இந்த விஷய ஆனந்தத்தை எவ்வளவு தூரம் மறக்கிறீர்களோ அந்த அளவுக்கு பக்தி சம்பந்தமாக ஸ்ரீஅடியார்களுக்கும், ஸ்ரீபகவானுக்கும் உள்ள தொடர்பை உணர முடியும்!

அந்த உணர்வை பரிபூரண சரணாகதியில்தான் உணர முடியும்.

எல்லாம் நீ!

ஸத்தியம் பேசு.
(ஸத்திய வாக்கை) தர்மம் செய்.
நாவை அடக்கு.
கருணையோடு இரு.

மறுபடியும் ஸ்ரீபண்டரிபுரம்!

எம் அன்பின் அமுதங்களே!

அவன் ஆணையின்படி பனிரெண்டு ஆண்டுகள் ஸ்ரீஸத்குரு சேவை பூர்த்தி ஆகியது போலும்? 1982ல் திரும்பவும் ஸ்ரீபண்டரியில் சென்று உறைந்துவிடுவது என சங்கல்பித்து சென்றது அந்த பைத்தியம். மூன்று தினங்களில் அது திருமந்திர நகரை விட்டு ஸ்ரீபண்டரிபுரம் போய் சேர்ந்தது. ஒருவாரம் கழித்து அந்த பைத்தியத்திற்கு முன்வினையின் காரணமாக ஓர் உபாதை வந்தது போலும்? வயிற்று நோவு, வயிற்றோட்டமும், ரத்தமும், ஜலமும் சேர்ந்து அடிக்கொருதரம் செல்லும் நிலை உண்டாகியது. உடல் அதிகமாக சோர்ந்துவிட்டது. அந்த சோர்வு மரண அனுபவத்தை காட்டியது.

சரி இனி இந்த தூலத்தின் கணக்கு முடிகிறது போலும் என முடிவுசெய்து, முடிந்தால் இப்புண்ணிய நதியாகிய ஸ்ரீசந்திரபாகா நதியுடன் இந்த தூலத்தை விட்டுவிடலாம் என முடிவு பண்ணி ஜனசந்தடியற்ற ஓர் இடத்தில் படுத்துவிட்டது. அந்த இடத்திலேயே மலஜலம் போய் சக்தி அற்று ஒவ்வொரு கருவிகளாக ஒடுங்கி வந்தது. மரணத்தின் தன்மையை உணர வைத்தான் போலும்? தூலம் முடியப் போகிற காரணத்தினால் அந்திம காலத்தில் அவனை நினைத்து முடிக்க கற்பனை செய்து உருகி அழைத்தது அந்த பைத்தியம்.

அதாவது '' ஹே.. கண்ணா! நல்ல இடத்தில் கொண்டு வந்து அமர்த்தி இருக்கிறாய்! புண்ணிய பூமி, புனித நதி இது போதும் ஸ்வாமி! எவருக்குமே கிடைக்காத பாக்கியம் இந்த பைத்தியத்திற்கு அருளி இருக்கிறாய்! ஸ்ரீபஞ்சவர்களின் பேரன் ஸ்ரீபரீட்சித்துக்கு ஸ்ரீகங்கைக் கரையை அமைத்துக் கொடுத்தாய். ஸ்ரீகங்கையிலேயே ஸ்ரீபரீட்சித்து உபவாசம் இருந்து பிரயோபவேசம் செய்து கொண்டான். அதுபோல் இந்த பைத்தியத்திற்கும் ஸ்ரீசந்திரபாகா (பீமா) நதியை அமைத்துக் கொடுத்திருக்கிறாய்! உன் மஹிமையை என்னவென்று சொல்வது? எதுவும் காலம், பக்குவம் அறிந்து செயலாற்றுகிறாய். ஹே.. கருணைக்கடலே! கோபாலா! இத்துடன் இதை முடித்து விடு'' என பிரார்த்தித்தது.

அதுசமயம் அந்த பைத்தியத்தின் பின்னால் அதன் பிடரியில் தடவிக் கொடுக்கும் ஓர் ஸ்பரிஸ உணர்ச்சி தெரிந்தது! திரும்ப அவன் நாமாவை கண்ணா... என உரக்க அழைக்கும்போது ஓர் வெள்ளை நிற பசு தன் நாவால் இதை தடவிக் கொடுத்தது, உட்கார்ந்த நிலையில் அது அந்த பசுவின் தலையைப் பற்றி முத்தமிட்டு தடவிக் கொடுக்க அந்த பசு தம் கொம்புகளிரண்டினாலும் அந்த பைத்தியத்தின் இரு கைகளின் இடையே கொடுத்து தூக்கி நிறுத்தியது. எப்படியோ அதன் ஸ்பரிஸ உணர்ச்சியால் எழுந்து நிற்பதற்கு திறன் கிடைத்தது. அடுத்து அந்த பசு பின்புறமாக வந்து தம் தலையைக் கொண்டு அந்த பைத்தியத்தின் முதுகில் கொடுத்து தள்ளி நடக்கும்படி பணித்தது, நடக்க சக்தி வந்தது! எப்படியோ அந்த கோமாதா தள்ளிச் செல்ல அது நடந்தது போலும்.

சற்று தூரத்தில் **ஸ்ரீராம் மந்திர்** (ஆலயம்) இருக்கிறது. அது மிக பிரசித்தி பெற்றதாகும். அதில் சிற்பங்களும், சித்திரங்களும் புராண இதிகாசங்களையும், ஸ்ரீஅடியார்களின் வாழ்க்கை வரலாறுகளையும் காட்டும் வகையில் திவ்விய சொரூப காட்சிகளாக அமைந்திருக்கிறது! அங்கும் ஓர் நான்கு தடவையாவது சென்று

தரிசித்திருக்கும். உள்ளே சென்றால் வெளியேவர இரண்டு மணி நேரமாவது ஆகும். சுரங்கப்பாதைபோல் தெய்வ அம்சமாக அமைந்திருக்கிறது. அதை ஓர் அடியார் நிர்மாணித்திருக்கிறார். **கைகாட்டி பாபா** *என்பது அவர் திருநாமமாவாகும். அங்கு பல இடங்களில் இருந்து பணம் வசூலிக்கப்படுகிறது. வரும் யாத்திரைவாசிகளும் பணம் தருகிறார்கள். தினமும் நூறு சாதுக்களுக்கு குறையாமல் அங்கு போஜனம் செய்விக்கப்படுகிறது.*

ஸ்ரீபண்டரி வரும் யாத்திரைவாசிகளும், சாதுக்களும் அங்கு செல்லாமல் வரமாட்டார்கள். அந்த ஸ்ரீகைகாட்டி பாபாவும் 1970ல் சென்ற சமயம் புனித யாத்திரை பயணத்திற்கு ஆசி வழங்கினார். 1982ல் செல்லும்போது அவரும் ஸ்ரீபூர்ணசமாதி ஆகிவிட்டார் போலும்? அந்த ஆலயம் வரை அந்த கோமாதாவும் அந்த பைத்தியத்தை தள்ளிச் சென்று அருகே விட்டுவிட்டு சென்று விட்டது. அந்த பைத்தியம் ஆயாசம் மேலிட்டு ஆலய வாயிலிலேயே படுத்துவிட்டது.

சற்று நேரத்தில் ஓர் **தந்தையும் மகளுமாக** *இருவர் வந்தனர், பக்கத்தில் அமர்ந்தனர். தம் தந்தையை நோக்கி அந்த பெண் குழந்தை தமிழில் கேட்கிறது, அது ஆச்சர்யமானதே! அப்பா இவர்தானா? அவரும் ஓர் புன்முறுவலுடன், 'ஆமாம் ஆமாம்' எனச்சொல்லி அதன் முகத்தை சற்று கூர்ந்து கவனிக்கிறார். அந்த பெண் குழந்தையின் வயது சுமார் எட்டு இருக்கலாம். நெற்றியில் அகலமான பொட்டு, கைகளில் நிறைய வளையல், திருவடியில் ஒரு ஜோடி சிலம்பு, பாவாடை சட்டை, வட்ட வடிவம் கொண்ட முகம் இத்யாதி வடிவத்துடன் எம்பிரான் அருகில் நிற்கும் ஸ்ரீரகுமாயி (ருக்மணி) போல் காட்சி கொடுத்தாள்!*

அதிகம் சோர்ந்து விட்டாரே என அவள் சொல்ல, ஸ்திரமான மனம் படைத்தவன் என அவர் சொல்ல, இருவரும் சேர்ந்து சிரித்துக் கொண்டே அருகில் அமர்ந்த வண்ணம் அதன் தலையைப்பற்றி மெதுவாக தூக்க, அதுவும் எப்படியோ எழுந்து

அமர, அந்த குழந்தை தாம் கொணர்ந்த சொம்பு ஜலத்தை அதன் முகத்தில் தெளித்து அந்த பைத்தியத்தின் முகத்தை அலம்பி தம் பையில் தயாராக வைத்திருந்த டவலை எடுத்து அதன் முகத்தைத் துடைத்து ஒரு தாயின் நிலையில் அந்த பைத்தியத்தின் எதிரே அமர்ந்து முதலில் ஓர் இலையைப் போட்டு சொம்பு ஜலத்தை இலையில் தெளித்து தாம் கொணர்ந்த டிபன் கேரியரை திறந்து பாத்திரத்தில் இருந்த அன்னத்தை எடுத்து வைக்க அது தயிர் சாதம் (அதை எங்கு, எப்படி தயாரித்தாளோ தெரியவில்லை) எடுத்து இலையில் வைத்தாள். ஊம்! மெதுவாக அள்ளி உண்கிறாயா? அல்லது ஊட்டி விடட்டுமா என பரிவுடன் கேட்க, உடன் வந்த பெரியவர் புன்னகையுடன் அந்த பைத்தியத்தை நோக்க அந்த ஒரு கணம் அவர் சாட்சாத் ஸ்ரீவிடோபாவாக தோற்ற, அவள் அன்னை ஸ்ரீரகுவாக தோற்ற அந்த நேரத்தில் அந்த வியாதிக்கு உணவுதான் முக்கியமென அறிந்தான் போலும். அதையே ஊட்டி விடட்டுமா என எம் அன்னை பரிவுடன் கேட்கிறாள் என்றால் எவ்வளவு அன்பு? எத்தனை பரிவு? எத்தகைய கருணை? ''நம் நம்பிக்கையும், வைராக்கியமும் அவன் அருளால் பெற்றால் எதுதான் நடவாது?'' ஓர் உண்மைத் தாய்க்கும், தாயை மறக்க முடியாத சேய்க்கும் உள்ள நிலையை பாருங்கள்,

நீங்களும் ஓர் பைத்தியமானால் இதை அனுபவிக்கலாம்.

அன்பின் செல்வங்களே!

அவள் மூன்று வாய் பரிந்து ஊட்ட மீதியை அந்த பைத்தியமே தம் கரத்தால் அள்ளி உண்ண, உண்ட திருப்தியுடன் மீதி ஒரு நபர் உண்ணும் அளவு அன்னம் மீதியாக இருக்க அதை உச்சிஷ்டமாக அந்த இருவரும் ஏற்றார்கள். அந்த நிலையை உணரும் போது அந்த காட்சியானது ஸ்ரீபகவானும், ஸ்ரீஜனாபாயும் உச்சிஷ்டம் சாப்பிடும் போது ஸ்ரீநாமதேவர் கண்டு ஆனந்தக்கண்ணீர் வடித்து, அந்த உச்சிஷ்டம் தமக்கும் கிடைக்காதா? என ஏங்க ஸ்ரீநாமதேவர்

மனோநிலை கண்டு, ஸ்ரீபகவானும் தம் திருக்கரத்தால் ஸ்ரீநாமதேவருக்கு ஊட்டினார். அதை நினைவுபடுத்தி மனம் உருகி கண்ணீர்விட்டது அந்த பைத்தியம். அதை அவர் கவனித்தார். இன்னும் வேண்டுமா? இந்தா! என தம் கரங்களால் மும்முறை அந்த பைத்தியத்திற்கு ஊட்டி விட்டார்.

''இந்நிலை நீங்களும் பெற வேண்டுமானால் அபிமான அஹங்காரத்தை விடுங்கள்''. ஆனால் ஆச்சாரம், அனுஷ்டானம், குல அபிமானம், கோத்திரம், உயர்ந்தது, தாழ்ந்தது, எச்சில் என தலையிட்டு உங்களை நீங்களே கட்டிக் கொண்டீர்களே! இந்த கட்டுகளை நீங்கள் அவிழ்த்துக் கொண்டால் நீங்களும் அடுத்த கணமே எம் ஆனந்தம் பெறமுடியும்.

ஓ.. மழலைகளே!

அந்த பைத்தியத்திற்கு அத்துடன் தூல உபாதை நீங்கி விட்டது. தூலத்திற்கு புதியசக்தி வந்துவிட்டது. அடுத்து பசி வரும் நேரமெல்லாம் அவன் நாமாவை உச்சரித்து கைகளை நீட்டினால் உணவாகவோ, பணமாகவோ அவன் அருளுகிறான். அந்த நேரம் தேவையை பூர்த்தி செய்ய மட்டும் வாங்கி திருப்தியுறும் அந்த பைத்தியம். தேவைக்கு மிஞ்சி நாளைக்கு என சேர்த்து வைப்பதில்லை. போதும் என்ற நிறைந்த மனம் வரும்போது பெருகும் பேரானந்தம் நாளடைவில் ஸ்ரீபிரம்மானந்தமாக மாறிவிடுகிறது.

ஓர் சமயம் ஒரு வீட்டின் முன் நின்று ஸ்ரீபகவான் நாமாவைப் பாடிக் கொண்டிருந்தது. ஐந்தாவது வாசலில் இருந்த தாயாரின் மடியில் அமர்ந்திருந்த ஓர் குழந்தை தத்தித்தத்தி நடந்து இரண்டு ரொட்டித்துண்டுகளை எடுத்து வந்து ஐந்து படிகளையும் அமர்ந்து அமர்ந்து இறங்கி அருகில் வந்து அந்த ரொட்டிகளை அந்த பைத்தியத்தின் கைகளில் கொடுத்துவிட்டு இரண்டு திருவடிகளிலும் இரண்டு நயனங்களையும் பதித்து நமஸ்கரித்து எழுகிறது. அந்த காட்சியை கண்டதும் அன்று கோகுலத்தில் எம் கண்ணன் ஓர்

நாவல்கனி விற்ற மூதாட்டிக்கு காட்சி கொடுத்த பாவனை அப்படியே பிரதிபலிக்கிறது!

அந்த காட்சியை அந்த பைத்தியம் எண்ணி தம் கண்களில் கண்ணீர் பொங்க அந்த பிஞ்சுக்கரங்களை தம் கண்களில் ஒற்றி ஸ்ரீதிருவடி ஸ்பரிசமாக ஏற்று ஆசி கூறி பகவான் நாமாவை உச்சரித்து செல்கிறது, அதன் தாய் அருகில் நிற்கிறாள். குழந்தையின் செய்கையையும் அங்கு நடந்த நிகழ்ச்சியையும் கண்டு அளவில்லா ஆனந்தம் கொண்டு வீதியில் வந்து அதை நமஸ்கரித்து பிரதட்சணம் செய்து நிற்க தெய்வாதீனமாக திருத்துளாய் மடிமீது இருக்க அதை பிரசாதமாக கொடுத்தது. அந்த அன்னையின் கண்களில் ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருக தம் இல்லம் ஏகினாள்.

எம் செல்வங்களே!

அந்த பைத்தியம் தினமும் அதிகாலை மூன்று மணிக்கு எழுந்து சந்திரபாகா நதியில் நீராடி திருப்புண்டரம் அணிந்து நான்கு மணிக்கு கோவில் திறக்கும் நேரத்தில் ஆலயத்தினுள் செல்லும்! அங்கு ஸ்ரீபண்டரிநாதனுக்கு எண்ணைக்காப்பு சாத்தி, சந்தன அபிஷேகம் செய்து, பால் அபிஷேகம் செய்து அடுத்து தயிர் அபிஷேகம் செய்து, அடுத்து கை நிறைய வெண்ணையை எடுத்து அவன் வாயில் வைத்து சாப்பிடும் பாவனையாக சில பாடல்களைப் பாடி மங்கள ஆரத்தி செய்து அபிஷேக சந்தனம், அபிஷேக பால், தயிர் முதலியவைகளை பிரசாதமாக கொடுக்கிறார்கள். ஒரு மாதம் வரை இந்த காட்சியை அனுபவித்து பேரானந்தம் அடைந்தது. பத்து தினங்கள் வெளியே சென்று கை நீட்டி பகவான் நாமாவை பாடி தர்மார்த்தி எடுத்து பசி உபாதையை குறைத்தது. பிறகு ஓர் வைராக்கியம் பிறந்தது. நீ கொணர்ந்து கொடுக்க காத்து இருக்கும்போது ஏன் வீணாக அலைய வேண்டும்? என்ற எண்ணத்தை கொடுத்தான்.

''தன் கடன் அடியேனையும் தாங்குதல் என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே'' என்றபடி அமைதியாக இருந்துகொண்டு காலை

அபிஷேக ஆராதனைகளை முடித்து பிரசாதம் உட்கொண்டு நதிக்கரைக்கு வந்துவிடும். அங்கு அன்னை ஜனாபாய் ஆஸ்ரமத்தில் அமர்ந்துவிடும் அல்லது அருகே உள்ள துகாராம், ஞானேஸ்வரர், நாமதேவர், புண்டரீக பக்தர், கோராகும்பர், சாமந்தர், போசலபாவா, குபராபாய், கானோபாத்ராபாய், தத்தாத்ரேயர் ஆகியோர் ஆஸ்ரம ஆலயங்களை தரிசித்து அமர்ந்துவிடும். ஆங்காங்கே சகலமும் எது எதை எப்படி நடத்த வேண்டுமோ அவைகளை எவ்வித குறையுமின்றி நடத்தி வைத்துவிடுகிறான், கிடைத்தால் உண்பது கிடைக்கவில்லையானால் அதையும் தேடுவதில்லை. அவன் நாமாவே சகலத்தையும் பாவனம் செய்துவிடும்.

ஆலயத்தில் ஓர் ஓரமாக ஜனசந்தடியில்லாத இடத்தில் அவனுடைய நாமதியானத்தில் அமர்ந்துவிட்டால் வருகிற ஒரு சிலர் ஏதாவது பைசாவை போட்டு விடுகிறார்கள். இதை அறிந்த அந்த ஆலய காவலாளியாக இருந்த ஸ்ரீரங்கன் அந்த பைத்தியத்தை கடிந்துரைத்தான். ஏ.. சாது! இந்த ஆலயத்தில் அமரக்கூடாது. வெளியே போ! என கோபமாக விரட்டினான் போலும். அந்த பைத்தியத்தின் நிலையை பாருங்கள்? அதுவும் இது அவன் சூது என உணர்ந்தது. இனி கோவிலுக்குள் செல்வதில்லை என உறுதிகொண்டது.

கோவிலுக்கு சற்று (மூன்று கி. மீ) தூரத்தில் ஓர் கிராமத்தில் அமைந்த பக்த மீரா, சாந்தசக்கு, அமைதியின் ஜனா ஆகியோர் ஸ்ரீகண்ணனை தொட்டில் கட்டி தாலாட்டு பாடி கொண்டாடியதாக கூறும் ஆலயங்களில் சென்று மூன்று தினங்கள் தங்கியது. மேலும் கோவிலுக்குள் நுழையாதே என்ற வார்த்தைகள் அந்த பைத்தியத்தின் மனதை மிகவும் புண்படுத்தியது.

ஜனா ஆஸ்ரமத்தில் நதிக்கரையில் இரவு தூங்க முடியாமல் துக்கம் தொண்டையை அடைக்க கதறிக்கதறி அழுதது! ஏ.. மாயவா! மாதவா! மதுசூதனா! ஹே.. சூஸ்திரதாரி! இது என்ன சோதனை? உன் இல்லத்திற்கு வரக்கூடாது என

சொல்லிவிட்டாயே? இது நியாயமா? நாடு விட்டு நாடு வந்து இனம் தெரியாத பூமியில் பாஷை தெரியாத ஊமையாக இருக்கும் ஓர் அனாதை, ஓர் அபலை நீ ஆதரவு தருவாய் என உன் இல்லத்திற்கு வந்தால், இங்கு வராதே! இங்கு நுழையாதே! என நீ சொன்னால் இந்த அனாதை எங்கு செல்லும்? இதற்கு புகலிடம் ஏது? ஹே.. துளசீதரா! தாமோதரா! நீயே இங்கு வரும்படி ஆணையிட்டாய், வந்தவனை உள்ளே வராதே என விரட்டுகிறாய்! இதுதான் நீ செய்யும் தர்மமா? இதுதான் கருணையா? இப்படி சோதித்து சோதித்து என்ன பலனைக் கண்டாய்? சோதனைக்கு ஓர் அளவு கிடையாதா? நீ நடத்தும் நாடகத்தை யார் அறிவர்? என்ன காரணத்திற்காக வரவேண்டாம் என்று சொன்னாயோ?

ஏ.. பிரபோ! கோடானுகோடி ஜீவர்களுக்கு புகலிடம் கொடுத்த நீ இந்த ஜீவனை மட்டும் அலட்சியப் படுத்துவானேன்? என்ன குற்றம் கண்டாய்? அப்படியே தவறு இருந்தாலும் பொறுப்பது உன் கடமை இல்லையா? உன் ஆலயத்தின் உள்வந்து தரிசிக்க முடியாத ஜன்மா ஓர் ஜன்மாவா? இந்த ஜன்மா இனியும் தேவையா? எம் ஐயனே! புகலிடம் உன் திருவடியே என பற்பல விதமாக அழுது புலம்பி படுத்துவிட்டது. அதை தூக்கம் என சொல்ல முடியாது! பேருணர்வில் ஒன்றி லயித்திருந்தது! இரவு சுமார் பனிரெண்டு மணி இருக்கும் அந்த பைத்தியத்தின் தலையில் ஓர் கை தடவி வருடிக்கொடுத்தது. சோர்ந்து போயிருந்த அது தலையை நிமிர்த்தி நோக்கியது. அங்கே அவன் அதனருகில் அமர்ந்திருந்தான். அப்படியே அவன் திருவடியை கெட்டியாக பற்றிக் கொண்டது. அந்த நிலையை எப்படி எழுத முடியும்? சேதனா சக்தி வந்தது. அவன் மடியில் அமர்த்திக் கொண்டான்.

அவன் சொன்னதாவது:
குழந்தாய்!

அதிகமாக நொந்து போனாய் போலும்? பாவம் உன் நிலை கண்டால் மிகவும் பரிதாபகரமாக இருக்கிறது! உன்னை திக்கற்ற

நிலையில் விட்டு விடுவோமா? உன் போன்ற அடியார்கள் நிலையில் எத்தனை வாத்ஸல்யம் உடையோமாக இருக்கிறோம்? வினை வசத்தால் சோர்ந்து போகும்போது எம் கருணையை மறந்து விடுகிறாய்! இந்த கலியுகத்தின் சூழ்நிலை அப்படி அமைந்திருக்கிறது. யாம் என்ன செய்வோம்? இதற்கு யாம் பொறுப்பல்ல. இந்த கலியுக தர்மம் அப்படித்தான் இருக்கும். தர்மத்தை வகுத்தவனே தர்மத்தை குறை கூறலாமா? அங்கு விக்ரஹ ரூபியாக இருக்கும் எம் முன் ஐந்து, பத்து, இருபது என பணம் போடப்படுகிறது. அப்படி பணம் போட்டவர்களுக்குத்தான் எம்மை தரிசிக்கவோ, ஆலிங்கனம் செய்யவோ, பிரசாதமாக எம் மாலையை கொடுக்கவோ செய்கிறார்கள். உன் போன்ற பரதேசியை 'சலோ.. சலோ..' என்று விரட்டுகிறார்கள். பணத்திற்குதான் மதிப்பு தருகிறார்கள். உண்மை சாதுக்களுக்கு இங்கு ஆலயத்தில் மதிப்பு இல்லை.

ஆலயம் ஓர் வியாபார ஸ்தலமாகிவிட்டது. இந்நிலையில் யாம் என்ன செய்ய முடியும்? உன் போன்ற அடியார்களுக்கு ஆறுதல் சொல்லி அவர்களுக்கு சேவை தருவோம். அதுவே எம் பாக்கியமாகும். இன்னமும் சில காலங்களில் அடியார்களே ஆலயங்களுக்குச் செல்ல முடியாத நிலை உருவாகும். இனி நீ இங்கு வர வேண்டாம்! யாம் அவஸ்யம் நீ அழைக்கும் போதெல்லாம் வந்து விடுகிறோம். உன்னை விட்டு என்றும் எந்நிலையிலும் அகலோம். ஆலயத்திற்குள் உன்னை வரவிடவில்லை என சாபம் கொடுத்துவிடாதே! உன் நன்மைக்காகவும், எம் சேவைக்காகவும்தான் உன்னை உள்ளே வரவேண்டாம் எனச்சொன்னோம் என சொல்லிய வண்ணம் ஸ்ரீபிரபு அதன் விரிப்பில் சயனித்துக் கொள்ள, அந்த பைத்தியம் அவனுடைய திருவடியை தம் துடையில் தாங்கிய வண்ணம் திருவடி சேவை செய்தது.

குழந்தைகளே!

ஓர் பைத்தியம் பைத்தியக்காரத்தனமாக ஏதேதோ கிறுக்கிவைக்கிறது. உணர்ந்த உள்ளங்கள் உணரட்டும்! உணராத உள்ளங்கள் மாயையின் சாமர்த்தியத்தில் மயங்கி உலகின் நிலையில் செல்லட்டும்! அதை எவரும் திருத்த முடியாது! நாய் வாலை நிமிர்த்துவாரும் உண்டா? அது தேவையும் இல்லை.

*அன்று துவாபர யுகத்தில் எம் கண்ணன் சொன்னான்: யாம் ஸ்ரீபரமாத்மா, யாம் சொல்வதை கேளுங்கள்! **ஸத்யம் பேசுங்கள், தர்மம் செய்யுங்கள்** என புகன்றான். எவரும் அவன் வார்த்தையை செவி சாய்க்கவில்லை! சில பக்குவான்மாக்கள் கேட்டு பயன் அடைந்தார்கள். பலர் இவனைத் தூற்றினர். இவன் ஓர் இடையன் ஏதோ மாய வித்தை காட்டுகிறான். வித்தை கற்றவன் ஞானி ஆகமுடியுமா? என விட்டுவிட்டனர். **அவன் திருவடியை பற்றியவர்கள் நலம் அடைந்தனர். பற்றாது விட்டவர்கள் இனிமையை சுவைத்தார்கள். அந்த இனிமையின் சுவை இவர்களுக்கு புரியவில்லை. பாவம், இந்த இனிமையே ஜனனத்திற்கும், கர்மாவுக்கும் வித்தாக இருக்கிறது.***

எம் ஞான மழலைகளே!

*அன்று முதல் இரவு காலங்களில் வந்து சில சந்தேகங்களை நிவர்த்தி செய்வான். ''பெரும்பாலும் ஸ்ரீஅடியார்களின் அனுபவ சம்பந்தமாக சில ரகசிய கருத்துக்களையும் பக்தி சம்பந்தமாகவும், ஞான சம்பந்தமாகவும் உள்ள தொடர்புகளையும் **ஸ்ரீஸத்குரு** மூலமாகத்தான் உணர முடியும். யாம் அதை உணர்த்துதல் கூடாது. மேலும் ஸ்ரீவியாசபகவான் அம்சமான உன் ஸ்ரீஸத்குரு பணியை சிரத்தையாக ஏற்று லயமானால் ஒவ்வொரு நிலைகளும் தாமே உன்னைத் தொடர்ந்து வரும். அந்த காலங்களில் யாம் அந்தர்யாமியாக இருந்து அனுக்ரஹிப்போம்! இடம் மாறும், பெயர் மாறும் ஆனால் அனைத்தும் ஸ்ரீபரமாத்மா சொரூபமாகிய யாமே*

குருவாகவும், திருவாகவும் இயங்குகிறோம்'' எனவும் உணர்த்தினான்.

ஸ்ரீஸத்குரு சேவையில் ஸ்ரீசர்வாங்க சேவையே முக்கியமானது! அது எல்லோருக்கும் கிட்டுவதில்லை! உண்மையாகிய ஸ்ரீஸத்குருநாதனை இந்த கலியுகத்தில் தரிசிக்க முடியாது! காரிய குரு எனவும், காரண குரு எனவும் இரண்டு குருமார்கள் உலகில் உண்டு. ***காரிய குருக்கள் தம் காரியம் நிறைவேறும் நிமித்தம் சீடர்களை பயன்படுத்திக் கொள்வார்கள். காரண குரு சிஷ்யர்களின் வினை, மனம் கண்டு, நிலை அறிந்து, காலம் உணர்ந்து அதை நீக்க பாடுபடுவார்கள். உண்மையான ஸ்ரீஸத்குருநாதனை இந்தக் கலியில் எங்கோ ஒருவரைத்தான் தரிசிக்க முடியும். அந்த ஸ்ரீஸத்குருநாதனுக்கு ஓர் ஸத்சீடன் (அணுக்கத் தொண்டன்) அமைவது மிகமிக கடினம். அப்படி அமைந்தாலும் அந்த ஸ்ரீஸத்சீடன் பரிபூரணமாக சேவை செய்வதை ஸ்ரீஸத்குரு ஏற்றுக் கொண்டாலும், அந்த ஸத்சீடன் சேவை செய்ய முடியாதபடி, இரு தூலங்களில் ஒன்று மறைக்கப்படும்.***

ஸ்ரீஸத்குரு சரீரம் மறைக்கப்பட்டால் அது மாயையாகும். ஸத்சீடன் சரீரம் மறைக்கப்பட்டால் அது கர்மாவாகும். இதுதான் 'கலியுக தர்மமாகும்' எனச்சொன்னான்.

மேலும் அவன் சொன்னதாவது:

''ஸ்ரீஸத்குருவானவர் சர்வாங்க சேவையை தம் உண்மை சீடனுக்கு பனிரெண்டு ஆண்டுகள் கொடுத்து ஆட்படுத்திக் கொண்டாரானால், அடுத்த ஆறு ஆண்டுகள் ஸ்ரீசத்பாவ சேவையையும், அடுத்த ஆறு ஆண்டுகள் ஸ்ரீஆத்மபாவ சேவையையும் முறைப்படிக் கொடுத்து ஆட்கொண்டு அந்த உண்மை சீடனுக்குள் தம்மை முழுமையாக வைத்து தம் மயமாக்கி விடுகிறார். இப்பொழுது சிருஷ்டி, ஸ்திதி, சம்ஹார நிலையில் யாம் தொழில் கர்த்தா என்ற நிலையில் சத்வகுண ரீதியில் உன் போன்ற

ஸ்ரீஅடியார்களுக்காக ஸ்ரீதெய்வ அம்சமாக இருக்கிறோம். மேலும் நீயே ஸ்ரீஸத்குரு அம்சம் பெறும் போது, யாம் ஸ்ரீகடவுள் அம்சம்(கடந்த ஒன்று, உன்னுள் உணர்வது) பெறுவோம். அதை நீயும் அப்போதைக்கப்போது உணர முடியும்'' என்ற சில ரகசியங்களை உணர்த்தினான்.

குழந்தைகளே!

இந்நிலை பெறுவது என்றால் ''துவேஷங்கள் அறுபட வேண்டும். ஏற்றத்தாழ்வு தோற்றக் கூடாது. அதனால்தான் பக்தியின் முதிர்ச்சி நிலையாகிய கடைசிப் படியும், ஞானத்தின் முதல் படியும் ஒன்றுபடும். மண்ணையும், பொன்னையும் ஒன்றாக மதிப்பவனும்; சண்டாளனையும், வேதம் கற்ற பிராமணனையும் சமமாக மதிப்பவனும்; புனித கங்கா தீர்த்தத்தையும், சாக்கடை ஜலமும் ஒன்றென மதிப்பவனும்; விஷத்தையும், அமிர்தத்தையும் ஒன்றென மதிப்பவனும்தான் ஞானம் பெற முடியும்''.

எம் ஞானச் செல்வங்களே!

உச்சிஷ்டம் ஸ்ரீபிரபுவின் பிரசாதமாக கருத வேண்டும். **உச்சிஷ்டம் ஸ்ரீபரம பாவனமாக கருதப்பட வேண்டும். உச்சிஷ்டமே பரமான்னமாகும்.** இதை ஸ்ரீபரமாத்மா அனேக இடங்களில் மெய்பித்துக் காட்டி இருக்கிறான். **ஆச்சாரங்களும், அனுஷ்டானங்களும், சில கட்டுப்பாடுகளும், சாஸ்திர சம்பிரதாயங்களும், மந்திர தந்திரங்களும் பக்திநெறியின் அடிப்படைகளாகும். பக்தி ஞானமாக மிளிரும்போது மேலே சொன்னவைகள் ஒவ்வொன்றாக தாமாகவே விலகவும் செய்யும், சிலவற்றை நாமாக விலக்கவும் வேண்டிவரும். ஏனென்றால் இவைகளே தளைகளாக மாறி உங்கள் கால்களை சுற்றிக் கொள்ளும். பிறகு ஞானநெறியில் உங்களால் நடக்க முடியாது போய்விடும்.**

ஞானநிலையில் கோவிலுக்கு செல்வதும் இல்லை. அந்த மனோநிலையும் இருப்பதில்லை. கோவிலில் நடக்கும் அபிஷேக

ஆராதனைகளை தனக்குள்ளேயே தரிசிக்கும் நிலை கூடுகிறது. சர்வசதாவும் இறை சிந்தனையிலேயே இருக்கும்பொழுது இந்நிலை பெறமுடியும். ***பெரும்பாலும் உங்கள் மனோமய கற்பனையே ஆசையோடு கூடி இருப்பதாலும், அந்த சுவை அனுபவத்தை நேருக்கு நேர் அனுபவிப்பதாலும், மேலும் ஜக பழக்கதோஷத்தாலும் ஸ்ரீஆத்மநலன் உங்களுக்குத் தோற்றுவதில்லை, உலக இனிமைதான் தோற்றுகிறது.***

எம் அன்பு செல்வங்களே!

ஒரு நாள் அவனுடன் உரையாடும்போது அங்கேயே அதாவது பண்டரியிலேயே உறைந்துவிடுவது போல் தோன்ற அதை அவனிடம் தெரிவிக்க எண்ணி ஸ்வாமி! இனி இங்கேயே தங்கி தூலத்தை முடித்துக் கொள்ளலாம் போல் தோற்றுகிறது! இனி எங்கும் செல்லமுடியாது. வேறு எங்கும் அனுப்பிவிட வேண்டாம் என்று பிரார்த்திக்க அவனும் சற்று பொறு அவசரப்படாதே! இன்னும் இரண்டு தினங்கள் கழித்து ஓர் முடிவுக்கு வா! அது உறுதியாகும் எனச் சொல்லி மறைந்தான்.

அதேபோல் இரண்டாவது நாள் ஜனாபாய் ஆஸ்ரமத்தில் சந்திரபாகா நதியைப் பார்த்த வண்ணம் அமைதியாக, ஆனந்தமாக அமர்ந்திருந்தது. அதுசமயம் ஓர் வயோதிக தந்தையை ஓர் பெண் குழந்தை அழைத்து வந்தது. அந்த பெரியவருக்கு எழுபது வயதிருக்கலாம். இரண்டு கைகளாலும் இரண்டு கால்களாலும் நடந்து வந்தார். அந்த பெண் குழந்தைக்கு சுமார் பத்து வயதிருக்கும். அதன் தோளில் இரண்டு முடிச்சுகள் தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. கையில் ஒரு சொம்பும், கமண்டலமும் இருந்தது. அந்த இருவரும் ஜனாபாய் ஆஸ்ரமத்தின் கீழே அமர்ந்தார்கள். சற்று சிரமபரிகாரம் செய்தார்கள். அவர்கள் பாஷையில் ஏதோ பேசினார்கள். பிறகு ஸ்நானம் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். அதாவது கொண்டு வந்த பொருள்களை அங்கேயே வைத்துவிட்டு ஒரு வஸ்திரத்தை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டு, சொம்பையும் கைகளில் எடுத்துக்கொண்டு

அந்த பெரியவரை அழைத்து படிக்கட்டில் அமரச்செய்து, சொம்பு கொண்டு ஜலத்தை எடுத்து அவரை ஸ்நானம் செய்வித்தது அந்த குழந்தை.

அந்த பெரியவரை ஸ்நானம் செய்வித்த பாவனை மிகவும் புனிதமானதாகும். அபிஷேக பாவனையில் நடந்தது. அவரும் அந்த காட்சியிலேயே அமர்ந்திருந்தார். அதை கண்களை மூடி உள்நேத்திரத்தால் நோக்கும்போது ஸ்ரீபாண்டுரங்கனுக்கு அபிஷேக பாவனை பிரத்தியட்சமாகத் தோற்றியது. அந்த குழந்தை அவர் மேல் உள்ள ஜலத்தை நன்றாக உலர்த்தி மாற்றுடை உடுத்தி திரும்ப அழைத்து வந்து, ஓர் வஸ்திரத்தை ஆசனமாக விரித்து அமரச்செய்து திரும்ப சென்று ஸ்நானம் செய்து கமண்டல தீர்த்தத்துடன் வந்து ஓர் தாலத்தில் தம் தந்தையின் திருவடியை வைத்து, அதை சுத்தி செய்து ஒரு பையில் இருந்த திருத்துளாயை (துளசியை) எடுத்து திருவடியில் இட்டு தீர்த்தத்தையும் உண்டு தலையில் புரோக்ஷித்து திருத்துளாயையும் சற்று உட்கொண்டது.

அந்த பைத்தியம் தம் கண்களில் கண்ணீர் வடிய அந்தக் காட்சியை கண்டு களித்தது. உடனே கீழே இறங்கி அந்த தீர்த்தத்தை பணிவுடன் கேட்க அந்த குழந்தையும் புன்முறுவலுடன் கொடுக்க அதை உண்டு ஆனந்தம் கொண்டு தம் இருக்கையில் அமர்ந்து மேலும் கவனிக்கும்போது அந்த குழந்தை மூன்று கல் எடுத்து அடுப்பு மூட்டி மாவு பிசைந்து ரொட்டி தட்டி சுடுகிறது.

அதுசமயம் திருக்கோயிலில் இருந்து ஸ்ரீஜயனும், ஸ்ரீஅன்னையும் வந்து பக்கத்தில் அமர்ந்து கொண்டு அதிதியாக இருக்க, சுட்ட ரொட்டிகளை அதிதிகளுக்கு கொடுக்க, பெரியவர் ஜாடை காட்ட அந்த குழந்தை இரு கைகளாலும் ரொட்டிகளை அவ்விருவருக்கும் கொடுத்து தொட்டுச் சாப்பிட ஏதோ ஓர் பொடியை கொடுக்க அவ்விருவரும் அதை ஏற்றுக் கொள்ள, இந்த பைத்தியத்தையும் சுட்டிக்காட்டி ரொட்டி கொடுப்பதற்கு அனுமதி

கேட்க பெரியவரும் கொடுக்கச் சொல்ல அந்த பைத்தியமும் எதிர்பார்த்தது போல் கிடைக்க, உடனே அதிக ஆவலுடன் கீழே இறங்கி வந்து அந்த நால்வருக்கும் சாஷ்டாங்க நமஸ்காரம் செய்து அதை பெற்றுக் கொள்ள அந்த அதிதிகள் இருவரும் ஸ்ரீஐயனும், ஸ்ரீஅன்னையுமாக காட்சி கொடுத்தனர்.

அந்த பெரியவர் சாப்பிடும்போது அவர் கடித்து சுவைத்து கொடுத்த ரொட்டியை வாயினின்றும் பிடுங்கி ஸ்ரீஐயன் ஆனந்தமாக ஸ்ரீஅன்னைக்கும் கொடுத்து தானும் உண்டார்கள். பிறகு ஒருவருக்கொருவர் அந்த பைத்தியத்தையும் சேர்த்து உச்சிஷ்டம் பகிர்ந்துண்டு ஆனந்தம் அடைந்தார்கள். அந்த உச்சிஷ்ட மஹிமையினால் ஸ்ரீகண்ணனும் ராதையுமாகவும், அவர்கள் ஸ்ரீநாமதேவரும் ஜனாபாயுமாக காட்சி கொடுத்தார்கள். அது சுயானுபூதி நிலையாகும். **''பாகவதோத்தமர்களின் உச்சிஷ்டம் அதன் பெருமை எவராலும் அறிய முடியாது.''** மற்றவர்களுக்கு உச்சிஷ்டம் என்றால் அது அருவருப்பை உண்டு பண்ணும்.

எம் ஞான மழலைகளே!

ஓர் சமயம் ஒரு இல்லத்தில் ஸ்ரீசமாராதனை நடந்தது போலும்? அது முடிந்தவுடன் அவர்கள் உண்ட மீதியை இலையுடன் வெளியில் குப்பை தொட்டியில் போட்டார்கள். அதை பரிவுடன் நோக்கியது அந்த பைத்தியம். அதுசமயம் நான்கு நாய்கள் வேகமாக வந்து அதை உண்ண சண்டையிட்டுக் கொண்டன. அதுசமயம் ஓர் சாதுவும் அங்கு வந்து இதை கவனித்தார். அவர் அந்த இலைகள் அருகே அமர்ந்தார். அந்த நாய்களை கை அமர்த்தி ''சற்று பொறுக்கவும்'' என்றார். அந்த நான்கு நாய்களும் அருகே வரிசையாக அமர்ந்துவிட்டன. அவர் அந்த எச்சில் இலைகளை வழித்து எடுத்து மொத்தமாக சேர்த்தார். அடுத்து ஆறு இலைகளை வரிசையாக போட்டார். அருகே பார்த்துக் கொண்டிருந்த அந்த பைத்தியத்தையும் தம் அருகே அமரும்படி பணித்தார். அந்த நான்கு நாய்களையும் மீதி இருந்த நான்கு இலைகளிலும் அமர்ந்து

உண்ணும்படி பணித்தார். அவைகளும் எந்த சண்டையும் இல்லாமல் வரிசையாக அமர்ந்து சாந்தி நிலையில் உண்டன. அந்த பைத்தியமும் அமைதியாக, ஆனந்தமாக அந்த உச்சிஷ்டத்தை உண்டது.

அந்த உச்சிஷ்ட மஹிமையால் அந்த சாது வேத நாயகனாகவும், நான்கு நாய்களும் சதுர்வேதங்களாகவும் தோன்றிற்று. ஆகவே ஸ்ரீஅடியார்கள் உச்சிஷ்ட நிலையை எவரும் விரித்துரைக்க முடியாது. அவை அனுபவ நிலையாகும். இது பேதமற்ற உண்மை ஞானத்திற்கு அஸ்திவாரமாக அமையும். இது உறுதி.

எல்லாம் நீ!

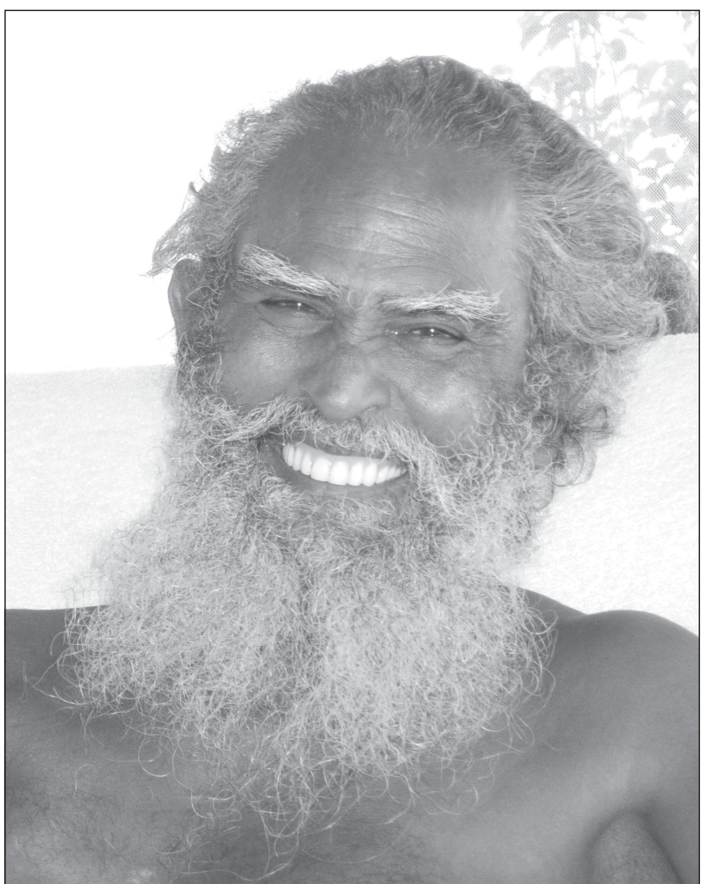

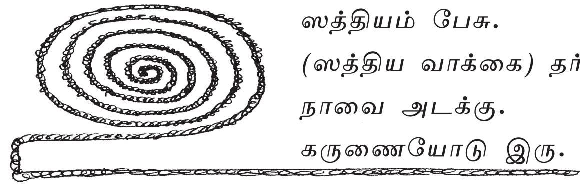

ஸத்தியம் பேசு.
(ஸத்திய வாக்கை) தர்மம் செய்.
நாவை அடக்கு.
கருணையோடு இரு.

அது கரைந்துவிட்டது!

குழந்தைகளே!

இந்த நிலையில்தான் அந்த தந்தையும் மகளுமாக இருந்து சேவையின் மஹத்துவத்தை காட்டினான். அன்று ஒருநாள் அவனுடன் சம்பாஷணை செய்யும்போது மனமானது கசிந்து உருகி குழந்தையும் தந்தையுமாகி வந்து சேவையின் மஹத்துவத்தை உணர்த்திய காரணத்தால் ஸ்ரீபிதாவாயும், ஸ்ரீஸத்குருநாதனாயும் அமைந்திருக்கும் அந்த **ஸ்ரீமஹத்திற்கு** சேவை செய்து ஸ்ரீசத்பாவ சேவையும், ஸ்ரீஆத்மபாவ சேவையும் பூர்த்தி செய்ய ஓர் பேருணர்வு உண்டாகியது! வார்த்தை அளவில் அதை ஆசையென்று சொன்னாலும் அது அனுபவ பயிற்சி நிலையாகும் என உணர்ந்தது அந்த பைத்தியம்.

அன்று இரவு அவனுடன் உரையாடும் போது முடிவில் ஸ்ரீகுருநாதனின் பெருமையை உணர்த்தி, ஆற்றின் மறுகரையில் காஞ்சி மஹாபெரியவர் ஸ்ரீசந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி ஸ்வாமிகள் தம் பரிவாரங்களுடன் வந்து தங்கி இருக்கிறார். நீ நாளை காலை ஸ்நானம் முடித்து அவரிடம் செல். நீ தங்குவதா? வேண்டாமா? என்ன செய்ய வேண்டும்? என்பது பற்றி அவர் உனக்கு சொல்வார். அதன் பிறகு ஒரு முடிவு எடுப்பாயாக! எனச்சொல்லி மறைந்துவிட்டான்.

மறுநாள் அதிகாலையில் ஸ்நானம் முடித்துக் கொண்டு பீமாநதியின் மறுகரையில் ஓர் மடத்தில் தங்கி இருந்த ஸ்ரீகாஞ்சி மஹானை தரிசிக்கச் சென்றது அந்த பைத்தியம். ஸ்ரீஸ்வாமிகள் ஓர் ஓரமாக அமர்ந்த நிலையில் இருக்கிறார்கள். அவர் அன்பர்கள் அங்குள்ள அன்பர்களின் காணிக்கைகளை(புஷ்பம், பழம் மற்றும் பணம் இவைகளை) அவர்களின் நாமாவைச் சொல்லி அவரிடம் காட்டிவிட்டு ஓர் ஓரமாக ஒதுக்கி வைத்துக்கொண்டு இருக்கிறார்கள்.

இந்த பைத்தியம் சற்று தள்ளியே அமர்ந்த நிலையில் அவர் பார்வை படும்படி கண்ணீர் ஓட அவருடைய தரிசனத்திற்காக காத்திருந்தது. தெய்வாதீனமாக கூட்டம் கலைந்து எவருமே இல்லாமல் நம் ஸ்ரீஸ்வாமிகளும், இந்த பைத்தியமும் மட்டும் இருந்தோம். அதுசமயம் ஸ்ரீஸ்வாமிகள் மெதுவாக எழுந்து வந்து இந்த பைத்தியத்தின் எதிரே சற்று தள்ளி நின்று கொண்டு, குழந்தே! என குரல் கொடுத்தார்கள். ஸ்ரீஸ்வாமிகளின் அமுதமான வார்த்தையை கேட்ட மாத்திரத்தில் அப்படியே சாஷ்டாங்கமாக தெண்டனிட்டு அவர் திவ்விய திருவடிகளை தொடாமலேயே நமஸ்கரித்துக் கிடந்தது. அவர் கருணையோடு, குழந்தாய்! எழுந்திரு என்றார்கள். எழுந்தது; அமர்க என்றார்கள்; அது அமர்ந்தது.

ஸ்ரீகாஞ்சி மஹான் சொன்ன வாசகம்:

குழந்தாய்! இனி எவரையும் நீ நமஸ்காரம் செய்ய வேண்டாம்; உன்னை நமஸ்காரம் செய்தவர்களை மட்டும் **''நாராயணா''** என்று சொல்லி ஆசீர்வாதம் பண்ணு. ஆனால் **''நிலைகண்டு''** நமஸ்காரம் செய். நீ இந்த ஸ்ரீபண்டரியிலேயே தங்குவதற்கு முடிவெடுத்ததாக தெரிகிறது. அது தவறு. காரணம் உன் தந்தையை சாமான்யர் என எண்ணிவிடாதே! அவர் ஸ்ரீவியாஸர் அம்சம் என உணர்வாயாக. அவருக்கு புத்திரனாகப் பிறந்த நீ பாக்கியவான். பனிரெண்டு ஆண்டுகள் எப்படியோ சர்வாங்கசேவை செய்து முடித்துவிட்டாய். இன்னமும் ஆறு ஆண்டுகள் சத்பாவசேவை செய்து

முடித்துவிட்டாயானால் நீ பிறந்த காரியமும் பூர்த்தியாகிவிடும். பின் ஒரு ஆறு ஆண்டுகள் அது உன் ஸ்வய அனுபவம் (ஆத்மபாவசேவை). ஆக ஒரு ஸத்சிஷ்யன் இருபத்திநான்காண்டுகள் சேவை செய்து விட்டானானால் அவன் ஜன்மா பூர்த்தியாகிவிடும். பின் அவனுக்கு ஜன்மா இல்லை என்றே சொல்லலாம் என அருளுரையும், ஆசியும் வழங்கிச் சென்றார்கள்.

அன்று இரவு எமதய்யன் வந்தான், என்ன திருவடி! உன் முடிவு என்ன? ஸ்ரீஸ்வாமிகள் என்ன சொன்னார்? இங்குதான் தூலம் முடியும் பரியந்தம் இருப்பதாக உத்தேசமா? அல்லது இப்போதே புறப்படவேண்டும் என்ற முடிவா? என கடகடவென சிரித்துக்கொண்டே கேட்டான்.

அந்த பைத்தியமும், போதும் ஐயனே போதும்! இனி எதுவும் தேவையில்லை, சீக்கிரமாக இது திருமந்திரநகர் போகவேண்டும். அங்கு நீ உணர்த்திய ஸ்ரீஸத்குரு சேவையை பூர்த்தி செய்ய வேண்டும் என கசிந்துருகிக் கேட்டது. அது முடிந்ததும் என்ன செய்வதாக உத்தேசம்? இங்கு வரமுடியுமா? அங்குதான் உறைவிடமா என வினவினான். அதற்கு அது, திருவருள் சம்மதம் எதுவோ அப்படி நடக்கட்டும். **உம் சித்தம் எம் பாக்கியம்** என முடித்துக் கொண்டது.

ஞான மழலைகளே!

ஸ்ரீபண்டரியில் ஓர் மிட்டாய் வியாபாரி இருந்தான். அவன் அரைகுறையாக தமிழ் பேசுவான்! அந்த பைத்தியம் அங்கு சென்றதில் இருந்து அவன் தொடர்பு ஏற்பட்டது. அந்த பைத்தியம் வீதிவழி செல்லும்போது அந்த வியாபாரி கடையை விட்டிறங்கி சாஷ்டாங்க நமஸ்காரம் செய்து அதன் கைகளில் சில மிட்டாய்களைக் கொடுப்பான். அதுவும் அதை ஏற்றுக் கொள்ளும். அவனுக்கு சிரமம் கொடுக்கலாகாதே என சிலசமயம் பாதையை மாற்றி சென்றுவிடும். அவன் சோர்ந்து போவான். இரண்டு தினங்கள் அதை காணவில்லை என்றால் நதிக்கரையில் ஜனாபாய் ஆஸ்ரமத்திற்கே தேடி வந்துவிடுவான். கதறி அழுவான்

தயவுசெய்து எம்மை புறக்கணிக்காதீர் எனக்கதறித் துடிப்பான். அவனுக்கு ஆறுதல் சொல்லி பரிவுடன் அனுப்பி வைக்கும்.

ஊர் செல்ல வேண்டும் என்ற சங்கல்பம் உறுதி ஆனவுடன் வியாபாரி முகவரியுடன் ஊருக்கு பணம் அனுப்பும்படி தபால் எழுதியது. அவன் அதன் பிரிவாற்றாமையால் மிகவும் வாடினான். அவனுக்கு சில உண்மைகளை புரியும்படி உணர்த்தி சில வாசகங்களையும் எழுதிக் கொடுக்க அதைப் பெற்றுக் கொண்டான்! நாளை பணம் வந்துவிடும் என தெரிந்ததும் அந்த வியாபாரி அன்று தம் இல்லத்தில் அதிதி சத்காரம் செய்ய வேணுமென்று பணிவுடன் வேண்ட அது சம்மதித்தது. காலை பதினோரு மணி அளவில் ஜனாபாய் ஆஸ்ரமத்தை விட்டு கிளம்பி அவன் இல்லம் சேர்ந்தது.

அங்கு ஓர் வேம்பு மரம் இருந்தது. அதன் அடியில் அமரச் செய்தான்! சிறிய வீடு அருமையான குடும்பம்! அதை பார்ப்பதற்கு தவக்கூட்டம்போல் தோன்றியது. வீட்டினுள் ஓர் ஓரத்தில் ஒரு பீடத்தில் ஸ்ரீபாண்டுரங்கன் ரகுமாயி படம் ஒன்று வைத்திருந்தான். அந்த பைத்தியத்தை உபசரிக்கும் நிமித்தம் அவன் சாமக்கிரியைகளை சேகரிக்கும் வகை அப்படியே உருக்கிவிட்டது. கணவனும் மனைவியும் சேர்ந்து அதற்கு திருவடி பூஜை செய்து ஆசனம் இட்டு அமரச் செய்து வெகு சிரத்தையுடன் தயார் செய்த உணவை ஸ்ரீபகவானுக்கு நிவேதனம் செய்து அதை பக்தி சிரத்தையுடன் படைத்தான்.

அதுவும் தீர்த்தம் புரோட்சித்து உணவு உண்ணப் போகும் அந்த நேரத்தில் தட்சணைக்காக எங்கெல்லாம் தேடி ஒரு பத்து பைசா கண்டெடுத்து அதை இலையில் சமர்ப்பித்தான்! அந்நிலையை கண்டு உள்ளக் கசிவுடன் அதை பெற்றுக் கொண்டு உண்ணும்போது உச்சிஷ்டத்திற்காக இருவரும் கையேந்தி நிற்க, அவன் அனுக்ரஹத்தால் அது உச்சிஷ்டம் கொடுக்க அந்த இரண்டும் அதை அமிர்தமாகப் புசித்து குழந்தைகளுக்காக கொஞ்சம் வாங்கி பத்திரப்படுத்தி வைத்து, அதை நமஸ்கரித்து வழி அனுப்பி வைத்தார்கள்.

அன்று இரவு ஸ்ரீபரமாத்மா வந்தான். நாளை பிரிய வேண்டுமே என்ற துக்கம் தாளவில்லை. அவன் திருவடியில் சிரம் புதைத்து கதறி அழுதது அந்த பைத்தியம். அவன் அதை கைவாகு கொடுத்து தூக்கி நிறுத்தி அதன் கண்ணீரை துடைத்து உள் உணர்வைக் கொடுத்து ஸ்ரீஅடியார்கள் மூலமாக அனுபவித்த நிலைகளை ரகசியமாக போதித்தான். அன்று நடந்த நிகழ்ச்சி எழுத்தில் அடங்காது. கடைசியாக அவன் ஆணையாவது:

சில நாட்களாக நீ எம் ஆலயம் வரவில்லை, நாளை காலை நீ அவசியம் ஆலயம் வரவேண்டும்; உன் தரிசனம் தந்து ஆலிங்கனம் செய்யவேண்டும்; அது ரகசியமாக இருக்கவேண்டும் எனக் கூறி முடித்து மறைந்துவிட்டான். அந்த பைத்தியமும் அவன் ஆணையின்படி காலை நான்கு மணிக்கு சந்திரபாகா நதியில் நீராடி சென்றது. ஏனோ மணி தவறாக உணர்த்தியது. மணி மூன்றுதான் ஆகியது போலும்? நடை திறக்கவில்லை. ஜனசந்தடி அற்ற அந்த அகால வேளையில் ஒரு வயோதிக பிராமணர் ஸ்ரீவிட்டல் நாமத்தை பஜித்த வண்ணம் தடியை ஊன்றி ஆடிக்கொண்டே தாளம் போட்டுக் கொண்டு வந்தார். முன்புறம் நடை திறக்காததால் பின்பக்கம் பாடி ஆடிக்கொண்டே சென்றார். அந்த பைத்தியமும் ஏதோ ஓர் சக்தியால் உந்தப்பட்டு அவர் பின்னால் சென்றது.

அவர் தள்ளாடித் தள்ளாடி கம்பை ஊன்றி ஆனந்த நர்த்தனம் செய்தவண்ணம் பின் வாசல் முன் நின்றார். எவரோ கதவை திறந்தது போல் கதவு தாமே திறந்து கொண்டது. காத்திருந்தவர் போல அந்த பெரியவர் முன் செல்ல அந்த பைத்தியமும் பின் செல்ல இருவரும் உள்ளே சென்றதும் திறந்த கதவு மூடிக்கொண்டது. அந்த பெரியவரையும் காணோம். கதவுகள் எல்லாம் திறந்தபடி விளக்குகள் எரிந்தவண்ணம் இருந்தன. அவன் புன்முறுவலுடன் இடுப்பில் கரத்துடன் நின்றுகொண்டு சமிக்ஞை செய்தான். அது அவனை ஆலிங்கனம் செய்தது. **அது கரைந்து விட்டது! கர்மாவோ, மாயையோ ஒன்று வெளியே வந்தது; அது ரகசியமானது!**

எல்லாம் நீ!

ஸத்தியம் பேசு.
(ஸத்திய வாக்கை) தர்மம் செய்.
நாவை அடக்கு.
கருணையோடு இரு.

யோகமும் தியாகமும்

எம் குழந்தைகளே!

உத்தவர்: ஓ ராதா! ஸ்ரீ கண்ணனிடம் இருந்து ஓர் முக்கிய செய்தியுடன் வந்திருக்கிறேன். நீ ஸ்ரீ கண்ணனைப் பிரிந்த காரணத்தால் வாட்டமுடன் இருக்கிறாய். நான் கண்ணன் அருளால் கொண்டு வந்திருக்கும் ஔஷதத்தை உண்டால் உன் ரோகம் அதாவது கவலை என்ற பிணி குணமாகிவிடும்.

ராதை: ஐயா பெரியவரே! எனக்கு எந்த ரோகமும், எந்த கவலையும், எந்த விகாரமும் இல்லை. நான் அமைதியின் ஆனந்தமாக இருக்கிறேன்.

உத்தவர்: அம்மா ராதா! நான் சொல்லும் ஔஷதம் யோகமாகும். இந்த யோகம் கண்ணனால் உணர்த்தப்பட்டது. அதை உனக்கு கற்றுக்கொடுக்க கண்ணனின் ஆக்ஞை.

ராதை: ஐயா! அந்த கண்ணனை மட்டும் எனக்குத் தெரியும், மற்றவை எனக்குத் தெரியாது. அதுவே அவன் அருளால் நான் கற்ற யோகம். அது எனக்குப் போதும். நீ கற்று தரும் யோகம் வேண்டாம்.

உத்தவர்: அது என்ன யோகம்?

ராதை: அதுவே தியாகம், இந்த தியாகத்தில் நான் ஈடுபட்டிருக்கும்போது அனுபவிக்கும் உண்மையான சுகமே ஓர் யோகம் ஆகும்.

உத்தவர்: அது எப்படி தியாகம், யோகம் ஆக முடியும்? தியாகத்திற்கும், அனுபவிப்பதற்கும் எப்படி பொதுவான ஒற்றுமை இருக்க முடியும்? சுகத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருப்பவர் தியாகத்தைப் பற்றி எண்ணமாட்டார். இப்படி இரண்டும் இரு துருவங்களாக தோற்றுகிறது. நீயோ இந்த இரண்டையும் ஒன்றாக இணைக்கிறாய். இப்படி இரண்டும் எதிரிடையாக இருக்கும்போது ஏக காலத்தில் எப்படி சாத்தியமாகும்? நீயோ பிரிவாற்றாமையால் வாடுவதைப் போல் தோற்றுகிறது. இந்த நிலையில் உண்மையின் சுகத்தை எப்படி அனுபவிக்கிறாய்?

ராதை: ஓ வெகுளியான உத்தவரே! நீர் என் கண்ணனின் அருகில் இருந்தும் கற்றுக் கொண்டது இவ்வளவுதானா? ஒருவன் தன் செய்கையில் சுயநல நோக்கை நீக்கி, தீய அஹங்காரத்தை அகற்றி, தூல அபிமானத்தை கெடுத்து தம் செய்கையால் தாம் அடையும் செய்கைகளில் பற்று வைக்காமல் அமைதியின் சாந்தியாய் இருந்து வந்தால் அதுவே தியாகம், போகம், யோகம் ஆக இந்த மூன்றும் ஒன்றாகிவிடும். முதலில் தாம் கர்த்தா என்ற உணர்வை அகற்ற வேண்டும். இந்த தன்மையினால் தூலமும் இயக்கமும் அதாவது கர்மாவும், மாயையும் கழன்று விடுகிறது. சுக துக்க ரூபமான பயனை நான் அனுபவிக்கவில்லை என்ற உறுதியுடன் மறந்துவிட வேண்டும். இத்தன்மையினால் யோகத்திற்கும்,

போகத்திற்கும் வேறுபாடு இராது. இரண்டும் ஒன்றாகிவிடும்.

உத்தவர்: நீ சொல்வதை இப்போதுதான் உணர்ந்து கொண்டேன். ஆமாம் ராதா! கண்ணன் சொல்லி அனுப்பிய செய்தியைக்கூட நீ கேட்க விரும்பவில்லை. நீ கண்ணனிடம் பக்தி வைத்துள்ளாய் என்பதை எப்படி நம்ப முடியும்? நீ எப்படி ஓர் பக்தையாவாய்?

ராதை: என்ன உத்தவரே இன்னும் உனக்குப் புரியவில்லையே! ஓர் உண்மையை தெரிந்து கொள்ளும். என்னிடம் இருந்தது ஒரே ஒரு மனம்தான். அந்த ஒன்றையும் கண்ணன் மதுரா செல்லும்போது திருடிச் சென்றுவிட்டான். என்னிடம் மனமே இல்லை. அப்படி மனமே இல்லாதிருக்கும் என்னால் கண்ணன் சொன்னான் என்ற உபதேசத்தை எப்படி கிரஹிக்க முடியும்? உங்களைப் போன்று கற்பனை வடிவில் அனேக மனம் இருந்தால் கண்ணனை நினைக்க ஓர் மனம்! அவன் பிரிந்தான் என எண்ண ஓர் மனம்! இந்த கோபியர்களை நினைக்க ஓர் மனம்! தூல உபாதைகளை எண்ணிப் பார்க்க ஓர் மனம்! உம் உபதேசங்களை கேட்க ஓர் மனம்! இப்படி நிறைய மனம் வேண்டுமே? இந்த இல்லாத மனதை உம்மிடம் கடன் வாங்கவா? அப்படி மனமும் வேண்டாம். எம் உத்தவரே! உம்மையும், எம்மையும் ஸ்ரீ கண்ணனாகவே காண்கிறோம். உமக்கு மனம் இருக்கிறதா? உத்தவரைக் காணோம்!

ஹே மதுசூதனா! கார்மேக வண்ணா! கமலக்கண்ணா! ஜனார்த்தனா! சத்திய சொரூபா! தயாநிதி! தயாசாகரா! ஹே ஸத்குருவார்யா! ஸ்ரீ குரு நந்தனா! ஹே ராதா கிருஷ்ணா! அன்று ஸ்ரீ உத்தவரும் எம் அன்னை ஸ்ரீ ராதாவும் உரையாடும் போது தியாகத்தையும், யோகத்தையும் சமநிலைப்படுத்தி விட்டார்களே!

அதன் விளக்கத்தை சற்று இன்னும் இந்த நாயிற்கடையேன் உணர்ந்து கொள்ளும் வண்ணம் விளக்கியருளல் வேண்டும்.

ஸ்ரீ கண்ணன்: ஓ பாலகா! தியாகம் என்பதில் சகலமும் அடங்கி விடுகிறது. அந்த கலியுகத்தில் உபாசனாமூர்த்தியாக மாயையின் சொரூபமாக இருக்கும் உருவ அருவத்திற்கு ஸ்ரீ சர்வார்ப்பணம் செய்து விடுவதே உரிய மார்க்கமாகும். என்னதான் கற்றாலும், மந்திர சித்தி பெற்றாலும், ஞான விசாரணையில் சகலமும் பொய் என உரைத்தாலும் கருவி கரணங்களின் சேஷ்டை லேசில் விடாது. காரணம் அது ஜென்ம ஜென்மாந்திர பழக்க தோஷம். இந்த பழக்க தோஷத்தை யோகத்தாலும், தியாகத்தாலும் தான் நீ அனுபவிக்கும் (தூலத்தால்) போகத்தை அதாவது கர்மாவை நசிப்பிக்க முடியும்.

இதில் யோகம் என்பது தனித்த நிலை. தியாகம் என்பது 'தான்' ஆன நிலை. தனித்த நிலையில் நான், எனது மிகுதியாக நிற்கும். தாமான நிலையில் சாந்தியாக இருக்கும். தனித்த நிலை கடின உழைப்பில் அனுபவிக்கும் நிலை. தாமான நிலை சகலமும் கழன்ற நிலை. தனித்த நிலை கருவி கரணங்களை அடக்கும் நிலை. தாமான நிலை கருவி கரணங்களை மறந்த நிலை. பரிபூரணமாக அடக்கம் இல்லையாயின் ஓர் காலத்தில் உன் பலஹீனத்தை பயன்படுத்தி கருவி கரணங்கள் வீறு கொண்டு எழும். அதைப்போல பரிபூரணமாக மறக்கவில்லையாயின் ஓர் காலத்தில் உன் மன அசைவினால் கருவி கரணங்கள் எழலாம். ஆனால் அதை எம் மாயாகார்யம் கவனித்து அதை வீழ்த்தி விடும். அந்த இடத்தில் உன் முயற்சி தேவை இல்லை. இதையே தடுத்தாட்கொள்தல் எனப்படும். உன்னை அறியாமலே எம் மாயா கார்யம் கவனித்துக்கொள்ளும். அதன் காரணம் நீ காரியத்தை மறந்து காரணமாகிய எம் வசம் தியாகம் செய்தால் எம் சுத்த மாயை மலின மாயையை கெடுத்துவிடுகிறது.

ஒரு யோகி கருவி கரணங்களின் இயக்கத்தை கண்டு அறிந்து அதன் உற்பத்தியையும் உணர்ந்து அதை மூலத்தோடு கெடுக்க

முயற்சி செய்கிறான். அந்த மூலத்திலிருந்து செயல்படும் தேவதைகள் இப்படி செயல்படுத்தும் யோகிகளுக்கு தம் வல்லமையைக் கொடுத்து அதாவது சித்தின் சக்தியைக் கொடுத்து தமக்கு ஆட்படுத்த முயற்சிக்கிறது. அதில் மயங்காத யோகிதான் அந்த கருவி கரணங்களையும் அடக்கி அதன் தேவதைகளையும் அதன் அதிஷ்டான இடத்திற்கு அனுப்பி விடுகிறான். அதில் மயங்கியவன் சர்வ போகியாய் சரீர ரோகியாய் அல்லல்படுகிறான். அப்படி தீவிர முயற்சியில் அடக்கிய யோகிக்கு தெய்வமாகிய நாங்களும் அடங்கி அனுசரணையாக இருப்போம்.

மாயை தோற்றுவதில்லை. அதில் உற்பத்தியான அவித்தை தோற்றும். அவித்தையைப் புசிக்கும் ஜீவன் அதை மறக்க வேண்டும் அல்லது வெறுக்க வேண்டும். வெறுப்பது யோக நிலை, மறப்பது தியாக நிலை. உற்பத்தி ஸ்தானமாகிய மாயை (எம்மிடம்)யிடம் ஒப்படைப்பது தியாகம். உற்பத்தியை உணர்ந்து அதை துறக்கும் போது அதன் தேவதைகளிடம் யுத்தம் பண்ணியே ஆக வேண்டும். அதில் வெற்றியும் உண்டு, தோல்வியும் உண்டு. அதனால்தான் இந்த கலியுகத்தில் கர்ம சந்நியாசத்தை சற்று உயர்த்திச்சொல்லி வைத்தோம். இந்த ஜீவர்களுக்கு மனோபலம் இல்லை. காரணம் இந்த போகத்தில் சகலத்தையும் செலவு செய்துவிட்டார்கள். ஆனாலும் தியாகம் என்பதும் சாமான்ய காரியம் இல்லை. இருந்தாலும் ஓரளவு இந்த ஜீவர்களால் அனுஷ்டிக்க முடியும். எம் திருவடியில் (நாம ரூபம் இல்லை) பரிபூரணமாக ஒப்படைத்துவிட்டால் அதாவது இங்கு எந்த விசாரணையும் விவகாரமும் விகாரமும் சங்கல்ப விகல்பமும் இந்த தோஷங்கள் பற்றாமல் சகலமும் ஸ்ரீ பகவத் சொரூபமும் ஸ்ரீ பகவத் சப்தார்த்தமும் என உணர்ந்து அமைதி கொண்டால் மௌனமும் அதனால் பிரம்மானந்தமும் உண்டு.

இப்படிப்பட்ட தியாகமே ஓர் யோகம்தான். இப்படி தியாகத்தையும், யோகத்தையும் அதன் உண்மைகளை உணர்ந்தவனே ஞானி. இந்த உண்மையை உணர்ந்த ஞானி

போகியாகான், காமானு போகத்தில் மூழ்கி இருப்பதைப் போல் தோன்றினாலும் ஒன்று பிராரப்தமாக இருக்கும் அல்லது சில பக்குவ ஆன்மாக்களை கடைத்தேற்றுவதற்காக இருக்கும். அவன் எதிலும் பந்தப்படுவதில்லை. அப்படிப்பட்ட யோகியாகிய ஞானிக்கு பிராரப்தம் நசித்து விடுகிறது என்று உணர்ந்த ஸ்ரீ மஹான்கள் சொல்கிறார்கள். என்ன குழந்தாய் மௌனமாகி விட்டாய்?

எல்லாம் நீ!

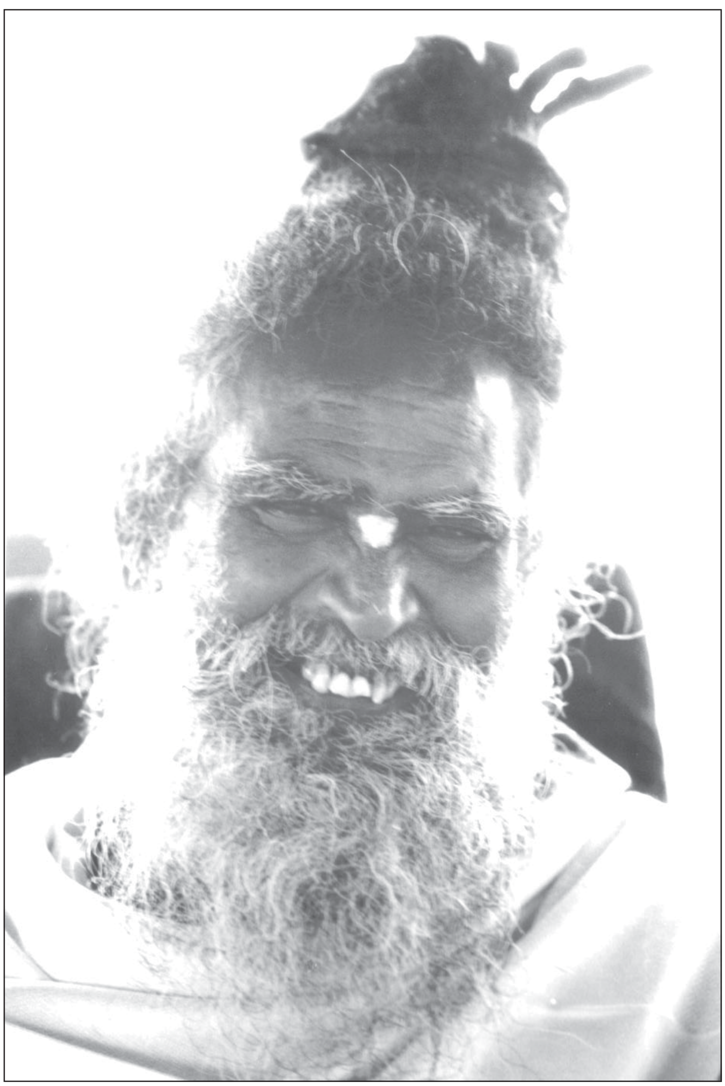

ஸத்தியம் பேசு.
(ஸத்திய வாக்கை) தர்மம் செய்.
நாவை அடக்கு.
கருணையோடு இரு.

ஒரு மூடசீடனின் சேவை

குழந்தைகளே!

ஒரு காலத்தில் ஓர் ஆஸ்ரமத்தில் ஓர் மஹான் இருந்தார். அவருக்கு அனேக சீடர்கள் இருந்தார்கள். ஒவ்வொருவருக்கும் தாம் கற்றவைகளை போதித்தும், உணர்ந்தவைகளை உணர்த்தியும் அவரவர் நிலைக்குத் (வினை) தக்கபடி உயர்த்தி வைத்தார். அவர்கள் அதன் பயனை ஏகபோகமாக அனுபவித்து ஸ்ரீ குருதேவரிடம் தாம் வேண்டிய தன்மையின்படி ஸ்ரீ பேரானந்த வாழ்வு வாழ்ந்து வந்தார்கள். அதில் ஒருவன் மட்டும் எதையும் ஸ்ரீ குருதேவரிடம் கேட்காமல் இருந்துவிட்டான். அவன் ஸ்ரீ ஸத்குரு சேவை ஒன்றே போதும் வேறு எதுவும் வேண்டாம் என்று உறுதி பூண்டான் போலும். அவனைத்தான் ஸ்ரீ குருதேவரும் கண்டபடி திட்டுவார். ஏ மூடமே! உனக்கு எதை போதித்து என்ன செய்வது? சூட்சுமமான புத்தி இல்லை. விவேகமான அறிவு இல்லை, கிரஹிக்கும் சக்தியும் இல்லை. உன்னை சொல்லி என்ன செய்வது? உன் வினை அப்படி அமைந்திருக்கிறது. இருப்பினும் ஸாதுவாக இருக்கிறாய், உனக்கு எதை போதிப்பது என்றே எமக்குத் தெரியவில்லை. சரி, சரி உனக்கு உகந்த வேலை தருகிறோம் அது உன்னை ரக்ஷிக்கும் என சொல்லி ஆஸ்ரம பசுக்கள் சிலவற்றைக் கொடுத்து இந்த பசுக்களை மேய்த்து வா. ஒரு பத்து ஆண்டுகள் வெளியே சென்று காடுகளில் மேய்த்து பசுக்களுக்கும், கன்றுகளுக்கும் எந்த குறையும் இல்லாமல் செய்து வா என பணித்தார்.

அந்த மூடசீடனும் ஸ்ரீ குருதேவர் ஆணையின்படி பத்து ஆண்டுகள் மாடுகளை மேய்த்துவந்தான். அவனிடம் ஓர் ஏக்கபான்மையும் மிகுந்த பொறுமையும், ஆழ்ந்த அமைதியும் குடியிருந்தன. அத்தன்மையினால் குருதேவர் என்று எதை கொடுப்பாரோ அது போதும், அவர் கொடுக்கும் பரியந்தம் எதுவும் கேட்க வேண்டாம். அவர் அறியாததொன்றில்லை என அமைதியாக இருந்தான். ஸ்ரீ குருதேவர் கொடுத்த காலம் முடிந்ததும் ஆஸ்ரமம் வந்து சேர்ந்தான். அவன் தன்மையை உணர்ந்தார் ஸ்ரீ குருதேவர். அடுத்த பணியாக ஆஸ்ரம தூய்ப்பு நிலையையும், தமது உடைகளை சுத்தப் படுத்தும் பணியையும், மாட்டின் தொழுவத்தை புனிதமாக்கும் பணியையும் கொடுத்தார். இந்த சேவையினால் ஓர் பத்தாண்டுகள் கழிந்தன. அந்த நிலையிலும் அவன் ஸ்ரீ குருதேவரிடம் எதுவும் கேட்கவில்லை.

காலத்தின் தன்மையினால் ஸ்ரீ குருதேவர் தூலம் வெகுவாக தளர்ந்துவிட்டது. இவர் உடல் நிலையை கண்ட சீடர்கள் ஒவ்வொருவராக விலக ஆரம்பித்தனர். இந்த மூட சீடன் ஒருவனே எஞ்சி இருந்தான். அந்நிலையிலும் அவன் ஸ்ரீ குருதேவரை எதுவும் கேட்கவில்லை. அவரும் அவனுக்கு எதுவும் சொல்லவும் இல்லை. இருவரும் அமைதியாக இருந்தனர். ஸ்ரீ குருதேவர் ஓர் முடிவுக்கு வந்தார். தம் மூட சீடனை அழைத்து அமைதியாக அப்பா! நாம் காசி செல்ல வேண்டும். அங்கு நாம் சமாதி ஆனவுடன் எம் தூலத்தை கங்கையில் விட்டுவிட வேண்டும் எம்மை அழைத்துச் செல்வாயாக என பணித்தார். அந்த ஸ்ரீ மூட சீடனும் ஸ்ரீ குருதேவரை ஓர் குழந்தையை அழைத்துச் செல்வதைப் போல் கனிவுடன் அழைத்துச்சென்றான். நடைபயணத்தில் இரண்டு ஆண்டுகள் சென்றன. ஸ்ரீ குருதேவருக்கு கண்பார்வையும் குறைந்தது போலும்! அந்த மூடசீடனும் ஸ்ரீ குருதேவரைச் சுமந்தவண்ணம் மூன்று ஆண்டுகள் நடந்து ஸ்ரீ காசி சென்று அடைந்தான்.

குழந்தைகளே!

ஸ்ரீ குருதேவர் தூலம் ஜீணித்துவிட்டது போலும் அந்நிலையிலும் தம் ஸ்ரீ மூட சீடனை நோக்கினார் அவனும் எதுவும் கேட்கவில்லை. ஸ்ரீ குருதேவரும் ஓர் புன்முறுவலுடன் அடங்கியநிலையில் அமைதியாக இருந்தார். இன்னும் அரைமணி நேரத்தில் தம் ஸ்ரீ குருதேவர் சமாதிநிலை எய்திவிடுவார் என அவன் உணர்ந்தான். அந்நிலையிலும் அவன் எதுவும் கேட்காமல் அமைதியாக ஸ்ரீ குருதேவருக்கு தூல சேவையை மட்டும் செய்து கொண்டிருந்தான். குருதேவர் அவன் தன்மையை உணர்ந்து ஓர் முடிவுக்கு வந்தவராய் குழந்தாய்! நா வறட்சியாக இருக்கிறது, கொஞ்சம் ஜலம் கொண்டு வா என்றார். சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான் எங்கும் ஜலம் இல்லை, ஜன சந்தடியும் இல்லை. இது ஸ்ரீ குருதேவரின் நாடகம் போலும் என உணர்ந்தான். ஸ்ரீ ஸத்குரு சேவா மஹிமையினாலும், ஸ்ரீ பரம்பொருள் கருணையினாலும் ஓர் சக்தியால் உந்தப்பட்டு ஸ்ரீ ஸத்குரு திவ்விய சரணாரவிந்தங்களைப் பற்றி புழுவெனத் துடித்த மனதை கசக்கி பிழிந்தான்.

ஸ்ரீ பரம்பொருள் கருணையினால் ஓர் மாது அங்கு வந்துசேர்ந்தாள். சுமார் இருபத்தைந்து வயதிருக்கும் நல்ல அழகி. அவள் ஓர் ஆட்டக்காரி போலும். (அவன் ஆடவில்லையானால் உலகம் ஆடாது) அவளைக் கண்ட மாத்திரத்தில் தெளிந்தான். பெண்ணே! இங்கு இப்படி சற்று அமர்ந்துகொள். எம் ஸ்ரீகுருதேவரை உன் வசம் ஒப்படைக்கின்றேன். உன்னை எம் ஸ்ரீஅன்னையாக காண்கின்றேன். யாம் ஜலம் கொண்டுவரும் பரியந்தம் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை பார்த்துக்கொள்வாயாக. ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் ஏதேனும் சொன்னாலும், கொடுத்தாலும் அதை உணர்த்த வேண்டியது உன் கடமையாகும் கருணை புரிவாய் என வேண்டி சென்றுவிட்டான். எங்கெங்கோ அலைந்து திரிந்து ஜலத்துடன் வந்து சேர்ந்தான். அதற்குள் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் ஸ்ரீ பரிபூரண சமாதி நிலை எய்திவிட்டார். ஒரு கணம் திகைத்தான்; மறுகணம் ஸ்ரீ குருதேவர் நம்மை கைவிடமாட்டார் என ஓர்மித்தான்.

அந்த பெண்ணை நோக்கினான், பெண்ணே! ஸ்ரீ குருதேவர் ஏதாவது மொழிந்தாரா? கொடுத்தாரா? என வினவினான். அவளும் ஓர் புன்முறுவலுடன்! ஏனையா? உன் சாமி பொன்னும் பொருளுமா வைத்திருந்தார்? உன்னிடம் கொடுப்பதற்கு? அதை நான் அபகரித்துக் கொண்டேன் எனப் பார்த்தாயா? அப்படி பயப்பட வேண்டாம். அப்படி ஒன்றும் நடக்கவில்லை. நீயோ ஓர் மக்கு, உனக்கு ஒன்றுமே தெரியாது. பாவம் நீ என்ன செய்வாய்? நீ போன உடன் உன் சாமி என்னை என்ன செய்தார் தெரியுமா? ஏதோ இரண்டு ஓலையில் எழுதினார். அதை இரு சுருளாக சுருட்டினார். அதுசமயம் நான் உன் சாமி திருவடியைப்பற்றி வருடிக்கொண்டிருந்தேன். அவர் என்னைப் பார்த்து சிரித்தார். எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. என் காதில் இரண்டு துளையும் பெரிதாக காலியாக இருந்தது. எனக்கு யாரும் நகையும் நட்டும் போடவில்லை. எனக்கு யார் போடுவார்கள் நானோ ஆட்டக்காரி. உன் சாமி அந்த இரண்டு ஓலைச் சுருளையும் எம் காதுகளில் திணித்தார். அதுவே எனக்கு நகையாக அமைந்துவிட்டது. அது நல்லா இருக்கா ஐயா? நன்னாப் பார்த்துச் சொல்லையா என கலகலப்பாக பேசினாள்.

அந்த ஸ்ரீ மூட சீடனும் அமைதியுடன் புன்முறுவலாக இன்னும் ஸ்ரீ பரம்பொருள் நமக்கு இறங்கி கருணை புரியவில்லை போலும் என உணர்ந்து கொண்டு அந்த காலம் எப்பொழுது சித்திக்குமோ அது பரியந்தம் இந்த மாதுவுக்கு பணிபுரிவோம் என சங்கல்பித்துக் கொண்டு பெண்ணே! அந்த நகை வெகு ஜோராக இருக்கிறது என புலம்பினான். பிராப்தத்தை அனுசரித்து அவள் பின்னாலேயே சென்றான். அவள் ஆடும் இடமெல்லாம் மேளத்தைத் தட்டி தாளம் போட்டுக்கொண்டு அதை சுமந்தவண்ணம் பின்தொடர்ந்து மீதி நாட்களை அமைதியாக கழிக்கலானான். அந்த ஆட்டக்காரியிடம் பணிபுரிந்து ஐந்து ஆண்டுகள் கழிந்தன.

குழந்தைகளே!

வினை பரிபாகபட்டு வராமல் எதுவும் சித்தியாகாது. அந்த வினைபரிபாகத்திற்கு மூன்று நிலைகள் உண்டு. அதாவது நெருப்பு, ஜலம், காற்று இந்த மூன்றில் எது சித்தித்தாலும் வினைச்சுவர் அழியும் அதைக் காண்க.

நெருப்பு: பக்தி இது காட்டுத் தீ போன்றதாகும். அதாவது துடிப்பு நிலை, உருக்கநிலை, கதறி அழும்நிலை, தாயைக் காணத்துடிக்கும் சேய்நிலை.

ஜலம்: ஓர்மித்த (சமபார்வை) அன்பு, பணிவு, சேவை இவைகளால் கடல்மடை திறந்த வெள்ளம் போல் வினைச்சுவர் அழிக்கப்படும்.

காற்று;யோகம் இதற்கு விளக்கம் தேவையில்லை.

இந்த மூன்றினால்தான் வினையாகிய தடுப்புச்சுவர் அழிபடும். மனபரிபாகம் என்பது உறுதியான நம்பிக்கை கிடைத்தே தீரும் அடைந்தே தீருவோம் என முடிந்த முடிவாகவும் நிச்சயம் செய்து சர்வமும் ஸ்ரீ பகவத் சொரூபமாகவும், ஸ்ரீ பகவத் சப்தார்த்தமாகவும் அந்த ஒன்றன்றி மற்றொன்றில்லை என்று முழுமையாக கரைந்த நிலையில் விகார, விவகார விசாரணை அற்ற நிலையில் போக்குவரவில் மனதின் கற்பனையை குறைத்து, எந்த காட்சியிலும் மயங்காமல், எந்த நிகழ்ச்சியிலும் சந்தேகமுறாமல், எண்ணத்தில் உதிக்கும் காமத்தையும், கோபத்தையும் அழித்து காட்சியில் தெரியும் நாம ரூபத்தையும் கெடுத்து வினையின் தன்மையென தூல இயக்கத்தை மதித்து, நதியின் உத்வேக பிரவாகத்திலும், அருவியின் வேகத்திலும் எதிர்நோக்கிச் சென்று ஸ்ரீ ஆத்ம சக்தியை உணர்த்தும் ஸ்ரீ சாலக்கிரமம் போன்று உலகியலிலும் தூல இயக்கத்திலும் வினையின் காரணமாக நடைபெறும் இயக்கத்தை குடும்பம் என்றும் தொழில் என்றும், வாழ்க்கை என்றும் உண்மை என்னும் உணர்வை விட்டு அறியாமையின் மயக்கத்தால் தோன்றும்

நீண்ட கனவு என உணர்ந்து, அதோமுகமாகச் செல்லாமல் ஊர்த்துவமுகமாகச் சென்று செய்கை, செய்கையின் தன்மை, செய்கையின் பயன் இந்த மூன்றையும் மறத்தலே மன பரிபாகமாகும். விசாரித்து அறிவது தத்துவஞானமாகும். ஆசைகளை பற்றாதிருத்தல் மனோ நாசமாகும். எதையும் சலனமில்லாமல் அமைதியாக கண்டு சாட்சி சொரூபமாக இருத்தல் வாஸனாக்ஷயமாகும். இவை மூன்றும் ஓர்மித்த பணிவு, அன்பு சேவையினால் அந்த ஸ்ரீ மூட சீடன் அனுபவித்தான் போலும்.

அந்த காரணத்தினால் அதன் இயக்கமாகிய காரியத்தை மறந்து அந்த கூத்தாடி பெண்ணுக்கு ஐந்து ஆண்டுகள் பணிபுரிந்தான் போலும். அந்த நிலையில் அவளை ஸ்ரீ அன்னையாகவே பாவித்து குணம், குறிகளுக்கு இடம் கொடாமல் மேளத்தை சுமந்தவண்ணம் அவள் இட்ட பணிகளை செய்தபடி அந்த காதோலை மீதிலேயே கருத்தாக இருந்த வண்ணம் அவன் வினைகளைக் கரைத்தான் போலும். வினை முடியும் நேரம் வந்தது ஸ்ரீ ஸத்குரு சேவாமகிமையினாலும், ஸ்ரீ பரம்பொருள் கருணையினாலும், இவன் ஒரு பங்கு ஸ்ரீ சரணாகதியின் முதிர்ச்சியாலும் முடிந்த வினையானது முடிந்து ஸ்ரீ ஸத்குரு திருவடி இவன் உள்ளத்தில் பதிந்து ஸ்ரீ பரம்பொருள் கருணை இவன் கண்களை திறந்தது. அந்த நிலையில் அந்த ஆட்டக்காரி கயிற்றின்மேல் ஏறி தலைகீழாக தொங்கி ஆடிக்கொண்டிருந்தாள். இவன் கவனம் முழுமையும் அந்த காதோலையிலேயே இருந்தது. ஸ்ரீ பரம்பொருள் கருணையினால் ஸ்ரீ பரமாத்மா அந்த இடத்திற்கு வந்தான். ஆட்டத்தைக் கண்டான். பார்ப்பவர்களுக்கு ஓர் அரச குமாரன் போல் தோன்றினான். அவளைக் கூர்ந்து நோக்கினான், ஆனால் அந்த மூட சீடன் வேறு எதையும் நோக்காமல் அந்த காதோலையையே நோக்கினான்.

கீழே நின்றிருந்த ஸ்ரீ பரமாத்மா ஓர் புன்முறுவலுடன் அந்த ஆட்டக்காரியின் கவனத்தை ஈர்த்தான். அவளும் ஸ்ரீ பரமாத்மாவைப் பார்த்தாள். ஸ்ரீ பரமாத்மாவும் தம் காதுகளில் உள்ள ஓர் குண்டலத்தை கழற்றி அவளிடம் வீசினான். அதை அவள்

லாவகமாகப் பற்றிக் கொண்டு தம் காதில் உள்ள ஓர் காதோலையை கழற்றி ஸ்ரீ பரமாத்மாவிடம் வீசிவிட்டு அந்த குண்டலத்தை தம் காது ஒன்றில் மாட்டிக் கொண்டாள். கீழே விழுந்த ஓலை சுருளை தம் திருக்கால்களில் ஒன்றால் மிதித்து மறைத்துக் கொண்டு அடுத்த காதில் உள்ள குண்டலத்தையும் அவளை நோக்கி வீச அவளும் அதையும் பற்றிக் கொண்டு தம் அடுத்த காதில் உள்ள ஓர் ஓலைச் சுருளையும் கழற்றி எறிந்து அந்த குண்டலத்தையும் மாட்டிக் கொள்ள ஸ்ரீ பரமாத்மாவும் அந்த ஓலை சுருளையும் தம் அடுத்த திருவடியால் மிதித்து மறைத்து புன்முறுவலுடன் இடுப்பில் கரங்களை ஊன்றி காரணமாக நின்றான்.

இவைகளையெல்லாம் ஓர்மித்த அறிவுடன் ஒன்றி கவனித்து கொண்டிருந்த அந்த ஸ்ரீ மூட சீடனும் மேளம் அடிக்கும் பிராப்தம் முடிந்ததென உணர்ந்தான். உடனே எழுந்தான், ஸ்ரீ பரமாத்மாவாகிய அந்த அரச குமாரனின் ஸ்ரீ திருவடியின் கீழ் வந்து அமர்ந்தான். சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்தான். ஸ்ரீ திருவடித் தூளி சென்னி சூடினான். கண் அருவி பெருக்கெடுத்து ஓட அந்த ஸ்ரீ பரந்தாமனின் திவ்விய சரணாரவிந்தங்களை தம் கண்ணீரால் அலம்பி சுத்திகரித்தான். கருணை கடலாகிய ஸ்ரீ பரம்பொருளும் (ஸ்ரீபரந்தாமன்) ஸ்ரீ பரமாத்மாவின் சொரூபத்தில் இவன் நிலைக்காகவே (வினை கழிந்த நிலை) வந்த காரணத்தால் தம் ஒரு திருப்பாத்ததை அகற்றி ஓர் ஓலைச் சுருளைக் காட்ட அந்த மூட சீடனும் அந்த ஓலைச் சுருளை தீண்டிய மாத்திரத்தில் ஸ்ரீ ஸத்சீடன் ஆனான் போலும். அந்த ஓலையை அதிசிரத்தையுடனும், ஓர்மித்த புத்தியுடனும், தெளிந்த அறிவுடனும் வாசித்தான்.

அதன் வாசகமாவது;

குழந்தாய்! ஸ்ரீ ஸத்குரு பக்தியினாலும் உன்னுடைய சேவா மஹிமையினாலும் உன் அறியாமையினால் தோன்றிய மலம், குணம், வினை, ஆசை ஆக இந்த பனிரெண்டும் இந்த ஓலையைப் பற்றிய மறுகணம் முடிந்தது என உணர்வாய் என

எழுதப்பட்டிருந்தது. அந்த ஸ்ரீ ஸத்சீடன் உருகிக் கரைந்த தன்மையினால் உணர்வற்ற ஜடத்துடன் அடுத்த திருவடியையும் நோக்கினான். கருணையின் வடிவில் ஸ்ரீ பரம்பொருளும் தம் அடுத்த திருவடியையும் அகற்றியது அந்த ஸ்ரீ ஸத்சீடனும் அந்த ஓலைச் சுருளையும் எடுத்து வாசித்தான்.

அந்த வாசமாகவது;

குழந்தாய்! நீ எந்த திருவடியின் கீழ் அமர்ந்து இருபத்தைந்து ஆண்டு காலமாக சேவை செய்தாயோ அதே திருவடியின் கீழ் தான் இந்த ஓலையைக் காண்கிறாய். அவரே ஸ்ரீ பரமாத்மா ஆகும் என எழுதப்பட்டிருந்தது. அந்த நிலையில் அந்த ஸ்ரீ ஸத்சீடன் நிலையை எழுத முடியவில்லை, எழுதவும் முடியாது, உணருங்கள்.

ஓ குழந்தாய்!

உன் போன்ற ஓர்மித்த பக்தி உள்ளவர்களுக்கு நாம் என்றும் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். இருபத்தைந்து ஆண்டு காலமாக உனக்கு ஸ்ரீ குருதேவராக இருந்து உன் பணியை ஏற்றுக்கொண்ட ஸ்ரீ பரமாத்மா எமக்கு ஐந்து ஆண்டு காலம்தான் உன் சேவையைக் கொடுத்தார். அதற்குமேல் எம்மால் உன் சேவையை தாங்க முடியாது. காரணம் யாம் உண்மை தாயல்லவோ? உன் நிலையில் யாமும் ஓர் ஸத்சிஷ்யையே, ஸ்ரீ பரமாத்மா ஸ்ரீ கண்ணனாக இருக்கும் போது எம்மை பக்தியின் நிலையில் ராதாகிருஷ்ணனாக ஏற்றுக் கொண்டார். எம் பக்தியின் முதிர்ச்சியினால் எம்மை சிஷ்யையாக ஏற்று ஸ்ரீ ஸத்குருவாக மாறி ஸ்ரீ ஞான நிலையில் ராதேஸ்யாமாக ஏற்றுக்கொண்டார்.

குழந்தாய்! ஸ்ரீ பகவான் ஓர் ஒப்பற்ற பக்தனுக்கு கட்டுப்படுவதுபோல ஸ்ரீ குருதேவர் தம் ஸத்சீடனுக்கு கட்டுப்பட்டே தீர வேண்டும். ஐக்கியபான்மை என்பது பேதம் அற்ற நிலையாகும். விருப்பு வெறுப்பு அற்ற நிலையாகும். எழுச்சி அற்ற விழிப்புணர்ச்சியாகும். காருண்யம் அற்ற கருணை

நிலையாகும். பாசம் அற்ற அன்பின் நிலையாகும். ஆற்றல் அற்ற அமைதியின் நிலையாகும். உணர்ச்சி அற்ற உணர்வின் நிலையாகும். எண்ணமற்ற மௌன நிலையாகும். பக்தியின் முதிர்ந்த ஞான நிலையாகும். ஜீவன் அற்ற ஸ்ரீ சிவ ஸ்வரூபமாகும் என உணர்த்தினான்.

ஞானக் குழந்தைகளே!

ஸ்ரீ பரம்பொருள் கிருபையினால் உங்களுக்கு சகல ஞான சாதனங்களும் வழிமுறையாக சித்திப்பதாக. ஸத்குரு கிருபா கடாக்ஷத்தால் மலம், வினை, ஆசை, குணம் இந்த பனிரெண்டும் நீங்கள் அறியாமலேயே கழன்றி பரிபூரண ஞானசுகம் பெறுவீர்களாக.

எல்லாம் நீ!

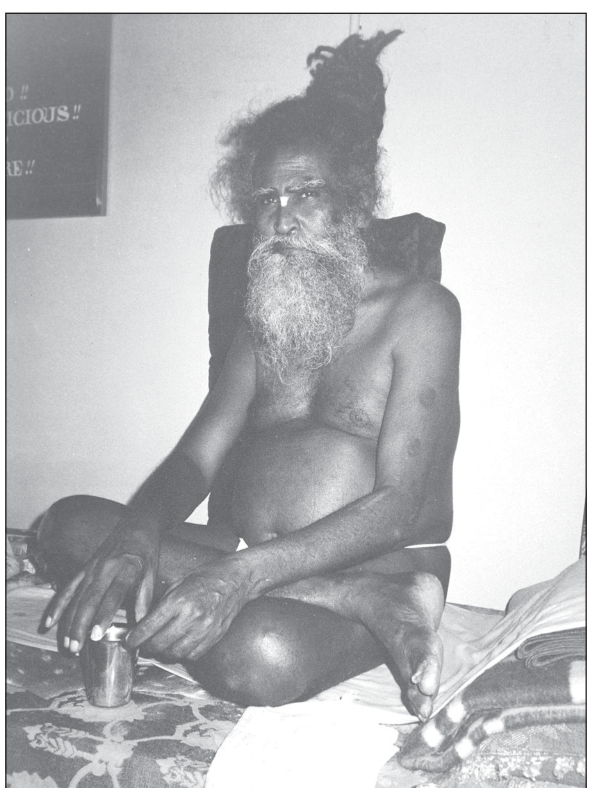

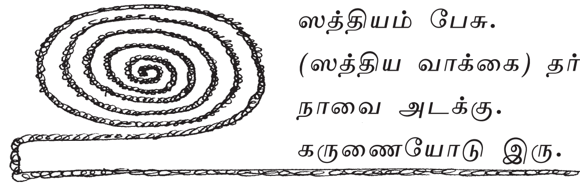

ஸத்தியம் பேசு.
(ஸத்திய வாக்கை) தர்மம் செய்.
நாவை அடக்கு.
கருணையோடு இரு.

ஞானப்பழம்

குழந்தைகளே!

சுமார் இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன்னர் ஸ்ரீ குருதேவர் தாம் பராமரித்த ஓர் தோட்டத்தில் தென்னை, வாழை, கொய்யா, மாதுளை, சப்போட்டா, சீதா, எலுமிச்சை முதலிய வர்க்கங்களும் திருத்துளாய், மல்லி, பிச்சி ஆகிய புஷ்பச் செடிகளும் மிக கவனமாக வளர்த்து வந்தார்கள். இந்த பைத்தியமும் ஸ்ரீ குருதேவர் தரிசனத்திற்காக வரும் சமயம் எல்லாம் தோட்ட வேலை அதி வேகமாக நடந்துகொண்டிருக்கும். அந்த பைத்தியமும் எந்த வேலையும் செய்வது இல்லை. அவர்களும் செய்யச் சொல்வதும் இல்லை. ஓர்நாள் இது கேட்டது இவ்வளவு காரியங்களும் செய்துதான் தீர வேண்டுமா? இப்படி பக்குவம் பார்க்காமல் இவைகள் பலன் தராதா? அப்படியும் ஒரு பலன் தேவையா? எனக் கேட்டதற்கு ஸ்ரீ குருதேவர் சொன்ன பதிலாவது;

உனக்கு இவைகள் தேவையில்லை. உன் நிமித்தம் யாமே முடித்துவிட்டோம். பக்குவம் உறுதி இவை இரண்டினும் எது உனக்கு தோற்றுகிறது? அதற்கு அது கூறியதாவது ஐயா! உறுதிதான் தோற்றுகிறது. பக்குவம் தோற்றவில்லையே என கூறியது. உன் நிலையில் உனக்கு உறுதியே சித்திக்கும் என ஆசி கூறினார்கள்.

குழந்தைகளே!

சிலகாலம் கழித்து ஓர்நாள் அங்கு உள்ள வாழைகளை பார்த்துக்கொண்டு வரும்போது அனேக வாழைகள் குலையிட்டு காய்கள் முதிர்ச்சியான நிலையில் இருந்தன. ஸ்ரீ குருதேவரிடம் ஐயா! இதில் வாழைப்பழம் சாப்பிட வேணுமென்று தோணுகிறது. இவை பழுக்க நாட்கள் ஆகுமோ எனக் கேட்டது? ஸ்ரீ குருதேவர் ஓர் புன்னகையுடன் நாளை மாலை வந்து சாப்பிடு எனக் கூறிவிட்டு அதில் ஓர் வாழைக் குலையை வெட்டி ஓர் சாக்குப் பைக்குள் வைத்து சாக்கின் வாயைக் கட்டி கோவிலுக்குள் வைத்துவிட்டார்கள். அதன் காரண காரியத்தை அதுவும் கேட்கவில்லை, அவர்களும் சொல்லவில்லை. இந்த சம்பவம் காலையில் நடந்தது. மறுநாள் இரவுவந்து ஸ்ரீ குருதேவரை நமஸ்கரித்து சில உண்மைகளை பெற்றுக் கொண்டது. புறப்படும் சமயம் நேற்று பழம் சாப்பிட வேணும் என்றாயே? இதோ பழம் இருக்கிறது என சாக்கை அவிழ்த்து வாழைத்தாரை பார்க்கும் போது அவை பழுத்திருந்தன. சில பழங்களை இருவருமாக சாப்பிட்டு, சில பழங்களை வீட்டிற்கும் கொடுத்து வைத்தார்கள் போலும். மற்றும் வாழைக் குலைகள் எப்படி எப்படியோ வெட்டி தீர்ந்து போயின. ஆனால் ஒரு குலையை மட்டும் வெட்டாமல் வைத்திருந்தார்கள்.

சுமார் இருபது தினங்களுக்குப் பிறகு அந்த குலை மரத்தில் பழுத்து அழகாகவும், வாசனையாகவும் இருந்தது போலும். மேலும் ஒருநாள் கழித்து அந்த பழம் கனிந்த நிலையில் இருந்தது. அதில் சில பழங்களை சாப்பிடும்படி பணித்தார்கள். அதன் சுவையே தனியாக இருந்தது. எத்தனையோ இடங்களில் பழம் சாப்பிட்டிருக்கிறது இந்த சுவையை எங்கும் உணர்ந்ததில்லை. ஸ்ரீ குருதேவரும் ஓர் புன்முறுவலுடன் அன்றும் பழம் சாப்பிட்டாயே இன்றும் சாப்பிடுகிறாயே இதில் எது சுவை மிக்கது? எனக் கேட்டார்கள். அதற்கு அது இந்த சுவை அன்று இல்லையே காரணம் என்ன என கேட்டது? அதை காலக்கிரமத்தில் உணர்வாய் யாம் சொல்லித் தெரிவதைவிட நீயாக உணர்ந்து தெளிதலே இந்நிலை என்று மௌனம் சாதித்தார்கள்.

குழந்தைகளே!

சிலகாலங்களில் தனக்குத்தானே விசாரணை செய்து பார்த்ததில் ஸ்ரீ குருதேவர் உள்ளிருந்து உணர்த்தினார்கள். அதாவது வாழைப்பூ மடலுக்குள் இருந்துதான் பிஞ்சு ஆக வேண்டும். அந்த பிஞ்சு காயாகும் தருணத்தில் மடல் தானே விழுந்து விடுகிறது. அதை அடுத்து அந்த காயானது மழை, பனி, வெயில், காற்று ஆக இந்த பனிரெண்டையும் உரிய காலத்தில் அனுபவித்து பக்குவ காலத்தில் தாமே மரத்தில் இருந்த நிலையில் பழுத்தால் அதன் சுவையே அலாதிதான். அத்தன்மைபோல் ஓர் ஜீவன் பக்குவ காலத்தில் தோட்டக்காரனான ஸ்ரீ குருதேவரால் பராமரிக்கப்பட்டு உரமும், ஜலமும் (உபதேசமும், அனுபவமும்) கொடுக்கப்பட்டு எலி, அணில் (காமம், கோபம்) முதலிய ஐந்துக்களால் தீண்டப்படாமல் பாதுகாத்து மேலே சொன்ன பனிரெண்டையும் (மலம், வினை, குணம், ஆசை) பிராப்தத்தின்படி இயங்க வைத்து அதில் பாதிப்பு ஏற்படாமல் பாதுகாத்து பக்குவ காலத்தில் அது தானாக பழுக்க அதன் தோலை அகற்றி அதாவது ஜீவத்தன்மையை கழற்றி பழத்தின் சுவையை ஸ்ரீ குருதேவர் அனுபவிக்கிறார். அதாவது ஸ்ரீ ஸத்சீடனும், ஸ்ரீ ஸத்குருவும் ஒன்றாகிறார்கள். அதுவே படைவீரனும், அரசனும் தம் கருவிகளை விட்ட நிலை ஆகிறார்கள்.

குழந்தைகளே!

உங்கள் உடையில் அழுக்கு படிந்துவிட்டது என வைத்துக் கொள்ளுங்கள். அந்த அழுக்கு எவ்வாறு வந்தது? ஏன் வந்தது? எங்கு அமர்ந்ததால் இது ஒட்டியது? இந்த அழுக்கு வேறு எவரிடமும் காணப்படவில்லையே? நம்மீது விரோதம் கொண்ட எவரும் இதை நம்மீது படியச் செய்தார்களா? இப்படி பற்பல விதமான எண்ண விருத்தி செய்வதைவிட (அப்படி விசாரித்தால் அழுக்கு நீங்கிவிடுமா?) அதை போக்க முயற்சி செய்யுங்கள். அது நடந்து முடிந்த கதை என உறுதி செய்து காண்பனவற்றிலும், கேட்பனவற்றிலும், பேசுவனவற்றிலும் கவர்ச்சியான சிரத்தையை குறைத்து சகலமும் ஸ்ரீ பகவத் சப்தார்த்தமாகவும் ஸ்ரீ பகவத்

சொரூபமாகவும், ஸ்ரீ பகவத் வாக்கியார்த்தமாகவும் உள்ளுணர்வோடு உணர்ந்து மனதை படியச் செய்து, உலக சம்பந்தம் இல்லாமல் பேசி மேலும் அழுக்கு படியவிடாமல் பார்த்துக் கொண்டீர்களானால் முந்தைய அழுக்கு ஸ்ரீ ஸத்சங்க சகவாசத்தாலும், ஸ்ரீ ஸத்குரு கிருபையினாலும், ஸ்ரீ தெய்வ கிருபையினாலும் அகன்று விடும் மேலும் அழுக்கு படியாது. தூய்மையாகி விடுவீர்கள்.

குழந்தைகளே!

இப்படி அனேக உண்மைகளை ஸ்ரீ குருதேவர் கிருபையினால் நிறைய பெற்றிருக்கிறீர்கள் அவைகள் உங்களுக்குப் போதும். அவைகளை உங்கள் அனுபவ நிலைக்கு கொண்டுவாருங்கள்.

குறிப்பாக சில உண்மைகளைக் கைக் கொள்ள வேண்டும். (எல்லா குழந்தைகளுக்கும் இதுவே) சிலர் மாந்தோப்புக்கு மாம்பழம் சாப்பிட வேணுமென்று சென்றார்கள். மாமரங்களில் பழங்கள் நன்றாக பழுத்த நிலையில் மரத்தில் தொங்கி கொண்டிருந்தது. மாம்பழம் சாப்பிட அழைத்துச் சென்றவன் மரத்தில் ஏறி ருசி உள்ள பழங்களாகவும், சதைப் பற்றுள்ளதாகவும் பார்த்து அவற்றைப் பறித்துப் போட்டான். அவனும் கீழே இறங்கி வந்து எல்லோரையும் சாப்பிடும்படி பணித்தான். அதில் ஒன்றிரண்டு பசியின் வேகத்தில் பழம் பறித்தவனையும் மறந்த நிலையில் பழங்களை சுவைத்து சாப்பிட்டார்கள். அவர்கள் பசியும் அடங்கியது. அவர்கள் அந்த மரத்தின் நிழலில் தூங்கிப் போனார்கள்.

மற்றவர்கள் கூட்டி சென்றவனிடம் இந்த மரம் வைத்து எவ்வளவு காலம் இருக்கும்? இது என்ன ஜாதி மரம்? இது நன்றாக பலன் தருகிறதா? பழம் நிறைய காய்க்குமா? இதில் எத்தனை மரங்கள் இருக்கின்றன? எவ்வளவு காலம் காய்க்கும்? எல்லா பழமும் ருசி உள்ளதாக இருக்குமா? பழத்தில் நார் உண்டா? புளிப்பு உண்டா? சுவை நன்றாக இருக்குமா? என பல கேள்விகள்

கேட்டுக்கொண்டே காலம் கடத்தினார்கள். அவர்கள் பசி எவ்வாறு அடங்கும்? எப்போது அவர்கள் நித்திரை போவது? என ஒரு ஞானி கேட்கிறார்.

நீ சுவைத்து உண்டால் உன் பசி அடங்கும். ஞானப் பசி அடங்கும் போதுதான் ஹரிதுயில் தானே வரும். உண்ணும் நிலையில் பேசமுடியாது. பேச்சு வராது. மாம்பழம் சாப்பிட வந்தவன் பழம்தான் குறியே தவிர மற்ற துணையல்ல. தன்னை தன்னால்தான் கரையேற்ற முடியும். தன் முடிச்சை தான் தான் அவிழ்க்க வேண்டும். பிரிதொருவரால் முடியவே முடியாது. கரையேறும் மார்க்கத்தையும் முடிச்சு அவிழ்க்கும் மார்க்கத்தையும் தான் ஸ்ரீ குருதேவர் உணர்த்துவார். கரை ஏறிய நிமிஷத்திலும், முடிச்சு அவிழ்ந்த நிலையிலும் பசி ஆறிய நிலையிலும், ஸ்ரீ குருதேவர் உன் உள் அடங்கி விடுவார். அந்நிலையில் அவர் வேறு நீ வேறு அல்ல!

எம் ஞானச் செல்வங்களே!

காலம் குறுகிய காலம். வீணாகக்காலம் கடத்தாதீர். ஸ்ரீ ஆத்மானுபூதியில் மனம் கரைய வேண்டும். எதையும் விரிவாக நோக்காதீர். நீங்கள் ஒன்றை விரித்தால் காட்சி பத்தாக தெரியும். இதில் எது உண்மை என உங்களால் உணர முடியாது. சத்தாக காணும் நிலை பெறுவீர். சகலமும் பரம்பொருளாக காணும் நிலை பெறுவீர். சப்தார்த்தத்தை பகுத்துப் பார்க்காதீர். அது உங்களை மூடிவிடும். எந்த செய்கையையும் காரண காரியத்தை உடனே மறக்க கடவீர். அந்த பொய்மை மறந்தால் உண்மை தானே பிரகாசிக்கும். எம்முள் ஒன்றிக் கரைவீர். வினை உங்களுக்கு அல்ல. அதன் விதியும் உங்களுக்கு அல்ல. அவை மாயா காரியம். சொப்பன திருஷ்டி பெறாதவன் உண்மை ஞானத்தை உணரமுடியாது. பேச்சைக் குறையுங்கள், பார்வையை குறையுங்கள். சத்தாக இருக்கும் நிலை பெறுவீர்.

ஸத்தியம் பேசு.
(ஸத்திய வாக்கை) தர்மம் செய்.
நாவை அடக்கு.
கருணையோடு இரு.

காரணகுரு

குழந்தைகளே!

சில கருத்துக்களை அவன் உணர்த்த உணர்வீர். அதிகாலையில் தேனீக்கள் தேன் பருகவும், அதை சேகரிக்கவும் கிளம்பும். ஒரு தேனீயானது எந்த புஷ்பத்தில் அமர்கிறதோ அதைத் தவிர மற்ற புஷ்பங்களில் அமர்வதில்லை. தாம் உண்டது போக மிகுந்த தேனை கொணர்ந்து தம் கூட்டில் வைத்துவிடும். இந்த சேகரிப்பதற்கும் அதை பாதுகாப்பதற்கும் ராணி ஈக்குத்தான் உரிமை உண்டு. அந்த ராணி ஈ கற்றுக் கொடுத்தது அனைத்தும் புஷ்பங்களின் நாமாவும் அதனிடமுள்ள தேனின் தன்மையையும் அதை சேகரிக்கும் தன்மையையும்தான்.

இத்தன்மை போல அடியார்களும், தாஸர்களும், நாயன்மார்களும், ஆழ்வாராதிகளும் ஸ்ரீ பரம்பொருளை பல நாம ரூபமாக வடிவம் கொடுத்து (புஷ்பங்களின் தன்மையைப் போல்) அழகும், சௌந்தர்யமும், குணமும், மணமும், ஆற்றலும் தம் கற்பனையினால் ஊட்டி அதை ஸ்ரீ பகவானாக தரிசித்தும், ஆட்கொண்டும், ஆட்பட்டும் அனுபவித்து வந்தார்கள். இதுவே நியமனம், நியதி, ஆச்சாரம், அனுஷ்டானம், மந்திர, தந்திர, ஜ்ய, யோக, தாரணை, பக்திபூர்வமான நிலைகளாகும். இதை ஸ்ரீ குருமஹான்களும் (ராணி ஈ) தாம் கண்டு அனுபவித்ததை காண்பித்தும், உணர்த்தியும் வருகிறார்கள். இது அந்த உண்மையை

உணரும்படிக்கு கூறிய அஸ்திவாரம் ஆகும். அஸ்திவாரம் இல்லையேல் மேலே கட்டும் கட்டிடம் பயனற்றதாகும்.

அதை அடுத்து ஒரு சில ராணி ஈக்கள் (ஸத்குரு அதாவது காரணகுரு) ஸ்ரீ பரம்பொருள் அனுக்கிரஹிக்க ஸ்ரீமதுரமான கரை காண முடியாத ஓர் தேன் கிண்ணத்தை கண்டு அது உணர்த்த உணர்ந்து அசரீரியாய் ஓர் ஓரமாக இருந்து அமைதியாய், சாந்தியாய் அமர்ந்து உண்டு பருகி பிரம்மானந்தம் அனுபவிக்கிறது. அதை பருகிய மாத்திரத்தில் அந்த போதையில் அதில் விழுந்து மயமாகி விடுகிறது. அப்படி பருகி மயமான தேனீக்களின் நிலையை எழுதவோ சொல்லவோ முடியாது. ஸ்ரீ பரம்பொருள் அனுக்ரஹத்தால் அதன் கிருபையினால் அதன் கிருபையை பெற்ற ஒன்றிரண்டு மட்டும் தான் அனுபவித்த சுவை அனுபவத்தை ஒரு சில தேனீக்களுக்கு உணர்த்தும் நிமித்தம் பறந்து வந்து தூலவடிவு தாங்கி இவர்கள் நிலையில் தாம் நடந்து காண்பித்து சில காலங்களில் அவர்கள் நிலையை மறக்கச் செய்து தம் நிலையில் அனுபூதி கூட்டி சிறுக சிறுக அந்த மதுரத்தை ஊட்டி அவர்களை தேய்த்து தேய்த்து நல்வினை, தீவினைகளை போக்கடித்து அவர்கள் பனிரெண்டையும் கரைத்து கரைத்து ஜனன, மரணத்தினின்றும் கரையேற்றி அந்த ஸ்ரீ பிரம்மானந்த தேன் கிண்ணத்தை காட்டி பருகச் செய்து மயமாகச் செய்வார்கள். இதுவே ராணி ஈ என்று சொல்லப்பட்ட ஸ்ரீ ஸத்குருவாகிய ஸ்ரீ காரணகுரு மஹான்களின் தன்மையாகும்.

எம் அம்சங்களே!

எல்லா தேனீக்களும் அந்த தேன் கிண்ணத்திற்குச் செல்வதில்லை. காரணம் இந்த பூக்களின் (ஸ்ரீபகவானின்) வசீகரமும், தோற்றமும் ரூபலாவண்யமும் மஹிமைப் பிரபாவமும் மறக்க முடியாததாகி விடுகிறது. இந்த புஷ்பத்திலுள்ள மதுரமான தேன் தான் அங்கு மொத்தமாக கிண்ணத்தில் இருக்கிறதென்ற உறுதி வேண்டும். சரணாகதியில் பக்குவம் அடைந்தவனை ஸ்ரீ

ஸத்குரு அம்சமாகிய ஸ்ரீ பரம்பொருள் தம்முடன் ஈர்த்துக் கொள்கிறது. தம்முடன் ஈர்த்துக்கொண்டதை தாம் விடுவதில்லை. அனேக சாதனைகளைக் கொடுத்து பக்குவப்படுத்தி பக்குவான்மாவாக மாற்றி தம் நிலை வரும் பரியந்தம் காத்துக் கொண்டிருக்கிறது. இதுவே அந்த கருணைக் கடலின் தன்மையாகும். அந்த ஸ்ரீ கருணைக்கு ஆட்பட்டு உங்களை முழுமையாக ஒப்படைப்பீர். ஸ்ரீ பரிபூரண சரணாகதியில் உங்களை முழுமையாக ஒப்படைத்து விட்டால் பிரம்மானந்த சமுத்திரத்தில் மூழ்கி ஆழ்ந்த சாந்தியும், மஹா மௌனமும் பெறுவீர்.

எல்லாம் நீ!

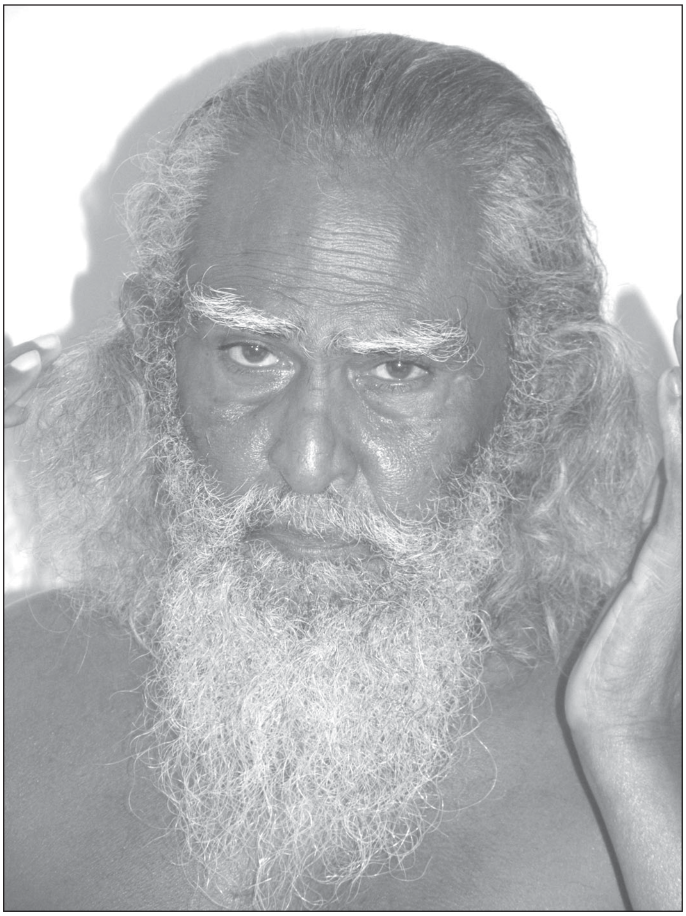

ஸத்தியம் பேசு.
(ஸத்திய வாக்கை) தர்மம் செய்.
நாவை அடக்கு.
கருணையோடு இரு.

பக்தீயும் ஞானமும்

குழந்தாய்!

அன்று துவாபரயுகம், இடம் கோகுலம், இல்லம் நந்தகோபன் இல்லம். கண்ணனுக்கு வயது மூன்று. தெருவில் விளையாடிவிட்டு உலக உபகாரமாக அம்மா பசிக்கிறது என்றான். சற்றுபொறு கண்ணா, சாதம் வடித்து ஆற வைத்திருக்கிறேன். இரு, பால் ஊற்றி பிசைந்து தருகிறேன் என்றாள். யசோதை பால் ஊற்றி பிசைந்தபடி தட்டை எடுத்து வாசலில் கண்ணனைக் காண விரைந்தாள். கண்ணனைக் காணவில்லை எங்கு சென்றுவிட்டான் எனத் திகைத்தாள் யசோதை. இதே நேரம் அன்னை ரோகிணியின் இல்லம் புகுந்து அம்மா பசிக்கிறது என்றான். அன்னை ரோகிணியும் சற்று பொறு கண்ணா பால் இட்டு பிசைந்து தருகிறேன் எனச் சொல்லி பிசைந்தவண்ணம் கண்ணனைப் பார்த்தாள். அங்கு கண்ணன் இல்லை. சாதம் பிசைந்த தட்டுடன் ரோகிணி யசோதையைக் காணச் சென்றாள். யசோதையும் சாதம் பிசைந்த தட்டுடன் ரோகிணியைக் காணச் சென்றாள். இரண்டும் அடுத்தடுத்த வீடுதான். ஆகவே இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் கண்டு கொண்டனர். ஒருவரை ஒருவர் கண்ணனைப் பற்றி விசாரித்தனர்.

அதே நேரம் கண்ணன் தெருக்கோடியில் நடந்து சென்றுகொண்டிருந்தான். யசோதையும், ரோகிணியும் இவன் எங்கு செல்கிறான் என காண பின் தொடர்ந்தனர். ஊர்க்கோடியில் தனித்த இடத்தில் இருந்த ராதையின் குடிலுக்கு கண்ணன் வந்தான். லேசாக

கதவை தள்ளினான் கதவு திறந்துகொண்டது. அங்கு ராதையின் நிலை கண்டான். ராதை கண்ணன் விக்ரஹம் முன் அமர்ந்து கண்ணீர் அருவி தாரை தாரையாக ஓட புலம்புகிறாள். அருகே பழைய சாதம் தயிர் இட்டு பிசைந்து வைத்திருந்தாள். மாம் பிஞ்சு ஊறுகாய் அருகில் இருந்தது. அவள் புலம்பியதாவது;

ஹே கண்ணா! உனக்கு எதற்கு இந்த ஊர் வம்பு எல்லாம்? எல்லோரிடமும் கெட்ட பெயர் வாங்கிவிடுகிறாயே? அவைகளை உனக்காகவா திருடுகிறாய்? இல்லையே. விரும்பிய ஜீவர்களுக்கு விரும்பியதை வினையின் போகமாக கொடுக்கிறாய். அறியாமையால் கேட்டு வாங்கியதை இன்பமாக இருந்தால் தனக்கு சாதகமாகவும், துன்பமாக இருந்தால் உன்மீது பாதகமாகவும் சொல்லி அவஸ்தைபடுகிறார்களே! நீ எங்கும் செல்லாமல் இங்கேயே இருந்து விடலாம் என்றால் அது உன் நிலைக்குப் பொருந்தாது. என் நிலையில் உன் பின்னால் வரவும் முடியாது. ஆனால் ஒன்று உன்னை எங்கும் எதிலும் காண முடிகிறது, உணர முடிகிறது. அந்நிலை கொடுத்தவன் நீயே. ஹே ஸ்யாம்! இந்நிலையில் உன்னை ஈன்றதாக சொல்லும் தாயும், தந்தையும் சேயாகத்தான் பார்க்கிறார்களேத் தவிர ஸ்ரீ பரமாத்மாவாக உணரவில்லை. அது அவர்கள் வினையின் தன்மையாகும் என புலம்பியவாறு எதிரில் நோக்கினாள்.

கண்ணன் அங்கு அமர்ந்திருந்தான். அவனை தம் மடிமீது இருத்திக் கொண்டாள் தயிர் சாதத்தை அவன் பவள வாயில் ஊட்டினாள். அவனும் சுவைத்து உண்டான். ராதை வாசலை நோக்கினாள் அங்கு யசோதையும், ரோகிணியும் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். ராதை அவர்களைப் பார்த்து குழந்தைகளே வந்து அமருங்கள் என்றாள். அவர்களும் குழந்தைகளாகவே ஆனார்கள். அவர்களுக்கும் ஊட்டி விட்டாள். அந்நிலையில் அவ்விருவரும் கண்ணனை ஸ்ரீ பரமாத்மாவாக உணர்ந்தனர். அது உச்சிஷ்டத்தின் மஹிமை போலும். அதற்குள் அந்த மாயவன் உலக நிகழ்ச்சிக்காக அவ்விருவர் சிரத்திலும் கரஸ்பரிசத்தால் தாய் என்ற

உணர்வைக் கொடுத்தான். ராதை திகைத்தாள்! கண்ணன் பகர்ந்தான் ஓ ராதா! சற்று பொறு. இன்னும் கொஞ்ச காலம் இப்படியே இருக்கட்டும். நீ ஸ்ரீ குருவாக பார்த்தாய் அவர்கள் குழந்தையாகப் பார்த்தார்கள் அதன்படியே வினையும் அமைந்திருக்கிறது. அவன் அன்று உரைத்தது இந்த ஜென்மாவில் முடிகிறது போலும். வினை தானே முடியும்.

எல்லாம் நீ!

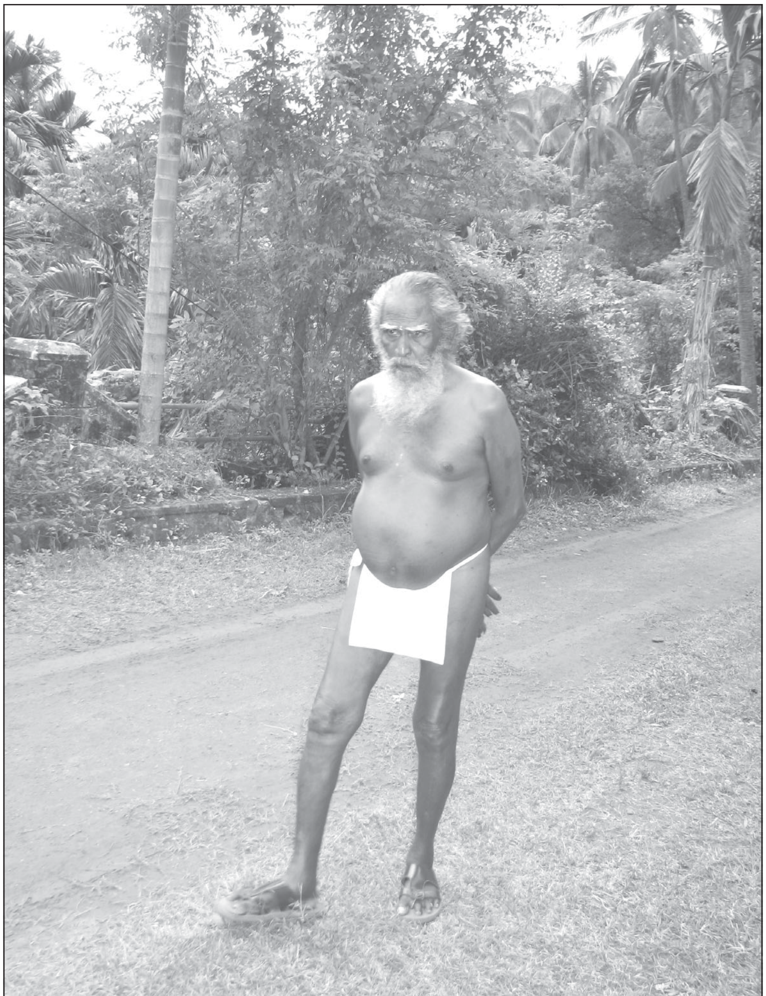

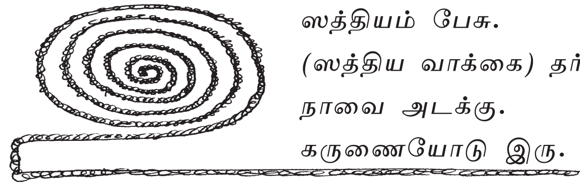

ஸத்தியம் பேசு.
(ஸத்திய வாக்கை) தர்மம் செய்.
நாவை அடக்கு.
கருணையோடு இரு.

நான், எனது என்ற விஷம்

கண்ணன்: *குழந்தாய்! நான், எனது என்ற அஹங்கார, மமஹார பாவனையை வார்த்தை அளவிலாவது இல்லாமல் பண்ணினால் அது செய்கை அளவில் வரவே வராது என்பது ஓர் உண்மையாகும். உன் குழந்தைகளிடம் மேலே கூறிய இந்த இரண்டையும் விட வேண்டும் என ஏன் வலியுறுத்திக் கூறவில்லை? அந்த குற்றத்தினால் அவர்கள் வழுக்கி விழுந்து கொண்டிருக்கிறார்களே? அவர்கள் ஸ்திரப்படுவது எப்போது? அதை விட்டால்தானே அதன் அடுத்த நிலையாகிய பாசம் என்ற வழுக்கல் சுத்தமாகும். அந்த வழுக்கல் நீங்கிய இடமே பிரம்மச்சர்யம் (பிரம்மத்தை ஆஸ்ரயித்து இருக்கப்பட்டவன்) என்ற ஒப்பற்ற பதவியைக் கொடுக்கும். அதைக் கண்டித்து சொல்லாததின் பயன் இன்னும் அவர்கள் ஒர்நிலைப்பட முடியவில்லை. அந்த குற்றம் உன்னுடையது தானே?*

பைத்தியம்: *ஹே பரமாத்மா! ஹே கண்ணா! இதற்கு இது பொருந்தாது. ஆதியில் ஸ்ரீ ஸத்குருவிடமும், உன்னிடமும், கணநாதனிடமும் வேண்டி பெற்றுக் கொண்டது என்ன? அது எப்படி இன்று மாற்ற முடியும்? எதற்கும் இது காரணமல்ல. அன்று*

ஸ்ரீ அன்னையின் வாக்குப்படி இது உன் கைக்கருவியான பிறகு செயல்பாடு ஏது? உணர்வு ஏது? விசாரணை ஏது? ஏதோ ஜடமாக அலைய வைக்கிறாய். ஏ மாதவா! உண்மையைச் சொல். எதையும் கண்டித்து சொன்னால் ஆத்திரம் வரும். அது கோபமாக மாறும். அதுவே நாம் உணர்ந்து கொண்டோம் என்ற அஹங்காரமாக உருவெடுக்கும். அதுவே அழிவுக்கு காரணமாகும். இது நீ அறியாததா? அதை உணர்த்தித் தானே ஆட்கொண்டாய் இன்று அந்த வேகம் எப்படி வரும்?

ஸ்ரீ கணநாதன்: ஏ கண்ணா! நீ சொல்வது மிக மிக தவறு. இனி இந்த குழந்தை அந்த நிலைக்கு போகவும் வேண்டாம். எம் நிலையில் இருந்தால் போதும். சமயம் நேரும்போது அதை ஈர்த்துக்கொள்வோம். ஹே மதுசூதனா! ஸ்ரீ ஸத்குரு சந்நிதியில் தன்னை சேவையினால் முழுமையாக அர்ப்பணித்து அவர் உணர்த்த உணர்ந்த ஞானானுபூதி பெற்று அது தான் ஆனால் போதும். அதனை உணர்ந்த ஜீவர்கள் தானே கடைத்தேறும். உணர முடியாத ஜீவர்களுக்கு எவ்வளவு உணர்த்தினாலும் அது வீண். மேலே கூறிய அந்த இரண்டையும் பரிபூரணமாக விட்டுவிட்டால் அவன் எம் அம்சமாவான்.

பைத்தியம்: குழந்தைகளே! ஏதோ ஓர் காரணத்திற்காக சில காரியங்கள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. அதை அதுவே அறியும். அந்த அறியும் அறிவை பின்பற்றுங்கள். விபரம் அறியாத குழந்தை, அது பாவம். அது என்ன செய்யும்? உங்கள் உள்ளத்தில் அந்த இரண்டையும் (நான், எனது) காலி செய்யவும்.

ஸத்தியம் பேசு.
(ஸத்திய வாக்கை) தர்மம் செய்.
நாவை அடக்கு.
கருணையோடு இரு.

ஸ்ரீகண்ணனின் அருளுரை

அன்று துவாபர யுகத்தில் ஸ்ரீ உத்தவதாஸருக்கு ஸ்ரீ கண்ணனால் அருளிய சில கருத்துக்களை உணர்த்துகிறோம் உணர்.

குழந்தாய்! தேக உணர்வுகளில் மயங்கி அதில் சம்பந்தப்படுகிற ஜீவன் ஜனனமிக்கிறது. அதாவது பிறக்கிறது என சொல்லுவார்கள். தேகாபிமானத்தினால் தான் ஒரு ஜீவனுக்கு பிறவி ஏற்படுகிறதேயன்றி யதார்த்தமாக இல்லை. மனத்திற்கு தேக அஹங்காரத்தினால் உண்டாகிற உற்பத்தியினால் ஆத்மாவினிடத்திலே அத்யாத்மீகம், அதிதெய்வீகம், அதிபூதம் அதாவது நேத்திரத்தால் காண்பன அதிஆத்மமென்றும் ரூபமாக தோற்றுவது (நாமரூபம்) அதிபூதமென்றும் தோற்றத்தில் குண எழுச்சியை உண்டுபண்ணுவது அதிதெய்வமென்றும் உண்டாகிறது. கர்மா மயமான மனம் ஞானகர்மேந்திரியங்களோடு கூடிக்கொண்டு தேகத்தைவிட்டு தேகாந்திரத்தை சீக்கிரமாக அடைகிறது.

ஆத்மா அஹங்காரத்தினால் அந்த மனதை அனுவர்த்தித்துகொண்டு இருக்கிறான். மனம் பார்க்கப்படும் விஷயங்களையும், வேதங்களில் சொல்லப்படும் விஷயங்களையும் சிந்தித்து அப்படி சிந்திக்கப்பட்ட அந்த விஷயங்களில் லயத்தை அடைகிறது. அதனால் அந்த மனத்தில் பூர்வ ஞானம் நசித்துப் போகிறது. பூர்வ கர்மத்தினால் பிராப்தாதீனமான தோலாதி தேகங்களில் மிகவும் அபிமானத்தால் மனமானது பூர்வ

தேகத்தையும் அதன் கர்மாக்களையும் மறந்து விடுகிறது. க்ஷணந்தோறும் சரீரங்கள் அறியக் கூடாத வேகத்தை உடைய காலத்தினால் உண்டாகியும் நசித்துக் கொண்டிருக்கிறது. அஞ்ஞானமயனாக இருந்தாலும் அந்த புருஷன் தன்னுடைய கர்மா மூலமாக பிறக்கிறதும் இல்லை, இறக்கிறதும் இல்லை. ஜனன, மரண சூனியனாக இருந்தாலும் அஞ்ஞானத்தில் தான் பிறப்பதைப் போலும் இருப்பதைப் போலும் இறப்பதைப் போலும் கற்பனை பண்ணுகிறான். தேக அவஸ்தைகளையும், மனோமய அவஸ்தைகளையும் நானாவித ஜென்மாதி அவஸ்தைகளையும் மூலப்பிரகிருதி சம்பந்த அஞ்ஞானத்தில் பிரகிருதியைக் காட்டிலும் தன்னை வேறுபடுத்தி அறிய முடியாமல் விஷயங்களில் படிந்த புத்தியினால் மோகத்தை உடையவனாய் சம்சாரத்தை அடைகிறான். இந்த சம்சார பந்தத்தில் தன்னைத்தானே கட்டிக் கொண்டு சத்வகுண சம்பந்தத்தினால் தேவ ரிஷி ஜன்மத்தையும், ரஜோகுண சம்பந்தத்தினால் அசுர, மனுஷ்ய ஜென்மத்தையும், தமோ குண சம்பந்தத்தினால் பூதம், பக்ஷி, மிருகம், தாவர ஜென்மத்தையும் அடைகிறான்.

எல்லாம் நீ!

ஸத்தியம் பேசு.
(ஸத்திய வாக்கை) தர்மம் செய்.
நாவை அடக்கு.
கருணையோடு இரு.

ஞானி

குழந்தாய்!

சொப்பனத்தில் காணப்படும் விஷயங்கள் அபத்தமாவதுபோல ஆத்மாவுக்கு சம்சார பந்தம் அபத்தமாகும். விஷயங்களை தியானிக்கும் ஜீவனுக்கு விஷயங்கள் பரமார்த்தமாகாமல் இருந்தால் சம்சாரம் நிவர்த்தியாகிறதில்லை. தான் ஆத்மா என்ற ஞானத்தை பற்றிக் கொண்டால் கனவில் தன்னை அடிக்கிறது முதலான அனர்த்தம் உண்டாகிறது போல சம்சாரம் தோற்றும். ஆத்ம ஞானத்தினால் இந்த காணப்படும் பிரபஞ்சத்தை பிரம்மமாக பார்த்து அசத்தான விஷயங்களை அனுபவியாமல் இருக்க வேண்டும். துர்ஜனங்களுடைய நிந்தாமொழியைக் கேட்டு அவைகளால் பாதிக்கப்படாமல் தன் மனதை அடக்கிய மனிதனே ஞானி. அவனே பரம ஸாது. உலக விவகாரங்களை ஒழித்து தம் ஜீவனத்திலேயே கண்ணும் கருத்துமாக இருப்பவர்களுக்கு துர்ஜனங்களுடைய நிந்தையும் அவர்கள் கஷ்டமும் தமக்கு அதிகமாக தோற்றும். இதுவே சகஜம். இதில் தெளிவு அடைபவனே ஞானி. சமதிருஷ்டி உடையவனாய் சமதமாதி குணங்களை உடையவனாய் எங்கும், எதிலும் தம்மையே காண்பவனாய் சோகம், மோகம், கோபம், பயம், ஆசை இவைகளை ஒழித்தவனாய், சதானந்தனாய், மஹாமௌனியாய் இருப்பவனே ஞானி.

ஸத்தியம் பேசு.
(ஸத்திய வாக்கை) தர்மம் செய்.
நாவை அடக்கு.
கருணையோடு இரு.

நாரதரின் விபரீத கற்பனை

ஞானக் குழந்தாய்!

ஒரு சமயம் நாரதர் துவாரகை சென்றார். அங்கு கண்ணனை ஒவ்வொரு இல்லத்திலும் ஒவ்வொரு விதமாகக் கண்டார். கண்ணன் ஒரு வீட்டில் குழந்தைகளை குளிப்பாட்டுகிறான். ஒரு இடத்தில் மனைவிக்கு பணிவிடைகள் செய்கிறான். ஒரு வீட்டில் பசுக்களுக்கு இரை போட்டு போஷிக்கிறான். இப்படி பதினாயிரம் கோபியர்களிடமும் ஒவ்வொரு வீட்டிலும் அங்கு உள்ள கண்ணன் இதை வெளியில் சொல்லாதீர்கள் என வேண்டிக் கொள்கிறான். முடிவில் அரண்மனைக்குச் சென்ற நாரதர் அங்கு ராஜகம்பீரத்துடன் பிரம்மதேஜசுடன் மோகனப் புன்னகையுடன் ஒரு கண்ணன் அமர்ந்திருப்பதைக் காண்கிறார்.

நாரதரின் மனதில் விபரீத கற்பனை உதயமாகிறது. கண்ணன் பெரிய சம்சாரி, கண்ணன் பெரிய குடும்பி, கண்ணன் காமத்தைக் கடந்தவன் அல்ல. கண்ணன் விஷய சுகத்தில் ரமிக்கிறான். கண்ணன் இந்த சம்சார சாகரத்தைவிட்டு எப்படி கரை ஏறுவான்? இப்படி அனேக கற்பனைகள் கண்ணனைக் குற்றவாளியாக்கி தம்மை பிரம்மச்சாரி என்ற போர்வையால் மூடிக் கொள்கிறார். கற்பனை என்ற கலங்கத்தால் நாரதர் மனம் அலைபாய்ந்தது.

இதை கண்ணன் அறிந்தான். நாரதரை தனியே அழைத்துச் சென்றான். ஒரு இடத்தில் ஒரு மரத்தடியில் அமர்ந்து கொண்டு

அடுத்து இருக்கும் குளத்தைக்காட்டி தாகத்திற்கு ஜலம் கொண்டுவரும்படி வேண்டினான். நாரதரும் சென்றார். தாம்பூர் கண்ணனிடம் இருந்தது. நாரதர் மனதில் சம்சாரம் என்ற கற்பனை பெருகி எதிரில் உள்ள கண்ணனை சுட்டிக் காட்டியதால் கண்ணன் கருணையினால் நாரதரின் தாம்பூர் பெண்ணாக மாறியது. நாரதர் பெண்ணைக் கண்டார். அவர் உள்ளம் அங்கு பிரதிபலித்தது, மோகம் கொண்டார், தண்ணீரை மறந்தார். அந்த பெண்ணை மணம் செய்து கொண்டார். குடும்ப வாழ்வில் ரமித்தார், அனேக குழந்தைகளைப் பெற்றார். வறுமையில் வாடினார். பல நூற்றாண்டுகள் கடந்தன. ஒரு கொள்ளை நோய் வந்தது. குழந்தைகள் எல்லாம் மடிந்தன. ஒரு ஆண் குழந்தையும் மனைவியும் மட்டும் இருந்தனர்.

நாரதர் அந்த குழந்தையையும், மனைவியையும் அழைத்து ஒரு சாமக்கிரிகை பொட்டலத்தை தலையில் வைத்த வண்ணம் வேற்றிடத்திற்கு புறப்பட்டார். வழியில் ஒரு காட்டாறு இருந்தது. ஒரு கையில் மனைவியையும் ஒரு கையில் குழந்தையையும் தலையில் முடிச்சுடன் அதைக் கடந்தார். வெள்ளத்தின் வேகத்தை சமாளிக்க முடியவில்லை. முதலில் தலைச்சுமையை உதறினார். இரண்டாவதாக குழந்தையை உதறினார். மூன்றாவதாக மனைவியையும் பிரிவாற்றாமையால் அதிக சோகத்துடன் உதறினார். தாம் மட்டும் கரையில் அமர்ந்துகொண்டு தலையில் கைவைத்தவண்ணம் மனைவி மக்களைப் பற்றிச் சொல்லி அழுதுகொண்டிருந்தார். அவருடைய துயரத்தை நீக்குவார் யாரும் இல்லை. நாரதர் மக்களையும், மனைவியையும் சொல்லி அழுத காட்சியை இதில் எழுத முடியாது. இப்படி சோகத்தில் மூழ்கிவிட்ட நாரதரை கண்ணன் மிகவும் நிதானமாக முதுகைத் தட்டி கூப்பிட்டு நாரதரே! தாகத்திற்கு ஜலம் கேட்டோமே? எம்மை மறந்துவிட்டீரே? நீர் எப்பொழுது ஜலம் கொடுப்பது? அதை எப்பொழுது யாம் அருந்துவது? என புன்முறுவலுடன் கேட்டார். கண்ணனின் கரஸ்பரிசம் பட்ட மாத்திரத்தில் மெய்யுணர்வு எய்தப்

பெற்றார். கண்ணனைக் கண்டார், நடந்ததை உணர்ந்தார். மனோ கற்பனையையும் உணர்ந்தார். தம்மை மன்னிக்கும்படி கெஞ்சி கதறி அழுதார்.

கண்ணனும் நாரதர் கண்ணீரைத் துடைத்து வருந்தற்க! எந்த ஒரு ஜீவனையும் சுட்டிவிரல் காட்டி குற்றம் சுமத்தினால் அதன் கீழ்உள்ள மூன்று விரல்களும் உன்னை நோக்கி மும்மலம், மூவினை, முக்குணம், மூவாசை ஆகியவை உன்னிடம் இருப்பதாக உன்னை சுட்டிக் காட்டுகிறது. உன்னிடம் குணங்கள் இருந்தால் பிரிதொரு இடத்தில் குற்றம் காண முடிகிறது. பிறரிடம் குற்றம் காணாமல் பகவத் சொரூபமாக பார்க்கப் பழகிவிட்டால் உன்னிடமும் எந்த குற்றமும் இராது. நீயும் பகவத் சொரூபமாகவே ஆவாய். உன் உள்ளத்தின் பரிபாகமே எதிரில் காட்சிகளாக பரிணமிக்கிறது. இவைகளை சரி பார்ப்பதாகிய கட்டைவிரல் ஸ்ரீ பரமாத்மா என உணர். அதன் சக்தி இல்லாமல் இந்த நான்கும் இயங்க முடியாது. எனவே ஸ்ரீ பரமாத்மாவில் உன்னை சர்வ சதா ஐக்கியப்படுத்தி சதா ஆனந்தமாக இருக்கப் பழகு. எந்த குற்றமும் உன்னை பந்தப்படுத்தாது என அமைதிபடுத்தினான் கண்ணன்.

குழந்தாய்!

இவை நீ அறிந்ததே, எந்த ஜீவர்களிடமும் குறை காணாதே. அமைதியாகப் பேசு. ஆனந்தமாக எம்மில் ஐக்கியமாய் இரு. உன்னால் முடியும்.

பிரம்மச்சர்யம் என்பது பிரம்மத்தை ஆஸ்ரயித்து இருக்கப்பட்டவன் என்றும் சகலமும் பிரம்மமாக பார்க்கப்பட்டவன் என்றும் தம்மையும் பிரம்மத்தில் ஐக்கியப்படுத்தியவன் என்றும் ஸ்ரீ சத்துக்கள் சொல்லுவார்கள்.

எல்லாம் நீ!

ஸத்தியம் பேசு.
(ஸத்திய வாக்கை) தர்மம் செய்.
நாவை அடக்கு.
கருணையோடு இரு.

ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை பாராயணம்

எம் செல்வனே!

ஓர் சிறு கதை சொல்கிறது : ஓர் சமயம் ஸ்ரீரங்கத்தில் மூன்றாவது பிரகாரத்தில் கொடிமரத்தடியில் ஓர் சாது தினமும் காலையில் ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை பாராயணம் செய்வார். அதை எந்த ஜீவர்களும் கேட்பது இல்லை. காரணம் அவரை சித்த சுவாதீனம் இல்லாதவராக சிலர் கருதினர். அர்ச்சகர்களும் அவரை மதிப்பதில்லை. அவரால் அவர்களுக்கு இடைஞ்சலும் இல்லை. ஒரு சமயம் ஸ்ரீ ராமானுஜர் அங்கு கோவிலுக்கு விஜயம் செய்தார். அவர் வருவது தெரிந்து அர்ச்சகர்களும் அந்த சாதுவிடம் போய் ஸ்வாமி! இன்று ஒருநாள் கோவிலின் பின்புறத்தில் அமர்ந்து படிக்க வேண்டும். ஒரு பெரிய மஹான் வருகிறார். நாளைமுதல் வழக்கம் போல் நீர் இங்கு அமரலாம் என கேட்டுக் கொண்டார்கள். அந்த சாதுவும் ஒன்றும் பதில் பேசாமல் பின்புறம் ஓர் மண்டபத்தில் அமர்ந்து பாராயணம் செய்து கொண்டிருந்தார்.

ஸ்ரீ ராமானுஜர் கோவிலுள் வந்து மூன்றாம் பிரகாரத்தில் அந்த கொடிமரத்தடியில் வந்ததும் அங்கு அந்த சாது செய்த ஸ்ரீ பகவத் கீதை பாராயணம் அவர் காதிலும் விழுந்தது. கூர்ந்து கவனித்தார் நடுநடுவே ஒன்றிரண்டு ஸ்லோகங்களை விட்டு விட்டு படித்துக்கொண்டிருந்தார். ஸ்ரீ ராமானுஜருக்கு அது அபஸ்வரமாகப்பட்டது. காரணம் கேட்டார்? அர்ச்சகர் அது ஒரு

பைத்தியம் என்றும் தினமும் அது அப்படித்தான் பாடும் என்றும் இன்று தாங்கள் வருகைக்காக பின்புறம் போகச்சொன்னோம். அங்கிருந்தும் இப்படித்தான் கத்திக் கொண்டிருக்கிறது என்றார்கள். ஸ்ரீ ராமானுஜர் சற்று கவனித்தார். வேகமாக அங்கு ஓடினார். அந்த அடியார் முன் ராமானுஜர் நின்றார். அடியார் இவரைக் காணவில்லை, தெய்வாதீனமாக ஸ்ரீ ராமானுஜர் திருவடியைக் கண்டார், கண்ணா அகப்பட்டுக் கொண்டாயா என ஸ்ரீ ராமானுஜர் திருவடியைப் பற்றிக்கொண்டார். ஸ்ரீ சாதுவின் கரஸ்பரிசம்பட்ட மாத்திரத்தில் ஸ்ரீ ராமானுஜர் மெய்யுணர்வு எய்தினார்.

அதைக் காட்டிக்கொள்ளாமல் அந்த ஸ்ரீ சாதுவிடம் ஸ்லோகங்கள் விட்டுவிட்டு படிப்பதின் காரணம் என்ன எனக் கேட்டார்? அதற்கு ஸ்ரீ சாது கூறினார் ப்ரபோ! நான் ஒழுங்காகத்தான் படிக்கிறேன். ஆனால் இடையில் தேர் சக்கரம் மறைக்கிறது; அனுமத் கொடி மறைக்கிறது; ஸ்ரீ கண்ணன் கரம் மறைக்கிறது; ஸ்ரீ கண்ணன் திருமுகம் மறைக்கிறது; அவன் மகுடம் மறைக்கிறது; அவன் உடல் மறைக்கிறது; அவன் அழகு தொடை, முழங்கால் மறைக்கிறது அதற்கு நான் என்ன செய்வது? ஆகவே தெரிந்ததை பாராயணம் செய்கிறேன். ஆனால் இன்று அவன் திருவடியைக் கண்டேன். இனி படிப்பதற்கு ஒன்றும் இல்லை எனச் சொல்லி ஸ்ரீ ராமானுஜர் திருவடியை முத்தமிட்டு சிரமேல் தாங்கினார்.

குழந்தாய்!

அங்கு நின்றது ஸ்ரீ ராமானுஜரா, ஸ்ரீ கண்ணனா எனத் தெரியவில்லை. ஸ்ரீ கண்ணன் ஸ்ரீ சாதுவின் திருவடியை தாங்கி சிரம்மீது வைத்துக்கொண்டான். இந்த இடத்தில் எழுத முடியவில்லை.

எல்லாம் நீ!

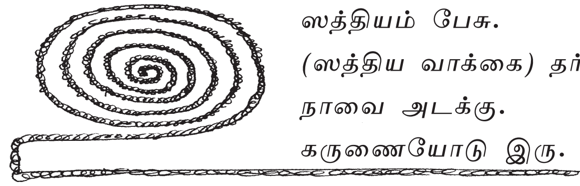

ஸத்தியம் பேசு.
(ஸத்திய வாக்கை) தர்மம் செய்.
நாவை அடக்கு.
கருணையோடு இரு.

விவேகி

குழந்தைகளே!

அமைதியும், உண்மை ஆற்றலையும் பெற்றவனே விவேகி. பிறரிடத்தில் குற்றம் காணாதவனே விவேகி. உலகின் எந்த நிகழ்ச்சிக்கும் தன் நிலை மாறாதவனே விவேகி. தன் மனைவியிடத்தும், பிறமாதரிடத்தும் தெய்வீகத்தை உணர்பவனே விவேகி. தன் குழந்தையிடத்தும், பிற குழந்தையிடத்தும் அசூயையும், அபிமானமும் பாராதவனே விவேகி. உறவு சுற்றமாகவும், பகை நட்பாகவும் பாராமல் அன்பின் சொரூபமாக (இறை சொரூபமாக) பார்ப்பவனே விவேகி. எத்தனை இடர் வந்தாலும் ஆத்திரம் அவசரம் இல்லாமல் அமைதியாக நிதானமாக ஓர்மையாக செயல்படுபவனே விவேகி.

ஸ்ரீ ஸத்குருவினிடத்தில் தூய பக்தி உள்ளவனே விவேகி. ஸ்ரீ ஸத்குரு வாக்கியத்தில் உறுதியான நம்பிக்கை உள்ளவனே விவேகி. சர்வசதாவும் ஸ்ரீ ஆத்ம சிந்தனை உடையவனே விவேகி. ஆசையில் மயங்காமலும், கோபத்தால் உணர்வு கலங்காதவனும் எந்த நிகழ்ச்சியும் வினையின் சம்பந்தமென உணர்ந்து ஸ்ரீ ஸத்குருநாதன் அருளிய ஸ்ரீ மஹாவாக்கியத்தில் மௌனானந்தத்ததைப் பெருக்கி அதுவே நாம் என்று சுயானுபூதியுடன் பிரகாசமாக இருப்பவனே விவேகி. எந்த நிகழ்ச்சியையும் கற்பனை பண்ணி விரித்து பார்க்காமல் கனவின் காட்சியாக உடனுக்குடன் மறந்து சதா

ஆனந்தமாக இருப்பவனே விவேகி. கொடுக்கப்பட்ட வேஷத்தை அது நடிப்பின் வேஷமென உணர்ந்து அதில் பிடிப்பு இல்லாமல் நடிப்பில் நான், எனது என மயங்காமல் தூலத்தின் உள்ளிருந்து இயங்கும் சைதன்ய சொரூபம் தானாக உணர்ந்து சதா ஆனந்தமாக இருப்பவனே விவேகி. நின்றாலும், இருந்தாலும், கிடந்தாலும், நடந்தாலும், தின்றாலும், புலம்பினாலும், எத்தொழிலிலும் அவை கருவி கரணாதிகளின் வேலை நமக்கும் அதற்கும் சம்பந்தம் இல்லை என அவைகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பவன் விவேகி.

எல்லாம் நீ!

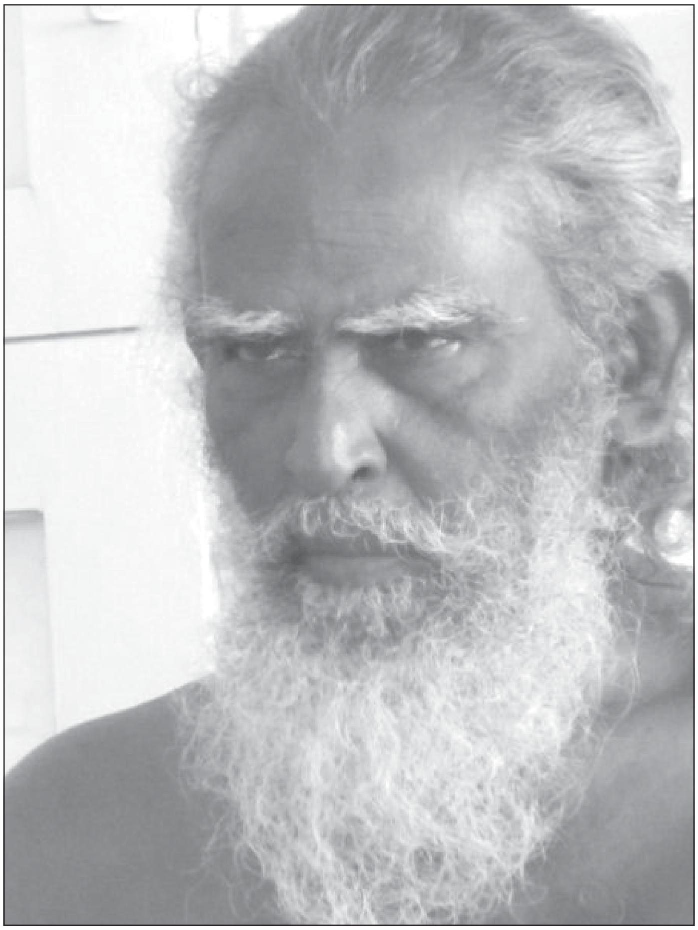

ஸத்தியம் பேசு.
(ஸத்திய வாக்கை) தர்மம் செய்.
நாவை அடக்கு.
கருணையோடு இரு.

ஸ்ரீ பதி சேவை

குழந்தாய்!

ஸ்ரீ பதிபரமேஸ்வரா என்ற தாரக மந்திரத்துடன் ஸ்ரீ பதி சேவை செய்வதே ஸத்குரு சேவையாகும். சொல்லும் வாக்கியங்களை உறுதியாகப் பற்றிக் கொள். உலக தோற்றங்களில் எந்த பிடிப்பும் வேண்டாம். பந்தமாகவும், பாசமாகவும் பார்க்காதே. ஸ்ரீ பகவானாகப் பார். இந்த வார்த்தை சொல்வது எளிது. அனுபவிப்பது சற்று சிரமமாகவே தோற்றும். அதுவே சாதனையாகும். அதுவே உன் ஒருபங்கு முயற்சியாகும். இந்த சாதனை அணுஅளவு பழக்கத்திற்கு வந்தாலும் வெகு சீக்கிரம் அந்த பேரானந்தம் அனுபவிக்க முடியும். எந்த ஜீவர்களையும் அன்னியமாகவும், விரோதமாகவும் பாராதே. கருணையுடன் நிறுத்திக் கொள்.

தேவைகளையும், ஆசைகளையும் குறைக்கும்போது சிரமம் குறைகிறது. எவ்வளவுக்கெவ்வளவு தனிமையில் இருக்க வாய்ப்பு கிடைக்கிறதோ அதை பயன்படுத்திக் கொள். சிறிது நேரமாவது தனிமையில் ஸ்ரீ பகவானுடன் உறவாடும் பாவனையில் தரிசனத்திற்காக ஏக்கம் வேண்டும். இரண்டு சொட்டு கண்ணீராவது விட்டு அழைக்க வேண்டும். உன் கண்ணீருக்கு உள்ள சக்தி வேறு எதற்கும் கிடையாது. காலையும், இரவும் செய்ய வேண்டிய கிரியையை அதிக கருத்துடன் செய்ய வேண்டும். நாம் குடும்பி என்ற எண்ணத்தை விட்டுவிடு. நாம் பெண் என்ற அபிமானத்தையும்

துறந்துவிடு. தூலம் வினைக்கூடு என்ற தன்மையை உணர்ந்து கொள். ஸ்ரீ பரிபூரண சரணாகதியே உனக்கு உண்மை ஞானநிலையை உணர்த்தும்.

எம் அன்னையே!

ஸ்ரீ பதி சேவை முக்கியமா? ஸ்ரீ அதிதி சேவை முக்கியமா? முதலில் ஸ்ரீ பதி சேவையில் உங்களை முழுமையாக அர்ப்பணித்தால் அதன் அடுத்த நிலையாகிய அதிதி சேவை முழுமை பெறுகிறது. பதி சேவை முற்றுப் பெறவில்லையானால் அதிதி சேவை கிடைத்தற்கரியதாகும். அத்தன்மையினால் ஸ்ரீ பதி சேவை செய்த அனுசூயா அடுத்த நிலையில் அதிதிகளாக வந்த திரிகர்த்தாக்களையும் முழுமையாக அணுபிசகாமல் தாம் செய்யவேண்டிய சேவைகளை செய்து முதுமை பெற்றாள். அதாவது எந்நிலையிலும் தன் நிலை மாறாமல் வந்தவர்களின் நிலையை மாற்றி அவர்கள் எண்ணங்களை அழித்து சுத்த பிரம்ம பத பாவனையை தர முடிந்தது. அந்நிலையில் ஸத்குருவாக அர்த்திரியும் ஸத்சிஷ்யையாக அனுசூயையும் அறியாமையின் ஜீவர்களாக திரிகர்த்தாக்களையும் ஆக்குவித்து அறியாமையை (அவித்தை, மாயை) அகற்றி அந்த ஐந்தும் ஞான சொரூபம் ஆனதுகள். இதுவே சேவையின் மஹத்வமாகும்.

ஸ்ரீ ஸத்குரு கிருபையினால் அஞ்ஞான இருள் அகன்று உண்மை ஞான சுகம் பெருகுவதாக. ஸ்ரீ கண்ணனாகிய ஸ்ரீ அன்னையின் மஹாமாயையின் சாமர்த்தியத்தால் மாயை கழன்ற நிலையும் தூல உணர்வற்ற நிலையும் பெறுவாயாக. எந்நிலையிலும் ஸ்ரீ சத்தாக உணர்வாயாக. அபிமான அந்தஹாரங்களை உதறுவாயாக. உறவு சுற்றத்தின் இணக்கத்தை உதட்டளவில் வைத்துக் கொள்வாயாக. உன் உள்ளத்தில் ஸ்ரீ கண்ணன் கழலடி ஒன்றே நிலைபெற வேண்டும். அவன் அருளால் கிடைத்த மாபெரும் பேற்றை இடையறாமல் தியானிப்பாயாக. அதுவே உன் உண்மை ஸ்வரூபமாகும். வெளி உலக விசாரணையை மறக்கும் போது உள்

உணர்வு தாமே பெருகும். உள் உணர்வு பெருகும்போது சோகம், மோகம், பயம், கவலை, ஆசை ஒடுங்கும். இவை ஐந்தும் ஒடுங்கும்போது ஸ்ரீ கண்ணனின் முழுத்தன்மையை நீ அடைய முடியும். அவனை உனக்குள் நீ உணர ஆரம்பித்துவிட்டால் மாயை உன் வசமே. தேவைக்கு பயன்படுத்தவும் காலாகாலத்தில் அதை உதறவும் உனக்கு முடியும். உன் அவித்தையை மாயையிடத்தில் அழித்த தன்மையினால் உன் தூல அபிமானம், உறவு, உபாதைகளை நீ மறக்க முடியும். மாயை கழன்ற நிலையில் நீயும் யாமும் ஒன்றே.

அருட்குழந்தாய்!

நன்றாக கவனி! கும்பகர்ணன் கடும் தபஸ் செய்து பரம்பொருளைக் கண்டான். அது என்ன வேண்டுமென கேட்டது. அவன் நித்தியத்துவம் கேட்க எண்ண, வினையும் குணமும் தவறுதலாக நித்திரைத்துவம் எனக் கேட்டுவிட்டான். அதுவும் ததாஸ்து என கொடுத்தது. ஆகவே கேள்வி வேண்டும். உன் பிரீதி எதுவோ அதைக் கொடு அந்த கேள்வியும் மௌன ஸ்திதியில் இருக்க வேண்டும். உன் நிலை புரிந்து அதை காலம் அறிந்து மயமாக்குவோம் அஞ்சற்க.

இந்த கலியுகத்தில் விரிவாக நிறைய கற்பனையைக் காட்டிலும் உறுதியான ஓர் பிடிப்பே முக்கியமானது. அந்த ஒன்றே உனக்கு உரிய நிலைகளை எல்லாம் வரிசைக்கிரமமாக உணர்த்தும். ஸ்ரீ ஸத்குருவாகவும், ஸ்ரீ ஞானத் தந்தையாகவும் எம் தவத்தின் குழந்தையாகவும் நீயே இருக்கிறாய். இந்நிலைகளை இக்கலியுகத்தில் யார் பெறுவர்? இந்த வல்லமைகளை எல்லாம் உணர்த்திய நீ இனி எங்கு செல்ல முடியும்? நீ எங்கு உள்ளாயோ அங்கு உன் திருவடியின் கீழ் எம் இதயமாகிய தாமரை இருக்கிறது. எந்நிலையிலும் உன் திருவடி எம் இருதயத்தை சுத்தப்படுத்த வேண்டும். ஏ கண்ணா! பெண் என்ற அச்சம் வேண்டாம். அடக்கத்தைக் கொடு. ஆசை வேண்டாம், ஆற்றலைக் கொடு, உலக நிலை வேண்டாம், உண்மை உணர்வை கொடு. ஊற்ற சரீர சுகம்

வேண்டாம். ஊரும் மெய் ஞான சுகம் கொடு. எண்ணம் எனும் நிலை வேண்டாம். என்றும் உன் நிலையைக் கொடு. ஏமாற்றும் மாயையின் நிலை வேண்டாம். ஏகாந்தமான நிலையைக் கொடு. ஐயம் வேண்டாம் ஐயனே! ஐக்கியமாகும் நிலையைக் கொடு. ஒவ்வாத நிலைகள் வேண்டாம், ஒன்றிக் கரையும் நிலையைக் கொடு. ஔவியம் பேசும் நிலை வேண்டாம். ஔஷதமாய் கர்மாவை அழிக்கும் நிலையைக் கொடு. அஃறிணைப் பொருள்நிலை வேண்டாம். அஃது அறிவான நிலையைக் கொடு.

குழந்தைகளே!

அணுவுக்குள் அணுவாக நிறைந்த உன்னை அறிய வேண்டுமானால் ஸ்ரீ ஞானத்தின் அம்சமான எம் குழந்தையும் உன் கணவனுமாகிய ஸ்ரீ ஸாதுவின் திருவடி சேவையே எம் சேவையாகும். அவன் சொல்லும் வாக்கை மந்திரமாக கொண்டால் எம் வாக்கு வேதமாக அமையும். அவனுக்குள் நீ அடங்கி நடந்தால் யாம் உனக்குள் ஐக்கியமாவோம். அவன் நிழலில் நீ வாழ்ந்தால் உன் திருவடி நிழலில் யாம் உறைவோம். அவனைக் கண் எனப் போற்றினால் உன் கண் ஒளியாய் யாம் அமைவோம். அவன் சேவை ஒன்றையே நீ ஏற்றுக் கொண்டால் உன் பணியை யாம் ஏற்றுக்கொள்வோம்.

எம் தமோதனக் குழந்தாய்!

உன் போன்ற ஸ்ரீ அடியார்கள் நிமித்தமாகவே இந்த தூலம் உள்ளது போலும். இத்தூல இயக்கம் கர்மாவிலும் இல்லை மாயையிலும் இல்லை. உங்களால் காணவும், உணரவும் முடியும். மற்றவர்களுக்கு ஜடமாகவும் சில சமயம் தோற்றப்படாமலும் இருப்போம். உணர்ந்து பற்றி அனுபவித்து கரைந்து மயமாகவும், பணிவு, அடக்கம், மஹா சாந்தம் இவையே அதற்கு மார்க்கம்.

எல்லாம் நீ!

ஸத்தியம் பேசு.
(ஸத்திய வாக்கை) தர்மம் செய்.
நாவை அடக்கு.
கருணையோடு இரு.

கண்ணனுடன் அக்ரூரர், ராதை, யசோதை

குழந்தாய்!

அன்று துவாபர யுகத்தில் ஓர் நாள் கோகுலத்தில் அக்ரூரர் கண்ணனை மதுராவிற்கு அழைத்துச் செல்ல வந்திருந்தார். இருவரும் சத்தான வார்த்தையாடி முடித்து நித்திரை யுற்றார்கள். அக்ரூரர் ஆழ்ந்த நித்திரையில் ஸ்ரீ கிருஷ்ண கானாமிர்தத்தில் லயித்தவண்ணம் யோக நித்திரை செய்தார். அப்பொழுது தம் திருவடியை வருடும் ஸ்பரிச உணர்ச்சியை உணர்ந்து திடுக்கிட்டு எழுந்தார். அங்கு கண்ணன் அவர் பாதத்தை வருடியவண்ணம் மெய்மறந்து அமர்ந்திருந்தான். ஓ! கமலக்கண்ணா! மதுசூதனா!! மஹாபிரபு!!! இது என்ன அபச்சாரம் எனக் கதறினார். உடனே கண்ணன் அவர் வாயை பொத்தினான். ஓ பரமபாகவதோத்தமரே! எதைக் கண்டு கலங்குகின்றீர்? உம் போன்ற மஹான்கள் சேவைக்காகவே யாம் மாயா வடிவில் திருஅவதரித்திருக்கிறோம். உம் திருவடி தூளியே எம் சொரூபம். உம் திருவடி மஹிமை இல்லையேல் யாம் இல்லை என்றான் பிரபு.

அக்ரூரர் இம்மொழிகளை கேட்டு மெய் மறந்து தம் எதாஸ்தானமாகிய திருவடிக்கு சென்று மயமானார். கண்ணன் ஓர் தூணில் சாய்ந்தவண்ணம் சேதனாசக்தி அற்றிருந்த அக்ரூரரை தம் மார்புமீது சாய்த்தவண்ணம் தடவிக் கொடுத்து யோக நித்திரையில் ஆழ்ந்தான். சற்று நேரத்தில் தம் திருவடியில் பனித்துளி போல்

நீர்த்திவலைகள் விழுவதையும் இரு கரம் அந்த திருவடியை ஸ்பரிசத்தையும் உணர்ந்து புன்முறுவலுடன் கண் விழித்தான். அங்கு ராதை அமர்ந்திருந்தாள். ராதையின் கண்ணீரே கண்ணன் திருவடியை அலம்பியது. கண்ணன் ராதையை நோக்கி ராதா! என்ன இந்த அகால நேரத்தில் வந்தாய் என்றான். ஸ்யாம்! எங்களுக்கு நேரம் காலம் ஏது? பிரபு! நாளைக் காலை மதுரா செல்வதாக தெரிந்தது, என்னை மறந்துவிட்டாயா? என உருகினாள் ராதை. உன்னை மறப்பதா? உன்னை மறந்தால் கண்ணன் ஏது? குழந்தாய் ராதா! உனக்கு என்ன வேண்டும் கேள் என்றானாம் பிரபு.

ராதை சொன்னாள் ஹே ஷியாமள சுந்தரா! என்ன வேண்டும் என்றா கேட்கிறாய்? அது நீ அறியாததா? ஓர் பதுமைக்கு என்ன வேண்டும் என அதை ஆட்டும் குழந்தைக்குத் தான் தெரியும். ஓர் இயந்திரத்தை என்ன செய்யவேண்டும் என்று அதை இயக்குபவனுக்குத்தான் தெரியும். ஒரு சேய்க்கு எது தேவை என அதன் தாய்க்குத்தான் தெரியும். ஒரு மனைவிக்கு எது வேண்டுமென ஒரு கணவனுக்குத்தான் தெரியும். ஒரு பக்தனுக்கு எதை கொடுப்பது என பகவானுக்குத் தான் தெரியும். ஓர் உண்மை சீடனுக்கு எதைக் கொடுப்பது, எதை எடுப்பது என ஸ்ரீ குருநாதனுக்குத்தான் தெரியும். இந்த அடிமைக்கு என்ன வேண்டும் என ஸ்யாமாகிய இந்த எஜமானுக்குத்தான் தெரியும் என்றாள் ராதை.

உடனே கண்ணன் ஓர் மோகன புன்னகை புரிந்தான். ஓ ராதா! நீ ஏதேதோ சொல்கிறாய் அந்த தத்துவம் எல்லாம் எமக்குப் புரியாது. உனக்குத் தேவையை கேட்டு பெற்றுக் கொள் என கபடமாக கூறினான். அவன் புன்முறுவலையும் கபடத்தையும் உணராத அந்தப் பேதை பெண் எனக்கு நீ வேண்டும் (இரண்டுபட்ட தன்மை) உன்னுடனே நான் இருக்க வேண்டும் (பதமுக்தி) எனக் கேட்டாள்.

அந்த மாயவனும் அவளை ஓர் புல்லாங்குழல் ஆக்கினான். தம் இடுப்பில் செருகிக் கொண்டான். அந்த நேரம் தாய் யசோதை வருகிறாள்; என்ன கண்ணா நீ இன்னும் உறங்கவில்லையா? இங்கு

ராதை வந்ததாக தெரிந்ததே அவள் எங்கே? என்றாள். ராதையா இங்கு வந்தாளா? நீ அறியாமல் பேசுகிறாய் என அவளை மயக்கினான். அம்மா அந்த ராதை உனக்கு ஸ்ரீ குருவாக ஓர் நாள் வருவாள் அன்று நீ அவளை உணர்வாய் என்றான் கண்ணன். பிரிவாற்றாமையை சகிக்க முடியவில்லை. சதா கண்ணா! கண்ணா! கண்ணா! எனக் கதறி அழுதாள். கண்ணனை ராதை அறிவாளே அவள் எங்கு சென்றாளோ என ராதா! ராதா! ராதா! எனக் கதறினாள். அங்கு ராதையாக ஸ்ரீ பரம்பொருள் காட்சி தந்தது. மெய்யுணர்வுடன் ராதையின் திருவடியைப் பற்றினாள். ராதாவும் யசோதையின் பரிபக்குவ நிலை கண்டு தம் கரத்தை யசோதையின் சிரத்தில் வைத்து ஆசி கூறியது. எங்கும் கண்ணனைக் கண்டாள். யசோதை பரிபூரண நிலை பெற்றாள்.

எல்லாம் நீ!

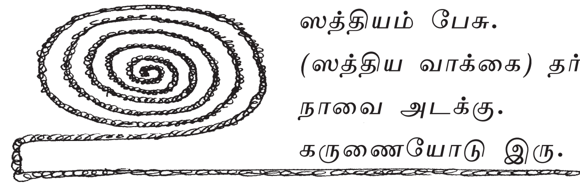

ஸத்தியம் பேசு.
(ஸத்திய வாக்கை) தர்மம் செய்.
நாவை அடக்கு.
கருணையோடு இரு.

சாம்பார் (கர்மா) ரசம் (பக்தி) பாயாசம் (யோகம்) தயிர் (ஞானம்)

எம் மழலையே!

உன் வாசகத்தில் ஒரு பகுதியில் வருவது; உலகியலில் பார்க்கும் போது சாம்பார் சாதம் என்றும், ரசம் சாதம் என்றும், பாயாசம் என்றும், முடிவில் தயிர் சாதம் என்றும் வருகிறது. அதன்படி பார்த்தால் ஆகாரத்தை நிறைவு செய்வது தயிர் சாதம் என உறுதியாகிறது. இதை ஞான நிலையில் பார்த்தால் கர்மா, பக்தி, யோகம், ஞானம் என முறையாக வந்து பூர்த்தியாகிறது. இது உண்மை வாசகம் ஆகும். இதன் விளக்கத்தை சற்று உன்னிப்பாக கவனிக்கவும்.

1. சாம்பார் சாதம் கர்மாவாகும். அதாவது கர்மா பல நிலைகளாகும். அதைப் போல் சாம்பார் சாதம் பல காய், கிழங்கு, பழம் ஆகியவை கொண்டதாகும். இதன் சுவை ஒவ்வொன்றிற்கும் தனித்தனியே உண்டு. அத்தன்மைபோல் கர்மாவிலும் ஒவ்வொரு கர்மாவிற்கும் அதனதன் தன்மைக்குத் தக்கபடி பலானுபவம் உண்டு.

2. ரசம் சாதம் பக்தியாகும். இது செரிமானம் அதாவது ஜீரணமாகும் தன்மையது. அதிலுள்ள மிளகும், சீரகமும் எப்படி முந்தைய சாம்பாரை எரிக்கிறதோ அத்தன்மைபோல் ஸ்ரீபகவானும் அவர் காருண்யமும் பாப கர்மாக்களை எரித்து புண்ணியத்தை சேர்க்கிறது. இந்த புண்ணியத்தின் பயனை அனுபவிக்கவே சொர்க்காதிபத்தியங்களும் பதமுக்திகளும்

சித்திக்கும். நிஷ்காமிய பக்தியால் ஸ்ரீ பகவானைக் குறித்து நாம ரூப குணம் குறி அற்ற நிலையில் வேண்டுதலற்ற தன்மையில் செய்யும் போது அந்த புண்ணிய கர்மாவும் செயலற்று போகிறது. காரணம் வேண்டுதல் இருந்தால் செயல் உண்டு என அறியவும்.

3. *பாயாசம் யோகம் ஆகும். இதை அருந்திய உடன் புளிப்பு ஏற்பட்டு விடுகிறது. அதாவது நான் என்ற தன்மை தலையெடுக்கிறது. அதனால் இதில் ஒரு ஆனந்தமும், இனிமையும் தோன்றுவதால் இதையும் சிலர் அனுபவிக்கிறார்கள். இது இல்லாமல் ஆகாரத்தை முடிப்பவர்களும் உண்டு. அதாவது யோகம் இல்லாமலும் ஞான சித்தி பெறுபவர்களும் உண்டு. இனிமையின் பின்பு அந்த புளிப்பு வருவதால் முதலில் அனுபவிக்கும் இனிமையானது அந்தப் புளிப்பை மறைத்து விடுகிறது. இந்த இனிமை இல்லாமலே சாம்பார், ரசம், மோர் என முடித்து கொள்பவர்களும் உண்டு.*

4. *தயிர் சாதம் ஞானம் ஆகும். அதாவது சாஸ்திரம், சுருதி, மந்திரம் ஆகியவற்றின் மொத்த சாராம்சங்களை திரட்டி தருவது ஞானமாகிய தயிர் ஆகும். அதாவது பால் தூய வெண்மை அதில் எவ்வளவு ஜலம் ஊற்றினாலும் தன் நிலை மாறாது. ஜலத்தையும் காட்டிக் கொடுக்காமல் தனக்குள் ஐக்கியப்படுத்திக் கொண்டு தூய வெண்மையாகவே தோற்றும். இதை ஸ்ரீ பூமி மாதாவின் பெருமைக்கு ஒப்பிடலாம். இந்த பொறுமை என்னும் பாலை காய்ச்சுவது சாந்தீ என்னும் அக்னியாகும். பொறுமையும், சாந்தமும் சேர்ந்த தன்மையினால் புனிதமாக, ஸ்ரீ பகவானின் கருணையாகிய மோர் (உபதேசம்) ஒரு துளி ஸ்ரீ குருதேவரால் தெளிக்கப்படுகிறது. அதுவே தயிராகிய உபநிஷதங்களாக அதாவது ஞானாமிர்தமாகிய தயிர் ஆகிறது. இந்த தயிரினால் இந்த மூன்றும் ஜீரணித்துப் போகிறது. இந்த தயிரை கடைந்து*

அதன் சாராம்சத்தை எடுத்தால் அது வெண்ணை என்ற சுயானுபூதி ஆகிறது. இந்த வெண்ணை எதிலும் ஒட்டுவதில்லை. அதாவது ஜலத்தில் வெண்ணை ஒட்டாத தன்மை போல் சுயானுபூதி பெற்றேன். இந்த சம்சார சாகரத்தில் ஒட்டுவதில்லை. இப்படி சுயானுபூதி பெற்றேன். ஸ்ரீ திருஅருளும், ஸ்ரீ குருஅருளும் ஒன்றான தன்மையினால் அந்த வெட்பத்தால் தகிக்கப்பட்டு நெய்யாகி உருகி மயமாகிவிடுகிறான்.

இதில் தயிர் ஞானமாகவும், வெண்ணை ஞானியாகவும், நெய் ஞான நிலையாகிய ஸ்ரீ பிரம்மமாகவும் ஸ்ரீ சத்துக்கள் சொல்லுவார்கள். ஞானானுபூதி பெற இயங்கும் ஜீவாத்மாக்கள் நிமித்தம் குளிர்ச்சியடைந்து ஓர் உருப்பெற்றதைப் போல் காட்சி அளிப்பார்கள். அவர்கள் எந்நிலையிலும் உருகி விடலாம். அவர்களை உருக விடாமல் குளிர்ச்சியை ஊட்டி அந்த காட்சியிலேயே தம்மை அர்ப்பணித்துக் கொள்வது ஸ்ரீ மஹான்கள் கடமையாகும். இதுவே இறை பணியாகும்.

எல்லாம் நீ!

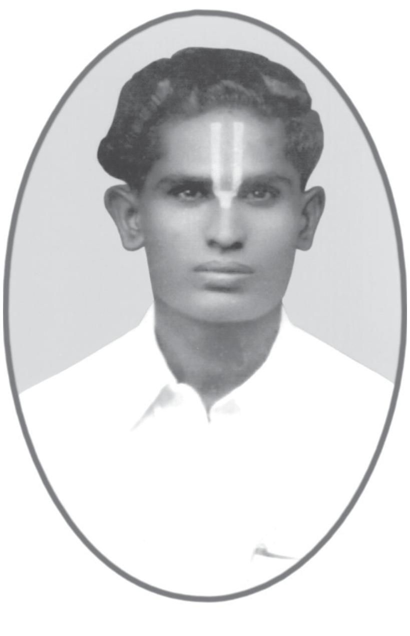

ஸத்தியம் பேசு.
(ஸத்திய வாக்கை) தர்மம் செய்.
நாவை அடக்கு.
கருணையோடு இரு.

நல்முத்து

எம் செல்வனே!

ஸ்ரீ பகவானிடம் மாயை கழன்ற நிலையில் ஓர் உண்மை பக்தன் ஒன்றாகிறான். ஸ்ரீ ஸத்குருவிடம் அறியாமை அற்ற நிலையில் ஓர் ஸத்சீடன் ஒன்றுகிறான். இரண்டும் ஐக்கிய பதமே. இதுவே இரண்டாவது அத்யாயமாகிய ஸ்ரீ ராதை ஸ்ரீ ஸ்யாம் காட்டிய கருணையும், கனிவும் ஆகும். அதாவது கண்ணன் என்றால் கருணை, ராதை என்றால் கனிவு. அந்த இரண்டின் ஐக்கியம் ருசி அதாவது சுயஞானானுபூதி. இதன் அடிப்படை விசாரணை அற்ற தன்மையில் பலன் அற்ற தன்மையில், விகாரம் விசாரம் அற்ற தன்மையில், பேதா பேதம் கழன்ற தன்மையில் போக்குவரவு அற்ற தன்மையில் சேவை, பணிவு, அடக்கம் இவைகளினால் அமைதி. ஆனந்தம், மௌனம் முறையாக பெற்று ஸ்ரீ ஆத்ம சாக்ஷாத்காரம் ஆகும் நிலையாகும். அதுவே சேவையின் மஹத்துவமாகும்.

ஞானக் குழந்தைகளே!

உங்கள் உள்ளத்து உறுதியினால் உங்களுடன் இருக்கிறோம். எல்லா நிலையிலும் எம்மை அனுபவிக்க முடியும் ஓர் குழந்தையின் நிலையில் பாவனை வேண்டும். பயம் வேண்டாம் உங்கள் ஸ்ரீ திருவடியின் கீழ் ஒட்டி இருக்கும் ஓர் தூஸி யாம்.

அருள் ஞானக் குழந்தைகளே!

ஸ்ரீ பரம்பொருள் அனுக்ரஹத்தினாலும், ஸ்ரீ ஸத்குரு அருள் நோக்காலும், பரிபூரண ஆசியினாலும் உங்கள் அறியாமை அகன்று உண்மை ஞானம் பிரகாசிப்பதாக உங்கள் அன்னை ஸ்ரீ அபிராமியின் அருள் வன்மையினால் பூரண பரிபாகப்பட்டு விளைந்துவரும் முத்துக்களுக்கு அதன் சிப்பி எப்படி ரக்ஷையோ அதுபோல் உங்களை அரவணைத்து உண்மையில் சேர்ப்பீர்களாக.

ஸ்ரீ ஸத்குரு அருளுக்கு பாத்திரமாகி அவர் ஸ்ரீ சரணாலயம் தவிர மற்றொன்று சிந்தியாமல் உங்களையே அர்ப்பணியுங்கள். ஒரு சிறு உதாரணம் ஒன்று தருகிறது. நாம, ரூப, குணம், குறி அழியும் அதன் சைதன்யம் அழியாது. இதை உறுதியாக கொண்டிருக்கிறீர்கள் இரண்டு இதழ் கொண்ட சிப்பி சமுத்திரத்தில் மிதந்து வருமாம். சமுத்திரத்தில் மழை பெய்யும் போது ஒரு துளியை ஏற்றுக் கொண்ட சிப்பி உடனே மூடி கடலுக்கு அடியில் சென்றுவிடுமாம். அதில் இறையருளால் ஒரு ஜீவன் வசிக்குமாம். காலக்கிரமத்தில் அவை அழிந்து விடுகின்றன. இது நியதி. ஆனால் சுவாதி நட்சத்திரத்தன்று இரவு பனிரெண்டு மணிக்கு பெய்யும் மழைத் துளி விழும் சிப்பியில் அந்த ஜீவன் மறிப்பதில்லை. அதுவே முத்தாக விளைய ஆரம்பிக்கிறதாம். அந்த முத்து விளைந்து பூர்த்தியாக பனிரெண்டு ஆண்டுகள் ஆகிறது என பெரியோர்கள் உரைக்கிறார்கள்.

இதில் சிப்பியை உபாசனாமூர்த்தியாகவும் அதில் உள்ள சதைப்பற்றை ஸ்ரீ ஸத்குருவாகவும், அந்த பூச்சியை ஜீவனாகவும் சொல்லி ஜீவனை முத்தாக பரிணமிக்கச் செய்ய ஸ்ரீ குருவாகிய சதைப் பற்று உதவுகிறது என்றும் இந்த இரண்டையும் ரக்ஷிக்கும் நிமித்தம் சிப்பியாகிய உபாசனாமூர்த்தி உள்ளது என்றும் உணர்க. இதை உதாரணமாக கொள்க. இதன் விளக்கத்தை ஸ்ரீ ஸத்குருநாதனிடம் தெளிவு பெறுக.

எல்லாம் நீ!

ஸத்தியம் பேசு.
(ஸத்திய வாக்கை) தர்மம் செய்.
நாவை அடக்கு.
கருணையோடு இரு.

ஜீவர்கள் நிலை

எம் செல்வனே!

கர்த்தாக்களை குறை கூறி பிரயோஜனமில்லை. மாயையைதான் பிடித்திருப்பதால் விளையாட்டார்த்தமாக இந்த ஜீவர்களை புசிப்பதற்கும், விளையாடுவதற்கும், சிரமப்டுவதற்கும் ஏற்ற வகைகளை மனோமய சிருஷ்டியினால் கற்பனையாக சிருஷ்டி செய்து அதை அனுபவிக்கும் ஜீவர்களுக்கு இச்சையின் வழியில் மனதை புகுத்தி வினையை காரணமாக வைத்து கேட்பவர்களுக்கு கேட்பவைகளைக் கொடுத்துதான் காரணனாக இருந்தாலும் அல்லாதவர்களை போல் நடித்து நீ கேட்டாய் யாம் கொடுத்தோம் என சம்பந்தம் இல்லாமல் ஒதுங்கிக் கொள்கிறார்கள். சிறு குழந்தைகள் விளையாட்டின் வேகத்தில் பசி தாகங்களை எப்படி மறந்துவிடுகிறார்களோ அதே நிலையில் இந்த ஜீவனானவன் மனைவி மக்கள் என்றும் பொன், பொருள் என்றும் புகழ், கௌரவம், பட்டம், பதவி என மறக்கடிக்கப்படுகின்றான்.

இரண்டாவது நிலையில் உள்ள ஜீவன் பரிவார தேவதைகளை உபாசனை பண்ணி சில செப்படி வித்தைகளை கற்றுக்கொண்டு மஹான் என்ற பட்டம் பெற்று மற்றவர்களின் சிரமங்களை நிவர்த்தி செய்வதாக பாவனை பண்ணி மேலும் மேலும் கர்மாக்களை தேடிக் கொள்கிறான்.

மூன்றாவது நிலையிலுள்ள ஜீவன் சாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்பட்டிருக்கும் சத்கர்மாக்களைச் செய்து சொர்க்காதி போகங்களை புசிக்கிறான்.

நான்காவது நிலையிலுள்ள ஜீவன் முக்குண சம்பன்னர்களான மூர்த்தி வழிபாடுகளைச் செய்து உபாசனாமூர்த்தியின் அனுக்ரஹத்தால் கைலாயம், வைகுண்டம், சத்திய லோகம், மணித்வீபம் ஆகிய இடங்களை அடைந்து அந்த மூர்த்திகளின் ரூப லாவண்யத்திலும், மஹிமைப் பிரபாவத்திலும் லயித்து இறைவனோடு கலக்காமல் ஈசனும் ஜீவனுமாக பார்த்து அனுபவித்து பிரம்மானந்தத்தை மறந்து பேரானந்தத்தில் லயித்திருக்க இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த ரக பசுக்களை ஈசனானவன் தடவி கொடுத்துக்கொண்டே வந்து அவைகளின் தேவைகளை பூர்த்தி பண்ணி ஓர் காலத்தில் ஓர் காரணத்தைக் காட்டி ஓர் பிறவியாகிய சட்டையை மாட்டி விடுகிறான். ஈசனானவன் மாயை சம்பந்தனாகவும், குண சம்பந்தனாகவும் சம்பந்தரஹிதனாகவும் இருக்கிறான்.

மாயையை விளையாட்டார்த்தமாக பிரவர்த்தித்துக் கொண்டும், நிவர்த்தித்துக்கொண்டும் இருக்கிறான். எப்படி என்றால் இந்த ஜீவர்களை அதாவது பசுக்களை ரக்ஷிக்கும்போது அவர்களோடு ஒட்டி உறவாடி தானும் சம்பந்தப்பட்டது போல் பாவனையைக் காட்டி கோபம், சோகம், மோகம், பயம் இவைகளைத் தானும் அனுபவிப்பது போல் நடிக்கிறான். ஆனால் உண்மை அல்ல.

ஆனால் இந்த ஜீவனாகிய பசுவோ ''ஆகா'' நம் எஜமான் எவ்வளவு பரிவுடன் இருக்கிறார்? எப்படி பாசத்துடன் அணைக்கிறார். நம் மனைவி குழந்தைகளுக்காக எவ்வளவு உதவிகள் புரிகிறார் என மயங்கி பதியை மறக்காமல் பக்தி பண்ணி ஐக்கிய பாவனை கூடாமல் தனியாகப் பார்த்து ஆனந்தத்தை உணராமல் விஷயானந்தத்தை வேண்டி மேலும் மேலும் பிறவியாகிய சட்டைகளை மாற்றிக் கொண்டிருந்தால் சட்டைகளை

களைவது எப்போது? பசு பதி பாசத்தை மறந்து பசுபதி ஐக்கியத்தை நாடுங்கள். இச்சையின் காரணத்தினால் எப்படி வஞ்சிக்கப்பட்டிருக்கிறோம் என உணருங்கள். இந்த மனமாகிய மஹாமாயை எங்கிருந்து எப்படி வந்து மூடிக் கொண்டது என உணருங்கள். இந்த மனமாகிய மாயையை சாமான்ய முயற்சியினால் பகீரத பிரயத்தனத்திலும் வெல்ல முடியாது. ஆனால் வெகு சுலபமாக முடியும். பிச்சிப்பூவின் இதழ்களை நசுக்குவதற்காக கூட விரல் நோகும். ஆனால் இந்த மனதை நசுக்குவது வெகு வெகு வெகு சுலபம். ஆச்சர்யமாக இருக்கிறதா?

எல்லாம் நீ!

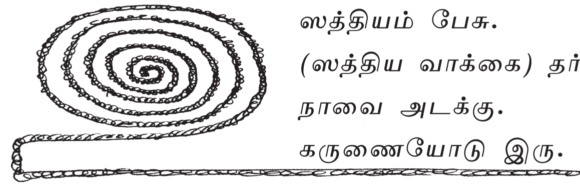

ஸத்தியம் பேசு.
(ஸத்திய வாக்கை) தர்மம் செய்.
நாவை அடக்கு.
கருணையோடு இரு.

ஸ்ரீ ஸத்குரு சேவை

குழந்தாய்!

ஸ்ரீ ஸத்குரு சேவையை மூன்று விதமாக சத்துக்கள் சொல்லுவார்கள்.

1. *சர்வாங்க சிஷ்ருசை*
2. *ஸத்பாவ சிஷ்ருசை*
3. *ஞானபாவ சிஷ்ருசை என உண்டு.*

சர்வாங்க சிஷ்ருசையாவது : ஸ்ரீ ஸத்குருநாதனுக்கு துணிமணிகளை சுத்தப்படுத்துதல், அவர் தூலத்தை சுத்தப்படுத்துதல், இரவு படுக்கும் முன் அவர் ஸ்ரீ பாத சேவை செய்து திருவடித்தூளி சிரமேற் தாங்குதல், காலையும், மாலையும் சாஷ்டாங்க நமஸ்காரம் செய்து ஆசி பெறுதல்.

ஸத்பாவ சிஷ்ருசை: சிரவண மனன நிதித்யாசனத்துடன் அதி சிரத்தையோடு கிரஹித்தல், சக மாணாக்கர்களையும் குருநாதனை தரிசிக்க வரும் அடியார்களையும் தகுந்த முறையில் உபசரித்து அடக்கம், பணிவு, ஆனந்தத்துடன் சத்விஷயங்களைப் பேசி அசத்தை பேசாது ஒழிப்பதாகும். ஸ்ரீ ஸத்குரு உபதேசித்த கருத்துக்களை அடியார்கள் மூலமாக தெளிவுபடுத்தி உண்மையை உணர்ந்து அதிலே மனதை தேய்த்து தேய்த்து தேய்த்து கரைக்க வேண்டும்.

ஞானபாவ சிஷ்ருசை: ஸ்ரீ ஸத்குரு கிருபா கடாக்ஷத்தால் குடும்பமோ, தொழிலோ எக்காரியத்தில் ஈடுபட்டாலும் தூலத்தை மட்டும் அதில் ஈடுபடுத்தி எந்த நாம ரூபத்தைக் கண்டாலும் அதன் குணம் குறி பேதங்களைத் தவிர்த்து அதன் அதிஷ்டானமாகிய சைதன்ய சொரூபத்தை மட்டும் தரிசித்து பேதாபேதம் அற்று நிர்விகாரியாக நிர்க்குணமாக ஆத்ம சொரூபமாக பாவனை பண்ணி கோபம், சோகம், மோகம், பயம் இவைகளை நீக்கி ஞான ஸ்வரூபமாக காணுதலாகும்.

மழலையே!

இவை அனைத்தும் நிறையக் கற்றுக் கொண்டாலும் கிடைக்காது. வேதங்கள் ஓதினாலும், மந்திரங்கள் கற்றுக் கொள்வதினாலும்; ஆச்சார அனுஷ்டானத்தினாலும் கற்றுக் கொள்ள முடியாது. அடியார்கள் தரிசனமும், அடியார்கள் சேவையும், அடியார்கள் ஆசியும் இவற்றின் பயனாக கிடைத்த ஸ்ரீ பரம்பொருள் அம்சமாகிய ஸ்ரீ ஸத்குரு தரிசனமும் அவருக்கு செய்யும் சிஸ்ருஸையும் அவர் பரிபூரண ஆசியும் அவர் உணர்த்தும் ஞானத்தினாலும் தான் பரிபூரண நிலை பெற முடியும்.

எல்லாம் நீ!

ஸத்தியம் பேசு.
(ஸத்திய வாக்கை) தர்மம் செய்.
நாவை அடக்கு.
கருணையோடு இரு.

ஞான உபதேசம்

அன்னாய்!

நீ பக்குவ ஆன்மா ஆகிவிட்டாய் ஆனாலும் அதை நீ உணரமுடியவில்லை. காரணம் பெருங்காயம் இருந்த பாத்திரத்தில் காயத்தை எடுத்தாலும் அது இருந்த வாசனை போகாதது போல உன் நிலையும். அந்த வாசனையைக் கண்டு அயராதே, சோர்வுறாதே, மயங்காதே. அந்த பாத்திரத்தின் வாசனை போக அதை ஓர் அடுப்பில் வைத்து நெருப்பு மூட்டினால் படிப்படியாக வாசனை போய் சுத்தமாகிவிடும். அந்நிலைப்படியே ஸத்குருநாதன் அருளும் உபதேச ஞானாக்கினியால் தான் அந்த அபிமான, அஹங்கார, அறியாமை என்னும் வாசனையும் போகும். கூடிய சீக்கிரம் தெளிவு பெறுவாய். பழவினைக் கணக்குகளை முடித்துக் கொண்டுபோகும் ஓர் உடல் யாத்திரையாக மட்டும் மாற்றிவிடு உன் தூலத்தை. தானாகவே உன் உடலை மறக்க முடியும். இது உறுதி.

பிரம்ம ஞானத்தைப் பற்றி நிறைய பேசலாம். ஒருவருக்குச் சொல்லலாம். அனுபூதி பெற்றதைப் போல் பாவனை செய்யலாம். காலில் முள் ஒன்று தைத்துவிட்டது என வைத்துக்கொள், அதன் வேதனையை உடனே மறக்கமுடிகிறதா? வேதனை என்பது அதாவது உணர்ச்சி மாயையின் சொரூபம் அதுவே ஸ்ரீ அன்னை. அந்த உறவை வைத்துத்தான் உணர்ச்சிகளை அகற்ற முடியும். இந்த போக போக்கியங்களையும் அதை அனுபவரீதியாக அனுபவித்து

வரும் மனமும் சாமான்யமாக விட்டுவிலகாது. அதை கற்பனை என்றும் இல்லாததற்கு அனேக உதாரணங்களைச் சொல்லி விடலாம். (ஸ்ரீ குரு) ஸ்ரீ ஸத்குருவாக விளங்கி உன் அறியாமையை அகற்றும் பரம்பொருளுக்கும் பல கோடி ஜன்மாக்களில் அனுபவரீதியாக நீ பற்றிக் கொண்டிருக்கும் மனதிற்கும் இடையே உள்ள திரை மாயையாகும். இது உன் அன்னை ஆகும். அவன் அனுக்கிரஹம் இல்லாமல் திரை அகலாது. அதாவது உணர்ச்சிகளை கட்டுப்படுத்த முடியாது. அந்த உணர்ச்சிகள் மனதை தாக்காதபடியும், தூல இயக்கத்தை நீ மறக்கும்படியாகவும் இந்த திரை அகல வேண்டும். அந்த திரை அகன்றால்தான் நீ ஸத்குருவை தரிசிக்க முடியும், தொட்டு உணர முடியும். ஐக்கிய பாவனை கூட முடியும்.

குழந்தாய்!

இந்த உலகம் உன் கற்பனையாகும். உன் கற்பனைகள் குறையும்போது உலகம் ஜடமாகத் தோற்றும், உணர்ச்சி தெரியாது. கற்பனைகள் மறையும்போது உலகமே தோற்றாதே அதில் ஆத்ம சொரூபம் அன்றி வேறில்லை. அதுவே நீ உன் அன்னையிடம் மற்றும் ஜீவர்கள் கேட்கும் பாவனையில் நீ இருந்தால் அவள் அதை கொடுத்துக்கொண்டே இருப்பாள். எதுவும் வேண்டாம் எனவும் அத்தனையும் மித்தையெனவும் உதறும்போது அவள் எதைக் கொடுப்பாள்? தன்னையும் அழிப்பாள், உன்னையும் அழிப்பாள், ஐக்கிய பாவனையாகும். கேள்வி இருந்தால் கண்டிப்பாக பிறவி உண்டு.

நீ எந்த கேள்வியும் கேளாமல் அம்மா! நீயும் அறியாமையால் மயங்கிய நானும் ஒன்றே என உறுதியுடன் பயின்று வா. இந்த மயக்கம் இனி வேண்டாம், அன்னையிடம் கேள். உன் அன்னை வேறு, ஸ்ரீ ஸத்குரு வேறு அல்ல. இரு நிலைகளில் இருந்து உன்னை அரவணைக்கிறார்கள். ஸ்ரீ ஸத்குரு நாம தியானத்துடன் மானஸீகமாக கரைந்து உருகு, அந்த உருக்கத்தில் நீ அழிவாய். கருணையின்

வடிவாகிய உன் அன்னையும் அருளின் வடிவாகிய ஸ்ரீ ஸத்குருவும் உன் உண்மையை உணர்ந்து நீ அறியாமையால் சேமித்த மலங்களையும், வினைகளையும் அகற்றுவார்கள். நீயும் யாமும் வேறல்ல என்ற நிலை வரும்.

நீயும் நானும் கனிகாண், நடு இருப்பதே ருசி காண்
தேனும் பாலும் போல் சிவம்.

இரண்டென்றான், இரண்டும் ஒன்றென்றான் ஒன்றென்றும்
இல்லை என்றான் உணர்வு தெரியலையே

ஆசை அறுமின்கள் ஆசை அறுமின்கள் ஈசனோடு
ஆயினும் ஆசை அறுமின்கள்

எல்லாம் நீ

ஸத்தியம் பேசு.
(ஸத்திய வாக்கை) தர்மம் செய்.
நாவை அடக்கு.
கருணையோடு இரு.

ஸ்ரீ வசிஷ்டர் உபதேசம்

குழந்தைகளே!

வறுத்த வித்து முளைக்காது. ஸ்ரீ ஸத்குரு சேவையில் உங்களை வறுத்துவிட்டீர்கள். இனி முளைப்பது எவ்வாறு?

ஸ்ரீ ராமன்: ஹே குருதேவா! உலக வஸ்துக்களில் ஒரு இடத்திலும் ஒரு நினைவும் இல்லை. எந்த எண்ணமும் இல்லை. அப்படியாயின் ஒப்பற்ற இந்த மனமென்னும் சூனிய ஆகாயத்தில் இந்த மனமானது எண்ண வடிவமாக உண்டாவது எவ்வண்ணம்?

ஸ்ரீ வசிஷ்டர்: குழந்தாய் ராமா! மனதுக்கு அவ்வளவுதான் வடிவமெனக் கருதுவோம். எப்படி என்றால் மேலான சுகத்தை அனுபவிப்பதாக கருதுவதனாலும் அதாவது ஸப்த, ஸ்பரிச, ரூப, ரஸ, ஸ்கந்தங்களினால் ஏதோ ஓர் சுகத்தை அனுபவிப்பது போல உணரும் பொய் உணர்வினாலும், ஜகத் தோற்றத்தை உண்மை எனக் கருதுவதனாலும் அதாவது ஜன்மாந்திர பழக்க தோஷத்தினால் தற்காலிக உண்மையை நித்திய உண்மையாக பாவித்தலினாலும் உள்ளத்தில் பொருந்தி எழுகின்ற பலவஸ்துக்களின் நினைவே அதாவது கர்மாவை அனுபவிக்க வந்த தூலத்தை நான் என்றும்

கர்மானுபவத்தைக் கொடுக்கின்ற பல வஸ்துக்களை என்னுடையது என்றும் எண்ணும் நினைவே மனதின் உருவமாகும். உலகமாகப் படர்ந்திருக்கும் இந்த திருஸ்யம் கிரியைக்கு ஆகமாட்டாது. அதாவது தோற்றம் கர்மா ஆகாது. இயக்கமும் கர்மா ஆகாது. ஆழ்ந்த எண்ணமே கர்மா ஆகும். இந்த கர்மா நீக்கமாவது பற்றி ஸ்ரீ ராமா உனக்குச் சொல்கிறோம். கவனமாக கேள். அதாவது மனோநாசமாவதற்கு மூன்று நிலை.

1. சுகத்தில் இல்லாத பற்றுதல். அதாவது ஞானேந்திரியம் ஐந்தினாலும் அடையும் விஷயானந்தத்தை குணத்தினால் துறத்தலும் அதாவது விசாரணை, விகாரம், உணர்ச்சி அற்றிருத்தல் ஆகும். இது மனம் பேசா மௌனானந்தமாகும்.

2. இந்த ஜகத்தை இல்லாததாகப் பாவித்தல். அதாவது தோற்றம், இருப்பு, மறைவு இவைகளில் மயங்காமலும், எந்நிலையிலும் ஆசை, கோபம், உணர்ச்சியற்ற நிலையில் அசைவற நிறுத்தலும் உண்மையின் சாந்த நிலை பெற்றதாகும்.

3. விசாரணை செய்து உண்மை வஸ்துவை காணுதல். அதாவது அனாத்ம வஸ்துக்களைத் தள்ளி தனதாத்ம சொரூபத்தில் நிலை பெற்று நிலைத்த சாந்தியை எய்தியவர்களாய் சர்வ காலமும் ஸ்ரீ பரிபூரணானந்தத்திலேயே லயித்தவர்களாய் இருப்பார்கள். இவர்கள் குயவனால் சுழற்றி விடப்பட்ட சக்கரமாக

இருந்தாலும் மண் இல்லாத காரணத்தினால் அதாவது வினையும் மலமும் இல்லாத காரணத்தினால் திரும்ப உருப்பெற மாட்டார்கள். அதாவது ஜனனம் இல்லை.

எல்லாம் நீ!

ஸத்தியம் பேசு.
(ஸத்திய வாக்கை) தர்மம் செய்.
நாவை அடக்கு.
கருணையோடு இரு.

முடிவுரை

ஓ எம் அம்சத்தின் இதய தீபங்களே!

திரியும், தீவெட்டியும் வேறாகாது. அத்தன்மை போல் நீங்கள் (ஜீவாத்மா) வேறு யாம் (பரமாத்மா) வேறு அல்ல. யாம் காரண ஸ்வரூபி, நீங்கள் காரியப் பொருள். அதாவது யாம் சாட்சி, நீங்கள் காட்சி. நீங்களும் எம் போன்று சாட்சியாக இருக்க முடியும். உலக காட்சிகளைக் கண்டு குணதோஷத்திற்கு அடிமையாகி ஆத்திரம், அவசரம், வேக தாப கோபத்திற்கு ஆளாகாமல் அமைதி, சாந்தி, மௌனம் பெற்று சாட்சியாக பார்த்துக் கொண்டிருக்கப் பழகுங்கள்! காரிய வஸ்துக்களில் மோஹித்து மயங்கியதால் இந்த உலகம் தோற்றியது. அனைத்தையும் மூலத்தோடு நிறுத்திக்கொண்டால் செயற்கையின் பாதிப்பு உங்களைத் தொந்தரவு செய்யாது. செயற்கையிலிருந்து நீங்கள் விடுபட்டு விட்டாலே ஆசையும் (மனைவியும்) கோபமும் (கணவனும்) இணையாது. இவ்விருவரும் இணையாவிட்டால் அதாவது இவர்கள் மோஹத்திற்கு ஆளாகாவிட்டால் துக்கமும் அதைச்சார்ந்த பயமும் அதாவது உடம்பும் மரணமும் உங்ளுக்கு இல்லை என பிரமாணமாக சொல்கிறோம்.

பாபா.

எல்லாம் நீ!

அன்பின் குடில்